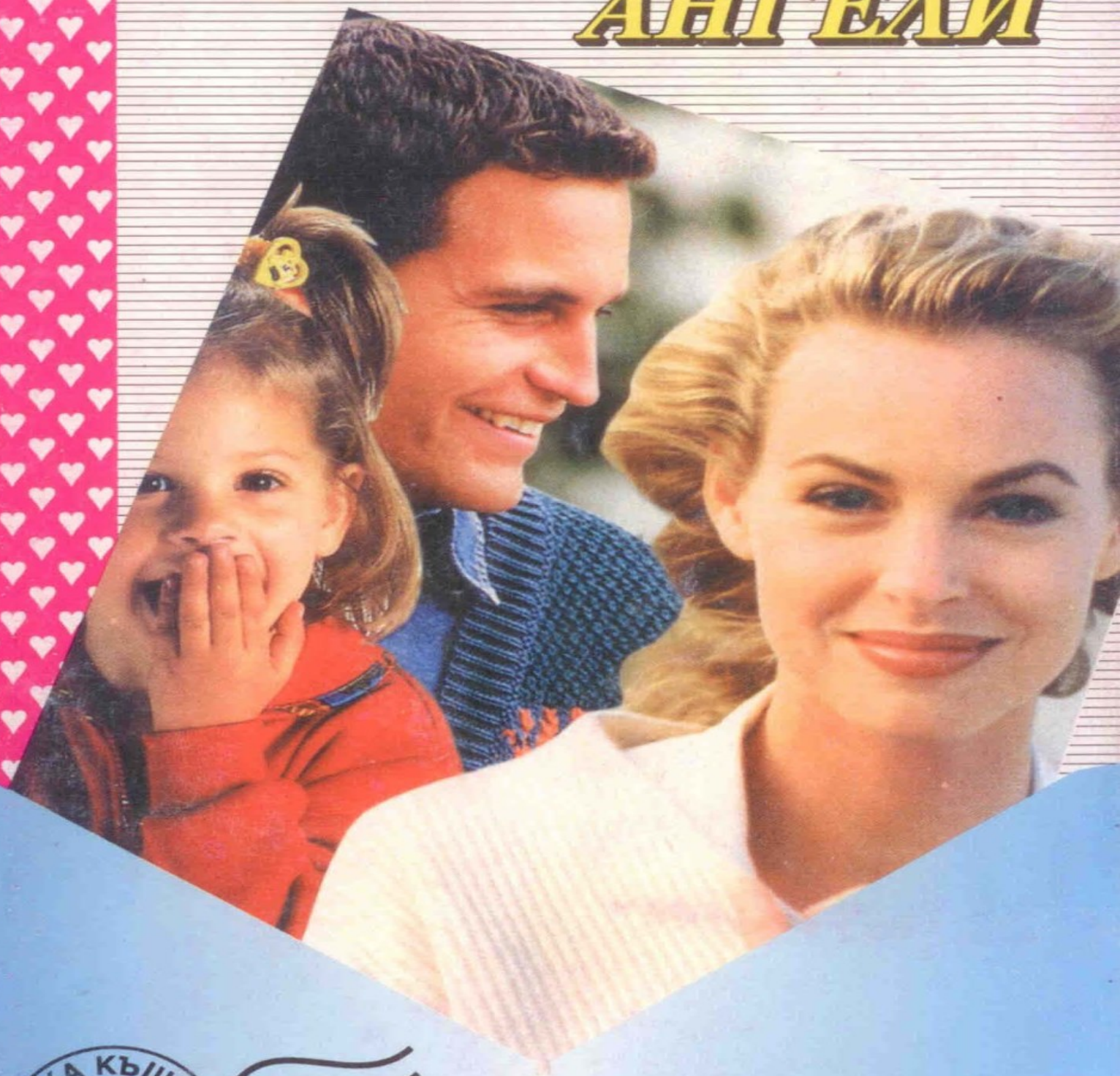

ХЕРМЕС

Пеги Уеб

ДОКОСНАТ ОТ АНГЕЛИ

Нови
любовни романи

ПЕГИ УЕБ ДОКОСНАТ ОТ АНГЕЛИ

Превод: Гертана Жостова

chitanka.info

Романът „Докоснат от ангели“ е една великолепно разказана история за мъчителната, но всеотдайна любов между Джейк и Сара — две нежни души, които съдбата им среща в най-трудния момент от живота им. Джейк е измъчван от мисълта, че е причинил смъртта на жената и детето си, а Сара е принудена да се грижи сама за болното си момиченце, тъй като бащата ги е изоставил. Сара е подозрителна към всички мъже, а Джейк не смее да разкрие чувствата си пред нея.

Ще преодолеят ли двамата душевните си терзания, за да се отдадат на страстната си любов?

Ще свържат ли съдбите си?

ПЪРВА ГЛАВА

Детето изникна незнайно откъде.

Преди минута Джейк Таунсънд хвърчеше по магистралата, като вземаше завоите прекалено бързо и предизвикваше съдбата, за да види дали късметът му ще го спаси и този път. Като видя детето, той направи рязък завои към канавката. Прах и чакъл изригнаха от земята и затропаха по каската му като лятна градушка. Моторът му опасно се наклони.

Той прокълна гръмогласно, докато се бореше на живот и смърт с машината. Моторът рязко спря в канавката.

Джейк се освободи от каската и се втурна към момиченцето. То стоеше по средата на пътя, смучеше си пръста и го гледаше с големите си сини очи. Очите на Бони! Джейк замръзна. Сините очи го гледаха, без да мигат. Сърцето му заби толкова силно, че той едва успяваше да си поеме дъх.

— Бони? — прошепна, макар да знаеше, че тя няма да отговори. Джейк отлично знаеше, че тя вече никога не би могла да му отговори.

Момиченцето извади пръста си от устата.

Вълна от пот обля тялото на Джейк. Той прокара ръка по лицето си. Не можеше да повдигне краката си. Времето беше спряло. Стоеше като вцепенен по средата на шосето. Сините очи на момиченцето го бяха омагьосали.

Той внезапно чу ръмжащия мотор на кола, която бе на път да ги връхлети. Вцепенението на Джейк мигновено изчезна. С ловко движение сграбчи детето и се втурна към другата страна на шосето. Колата профуча покрай тях, обгръщайки ги в облак от прахоляк.

Кръвта му нахлу в главата, чуваше ударите на сърцето си. Краката му отмаляха.

Джейк погледна детето в ръцете си.

— Господи, спасих те! Бони, спасих те! — Той сгуши лице в косите на момиченцето. Една къдрица го погали по бузата. Сутрешното слънце огряваше златистите букли.

Дишането му постепенно се успокои — момиченцето изобщо не беше Бони! Косата на Бони беше тъмна, почти толкова тъмна, колкото и неговата.

— Всичко е наред, миличка — прошепна той. — Всичко е наред, сега си в безопасност.

Детето изобщо не изглеждаше изплашено. То кротуваше в ръцете му и го гледаше със спокойните си сини очи.

— Как ти е името, скъпа? — попита Джейк.

Тя не отговори. Може би наистина се беше уплашила, помисли си той. Изглеждаше на около четири години. Джейк опита отново:

— Мама? Къде е мама?

— Джени! Джени! — Женският глас идваше някъде иззад гърба им.

— Предполагам, че това отговаря на последния ми въпрос. — Той се обърна назад, като продължаваше да държи невъзмутимата Джени в ръцете си. Жената, която се беше втурнала срещу тях, приличаше на току-що излязла от бойното поле. Дънките ѝ бяха мръсни, а бялата ѝ блуза вече съвсем не беше нещо, с което можеше да се гордее. Косата ѝ беше вързана на конска опашка, но стърчеше на всички посоки. Вероятно жената би била хубава, ако се измиеше, но той не можеше да прецени, а и в този момент не го интересуваше.

— Това вашето дете ли е?

Тя не отговори, а направо изтръгна момиченцето от ръцете му и го притисна към себе си. Сълзи се стекоха по прашните ѝ бузи.

— Джени — повтаряше тя отново и отново. — Джени, моята Джени...

— Тя е в безопасност — каза нежно Джейк. — Не се безпокойте, сега вече е в безопасност.

— Когато разбрах, че е изчезнала, изпаднах в ужас. — Майката го погледна — очите ѝ бяха толкова сини, колкото и на дъщеря ѝ.

Имаше нещо така умно и красиво в тези очи, че Джейк искаше да я прегърне и да я утеши. Представи си, че е неин утешител и защитник и в този славен и сладък миг се почувства човечен. Топлина и съчувствие изпълниха сърцето му, айсбергът започваше да се топи... Но моментът беше кратък. Привързаността беше ад. Веднъж вече беше ходил в този ад и не възнамеряваше да се връща.

Джени и майка ѝ бяха завладели сърцето му. Тук става опасно, шепнеше съвестта на Джейк. Той обърна гръб на майката и дъщерята — на толкова изкушения, на толкова спомени — и тръгна по пътя.

— Почакайте, аз дори не знам името ви — извика жената след него.

Той продължи невъзмутим, но нещо го накара да се обърне.

— Не е нужно, няма да се видим повече. — Джейк щеше да се постарее за това. Сънуваше достатъчно кошмари. Не искаше да ги има и в действителност.

— Не ви виня, че се ядосвате. Но аз не съм лоша майка. — Очите ѝ се напълниха със сълзи. — Просто понякога Джени ми се изплъзва. Тя... — Жената замълча, като прехапа долната си устна. — ... си е Джени.

Джейк никога не можеше да устои на женските сълзи. Той извади една носна кърпичка от джоба си и ѝ я подаде.

— Не плачете, всичко вече е наред.

Жената се избърса, докато Джени я погали по лицето. Внезапно момиченцето се обърна към Джейк.

— Мама тъжна. — Гласът на Джени беше приглушен и дълбок, все едно му говореше от някакъв далечен облак.

Майката и дъщерята започваха да му стават все по-любопитни. Кои бяха те? Откъде идваха? Той бе израснал във Флорънс, Алабама. Къщата зад тях бе празна през последните пет години. Беше толкова стара и разнебитена, че в нея местните деца си играеха на призраци в навечерието на празника на Все светии.

— Аз съм Сара Лав, а това е дъщеря ми Джени. — Жената протегна ръката си.

Джейк се отдръпна за миг — сякаш тя бе прочела мислите му. Поколеба се за момент, после взе ръката ѝ. Беше мека и гладка, но в някакъв случай крехка. В начина, по който Сара Лав стисна ръката му, имаше сила и твърдост. И желание за приятелство.

Той не искаше да става приятел със Сара Лав. Не искаше да знае дали тя ще е прекрасна в синя рокля, която да отива на очите ѝ. Не искаше да знае дали розовината на кожата ѝ, която прозираше изпод напластения по лицето ѝ прах, е естествена, или резултат от умело разкрасяване.

— Дълга ви огромни благодарности — каза жената през сълзи.
— Вие спасихте живота на Джени.

— Нищо не ми дължите.

Джейк пусна ръката ѝ. Той възнамеряваше бързо да си тръгне, но детето внезапно се усмихна и се протегна към него. Усмивката на Джени преобърна всичко в душата му. Тя махна с ръчички във въздуха и преди да разбере какво прави, той я прегърна. Беше толкова мека, все едно че бе направена от пух.

— Добър човек — каза Джени.

Джейк не беше добър вече от пет години. При все това той стоеше край пътя, държейки ръката на Джени, и се чувстваше, все едно че току-що беше спечелил наградата за „Най-добър мъж на годината“. Помисли си, че ако сега имаше възможност да се погледне в огледалото, щеше да се увери в това. Но той знаеше, че не е така. Повечето хора го смятаха за студен, а някои дори стигаха дотам да го нарекат безсърдечен и нехранимайко. Жените естествено се отнасяха съвсем различно с него. Наричаха го с галени имена, и то предимно по телефона. Мъчеха се да го успокоят, да го разсеят, да го накарат да забрави. Той приемаше утехите им, но никога не успя да забрави.

И сега Джени му предлагаше утеха, но това беше съвсем различно, имаше сините очи на Бони.

— И ти си добро малко момиченце — каза той.

След това се наведе, като рицар в двора на крал Артур, за да целуне ръката на Джени! Тя се засмя срамежливо. Джейк се почувства глуповато и пусна ръката ѝ. После хвърли сдържан поглед на майката:

— Грижете се за това дете, Сара Лав.

И внезапно си тръгна, без да ѝ остави време да отговори. Достатъчно доброта и кавалерство за тази сутрин. Качи се на мотора си и шумно го запали. Стори му се, че чу гласа на Сара Лав, но не загаси мотора. Дори не се напругна, за да разбере какво му казва. Не го беше грижа. Сара и Джени Лав вече бяха част от миналото му — нещо неочаквано през една лятна сутрин.

Внимаваше да не завие много рязко, за да не ги обсипе с чакъл, в случай че все още стояха покрай пътя. После профуча надолу по шосето, облак от прах се вдигна след него.

Сара стоеше сред прахоляка и го гледаше как се отдалечава. Джени се разшава в ръцете ѝ — искаше да слезе на земята.

— Той дори не ми каза името си — прошепна тя.

— Добър човек — каза Джени.

— Да, скъпа. Той е много добър човек. — „Спаси ти живота!“ — помисли си тя, но не го каза на глас. Джени нямаше да разбере, както и не бе разбрала опасността да се разхожда по средата на пътя. Беше прекалено малка, за да знае за живота, смъртта и опасността.

Сара хвърли последен поглед надолу по шосето, после остави Джени на земята и я хвана за ръка.

— Хайде да се прибираме, Джени. Имаме много неща за разопаковане.

Тя поведе дъщеря си по разбития тротоар към къщата, която предпочиташе да нарича „достолепна“ вместо „разнебитена“. С един пласт свежа боя и основно почистване щеше да изглежда почти като нова. Имаше късмет, че я намери за толкова добра цена. Доходът ѝ беше скромнен, а детската издръжка едва стигаше за дрехите и образованието на Джени, да не говорим за разкошна къща.

Сара съвсем не искаше да се оплаква. Тя имаше Джени, само това беше от значение за нея.

Старата мрежеста врата прихлопна зад тях. Този път Сара се погрижи да я заключи. Джени се запъти направо към кутията си с играчките с обичайната си тържествена походка. После се обърна към майка си с усмивка, като че искаше да каже: „За какво беше цялото това притеснение?“.

За миг Сара подпря главата си на рамката на вратата и затвори очи. Внезапно се почувства невероятно самотна и неспособна да се справи с отглеждането на Джени.

— Проклет да си, Боби Уейн Лав! — промълви тя. — Проклет да е егоизмът ти!

Обвинението, отправено към бившия ѝ съпруг, я накара да се почувства по-добре. Вероятно той сега се беше разположил в удобен въртящ се стол в някоя агенция за разпродажба на коли в Южна Джорджия. Последните чекове, за детската издръжка бяха изпратени оттам, а Боби Уейн винаги успяваше да си намери работа в разпродажни агенции. Умееше да говори бързо и гладко и можеше да

продаде всичко, включително и версията, че ще обича Сара Лав — за добро или за зло.

Той не беше преживял най-трудното, напусна я шест месеца след раждането на Джени.

— Просто не мога да се справя — бе казал.

Е, Сара не само можеше да се справи. Тя можеше да тържествува. Изопна рамене и хвана парцала за прах. Имаше цяла къща за почистване.

Джейк се захвана здраво със служителите си и потвърди репутацията си на безсърдечен шеф. Той закрачи из сградата на „Таунсънд Пъблишинг“ като гладна пантера, като даваше нареждания на едно място, сменяше оформлението на списанията на друго, изпращаше служители по десетки спешни поръчки и полагаше неимоверни усилия непрекъснато да е зает до такава степен, че да забрави двете преследващи го сини очи. Но ако го попитаха, не би могъл да определи дали помнеше сините очи на Джени, или тези на майка ѝ — умните сини очи на Сара Лав.

Знаеше, че до края на следобед трябва да се върне отново. Трябваше да разбере за себе си дали мислите му бяха насочени точно към Сара или Джени Лав.

Вдигна слушалката на телефона и набра секретарката си.

— Гуендълин, бяхте ли дошли при мен?

Гуендълин Фепс не го накара да чака и минутка, влезе в кабинета му и впи поглед в очите му. Джейк прикри усмивката си. Гуендълин беше единственият човек в „Таунсънд Пъблишинг“, който не се страхуваше от него. Тя му повишаваше тон, той — също. И двамата обичаха това. И двамата се преструваха, че е наистина сериозно.

— Защо се забави така, Гуендълин?

— Мис Фепс е на твое разположение, Джейк. И ако искаш някой на ролкови кънки, просто го кажи и аз така бързо ще си подвия опашката, че ще видиш само облак от прах след мен. А сега, по дяволите, какво искаш?

— Трябва да обърнете внимание на езика си, мис Фепс. Това е сериозна издателска къща.

— Ако сме дотам сериозни, как така носите толкова стари и изтъркани джинси и риза, която не бях използвала и за постеля на кучето си?

— Би трябвало да се научите да говорите!

— Би трябвало да се научите на маниери.

Джейк винаги ѝ отстъпваше правото на последната дума, това беше част от неписан договор между тях. Той въртеше златната писалка между пръстите си и наблюдаваше отразяващите се в нея лъчи от следобедното слънце, които проникваха през прозореца на стаята му на шестия етаж на „Таунсънд Пъблишинг“.

Гуендълин се разля в един от фотьойлите, заглаждайки полата около огромното си тяло. Изглеждаше напълно отпусната. Джейк не беше глупав. Гуендълин Фепс притежаваше точността и енергията на ракета, програмирана да отиде на Луната.

— Не разполагам с цял ден, нали знаеш — подсети го тя.

— Възнамерявам да поръчам една роза — каза той.

— Роза? Ти никога не поръчваш роза. Винаги си поръчвал орхидеи и никога по-малко от две дузини.

— Този път е различно.

— Една роза — продължи тя. — Изглежда ми като нещо много лично. Да не би да искаш да се присъединиш отново към света на живите?

— Гуендълин, не ме предизвиквай.

— Няма, сър.

Тя отдаде чест.

Джейк продължаваше да върти писалката си срещу слънчевите лъчи и мислеше за светла златиста коса.

— Нека бъде жълта — каза той.

— Какво да пише на картичката?

Известно време Джейк не отговори, за да си помисли за Сара Лав и за нейното прашно розово лице. Естествено вниманието му не беше насочено към нея. Но той беше изплашил момиченцето до смърт.

— За Джени — каза той.

— Докъде да адресирам цветето?

— Знаеш ли старата къща на края на града? Тази, която беше необитавана толкова време?

— Да... — Гуендълин наведе глава над бележника си, докато записваше.

Джейк си представи разносвача, който ще занесе цветето в старата порутена къща. Представи си и изненадания поглед на Сара Лав. Но не можеше да си представи реакцията на Джени. Тя беше непредсказуема. Изведнъж му се прииска да види ангелското ѝ лице в онзи миг.

— Не се грижи — каза той. — Просто я изпрати тук.

Гуендълин отвари уста да попита, но Джейк се изправи и удари с длан по масата.

— Нито дума повече или ще поръчам да ви сложат за храна на птиците.

Джейк реши да се облече за случая. По принцип предпочиташе дънките и удобните дрехи. Но за случаите, когато придружаваше някоя от градските красавици на мероприятие, което изискваше официални дрехи, той държеше в „Таунсънд Пъблишинг“ един гардероб с костюми, бели ризи и подходящи вратовръзки. Слагаше ги и в онези случаи, когато искаше да създаде впечатлението на консервативен бизнесмен, чийто най-радикален елемент бяха нетрадиционните вратовръзки. Реша да използва и здравия си буик, паркиран в гаража на издателството. Боеше се, че моторът ще предизвика лоши спомени в съзнанието на детето.

Той дори забеляза, че си подсвирква заедно с радиото, докато караше колата си към края на града. Защо обаче беше толкова щастлив, че отива да види Джени — той самият не знаеше. Не можеше да си обясни и защо непрекъснато се съобразяваше с ограниченията на скоростта. Това му се случваше за първи път.

Голямата врата, която водеше до къщата, беше добре залостена, така че той паркира колата си край пътя. А и да беше отворена, нямаше да има полза — една пътека, обрасла с плевели, водеше към гаража, който вече беше без покрив. Ако Сара Лав имаше кола, то тя сигурно я криеше някъде. Може пък мъжът ѝ да е отишъл на работа с нея.

Джейк осъзна, че никога не се бе замислял за възможността Сара Лав да има съпруг. Той стисна здраво розата и си представи мъжа. Сигурно беше нисък и набит, с голям бирен корем. Може би дори дъвчеше тютюн. Всъщност всичко това нямаше никакво значение, понеже той не беше дошъл да види Сара. Беше дошъл заради Джени.

Джейк стисна розата под мишницата си и се покатери през оградата. Въпреки че не беше го правил от години, много добре си спомняше как се прескача ограда. Като малък това беше най-удобният начин да се избяга от голямата къща на семейство Таунсънд.

Хлътнолото дървено стълбище изскърца, когато той се качи и натисна звънеца. Но отговор не последва. Нямаше го усмихнатото лице на Сара Лав; нямаше топуркане из стаите; нямаше шум от прибързано приглаждане на мебели. Ала Джейк беше непреклонен. Беше дошъл да донесе розата и възнамеряваше да го направи на всяка цена.

Тръгна към задния двор. Сара беше някъде наоколо, той чувстваше присъствието ѝ. Сетивата му бяха изострени, усещаше се като на електрически стол.

— Бягай, глупако! — мърмореше си той. — Отивай си, докато е още време!

Не обърна внимание на собствените си предупреждения. Плевели се оплетоха около панталоните му, когато премина през градината. Тръни се закачиха по чорапите му, един гуцер пропълзя пред обувките му.

Изведнъж Джейк се озова при тях. Джени и Сара Лав седяха пред една детска масичка в средата на плевясалата градина и пиеха от красиви порцеланови чашки. Те си бяха устроили чаено парти и се бяха дори облекли за случая. Джени носеше бяла рокля. Широка, леко разкривена диадема държеше русата ѝ коса прибрана.

Джени обаче не беше тази, която привлече вниманието му. Този път Сара беше облечена в мека рокля с цвят на узрели праскови. Кожата и косата ѝ лъщяха, сякаш бяха посипани със звезден прах. А лицето ѝ... лицето ѝ го омая. Чертите ѝ бяха толкова деликатни и меки, сякаш бяха изваяни по подобие на летни цветя. Това беше типът лице, за който мъжете пишеха стихотворения.

Загледан в Сара, той беше забравил да диша и не обръщаше внимание, че стиска дръжката на розата. Беше дошъл в една разнебитена къща, а сякаш бе влязъл в рая. Сара се усмихваше срамежливо, а заразителният смях на Джени се носеше из летния въздух. Джейк се почувства като натрапник, който нямаше право да става свидетел на такава невинна радост.

Едно време той познаваше радостта, чуваше смеха, чувстваше топлината на усмивката, предназначена специално за него. Но той бе

убил обекта на своето щастие, бе нарушил всичките си права. Сега, гледайки двете невинни същества на чаеното им парти, се чувстваше като крадец.

Усмивката на Сара отново докосна сърцето му. Той стисна розата, пое си дълбоко дъх и се опита да запази самообладание.

Бе дошъл единствено, за да донесе розата. Това бе всичко. Реши да го направи незабавно, преди да е загубил напълно разума си.

Точно когато щеше да съобщи за присъствието си, Сара се обърна. Усмивката ѝ потрепна, после замря. Тя отвори уста, за да каже нещо, но не успя. За един кратък миг той си представи какво ли щеше да бъде, ако може да целуне тези устни. После се ядоса на себе си — никога не си бе мечтал за женски целувки, а просто си ги вземаше.

— Добър ден — каза по-твърдо, отколкото му се искаше.

Сара отвори широко очи и се присегна към Джени.

— Надявам се, че не ви изплаших — добави той.

Джейк се приближи към малката маса, като държеше розата пред себе си, за да засвидетелства добрите си намерения.

— Донесох една роза... — Сара и Джейк бяха вперили погледи един в друг. — За Джени — добави той.

— Толкова се радвам, че се върнахте. — Сара се усмихна отново. Той се отпусна. — Не ни казахте името си и аз не знаех на кого да благодаря... — Тя се поколеба и премести погледа си върху Джени, но само за миг, и пак погледна към него.

— Джейк Таунсънд — отвърна той.

Беше се приближил до малката масичка и стърчеше като великан от приказките, гледайки надолу към двете принцеси. Сара и Джени му се усмихнаха лъчезарно. Усмивките им поразително си приличаха. Къде ли беше в момента отсъстващият господин Лав? Защо не беше тук да защитава тези две прекрасни същества?

— Двете с Джени доста се потрудохме при почистването на новата ни къща и решихме да си направим чаено парти за награда. Ще се присъедините ли към нас? — попита Сара и кимна към един стол, който обаче бе твърде тесен за него. Джейк приклепна край малката масичка, пак се усети като натрапник, който взема това, което не му принадлежи.

— Не искам да ви преча — каза той.

Беше лъжа. Искаше още малко да се понаслаждава на усмивката на Сара.

— Вероятно това място е предназначено за съпруга ви — предположи той. Не му беше ясно защо изведнъж му се прииска да узнае дали Сара има съпруг. Тя определено не беше негов тип. Всичките му приятелки бяха по-освободени, а и никоя от тях нямаше дете.

— Не. — Лицето на Сара помръкна, но това беше всичко, което каза.

Нямаше господин Лав! Джейк тържествуваше. После се почувства жесток. Защо трябваше да се радва, че две прекрасни и невинни същества си нямат покровител?

— Съжалявам — каза той, като наистина го мислеше.

— Недейте. — Лицето на Сара се озари отново от ангелска светлина, но дали усмивката беше фалшива — той не можеше да прецени. — Джени и аз си живеем сами и така ни харесва.

— И аз живея сам. — Той се усмихна. — И така ми харесва. — „Понякога, когато сънищата не са прекалено лоши“ — добави наум. Джейк продължи да се усмихва на Сара. Погледите им се срещнаха и летният въздух някак натежа.

Сара първа се отърси от вцепенението.

— Защо да не ви донеса един голям стол? Изглежда, ви е неудобно...

— Не, добре съм.

Отново излъга. Не беше добре от шест години, а и не мислеше, че е възможно пак да му е добре.

— Както и да е, дойдох само за малко, исках да поднеса розата — добави той.

Обърна се и подаде розата на Джени.

— Това е за теб, миличка.

Джени не помръдна.

— Вземи я, Джени — подкани я майка ѝ. — Цветето е за теб.

Джени предпазливо посегна, малката ѝ ръчичка хвана цветето и го стисна.

— Красива — каза тя. Първо се усмихна леко, после стана и весело се засмя. — Красива, красива, красива — ликуваше детето. Сетне тържествено замарширува около масата във все по-големи

кръгове, като стискаше розата и напяваше с дълбокия си, сякаш далечен глас.

Тогава Джейк за първи път усети, че нещо с Джени не е наред. Искаше му се да притисне момиченцето към гърдите си и да го брани с цената на живота си. Същевременно му се щеше да избяга надалеч, веднага.

— Джени е по-особена — прошепна майка ѝ.

— Да, наистина е такава.

Джейк се надяваше Сара да разбере, че той действително мисли това, което казва.

— Има отлично лечение на такива деца тук. Затова дойдохме.

— Разбирам.

— Тя не проявява никакви видими симптоми на синдрома на Даун. Затова повечето хора не могат да разберат, че ѝ има нещо. В действителност докторите никога не са я диагностицирали като носителка на синдрома. Те просто не знаят защо е по-специална. — Сара сгъваше и разгъваше салфетката в скута си. Слънцето огряваше златистата ѝ коса. — Не знам защо ви разказвам всичко това... може би защото бяхте толкова мил. — Тя вдигна очи към него — съвсем сини и... искрени. — А и вие сте единственият човек, когото познавам тук, във Флорънс.

— Сигурен съм, че ще срещнете много други хора, и то съвсем скоро, Флорънс е пълен с прекрасни хора.

Джейк стана, за да си тръгне. Сара изобщо не го познаваше, а и той не искаше да го опознае. Беше по-добре да си тръгне, докато тя все още го мислеше за любезен.

— Не си отивате, нали? Та аз дори не ви предложих чай.

Сара се изправи до него. Полите на лятната ѝ рокля се надигнаха и докоснаха крака му. Той се почувства като докоснат от ангел. Лекият ѝ парфюм го омая. Чувстваше се, сякаш се дави. Дишането му стана тежко.

— Добре ли сте? — Сара го прихвана леко за ръката.

— Да, добре съм. — Той се отдръпна, Джени все още обикаляше из плевелите и си тананикаше. — Кажете на Джени довиждане от мое име. — И Джейк бързо излезе.

— Заповядайте пак! — извика Сара след него.

Той не успя да си поеме дъх, докато не влезе в колата. Никога вече нямаше да дойде. Беше глупаво, че изобщо бе дошъл.

Запали мотора на буика си и полетя надолу по пътя, сякаш го гонеше глутница побеснели кучета. Не спря, докато стигна летището.

— Вдигни ме горе! — изкрещя той на приятеля си Бърт Донъгън. Той седеше навън под хангара, където държаха частните самолети. Беше наклонил стола си назад и пушеше пура.

— Джейк... — Бърт извади пурата от устата си. — Какво става, по дяволите?

— Просто се подчини, без да ми противоречиш, Бърт. Искам да скоча с парашут и ако не ме вдигнеш ти, ще помоля някой друг да го направи.

Бърт не се противопостави.

Час по-късно те бяха над целта — една широка равна поляна. Бърт направи един кръг, после втори, като всеки път намаляваше височината. Когато стигна до четири хиляди и петстотин метра, той подаде сигнал.

Джейк скочи. С разперени ръце и прибрани крака, в стойка на гмуркащ се лебед, той потъна в небесата.

— Четири хиляди, три и петстотин, три хиляди. — Бърт шепнеше, докато гледаше надолу.

Тялото му падаше и се въртеше, но всяко движение беше напълно координирано. Около него нямаше нищо, освен огромно синьо небе.

Когато Джейк достигна седемстотин метра височина, Бърт изкрещя, макар да знаеше, че няма да бъде чул:

— Сега, по дяволите! Дръпни проклетото въже сега!

Тялото на Джейк продължи полета си надолу. Парашутът беше все още прилежно сгънат на гърба му. Капчици пот умокриха веждите на Бърт. Той задържа дъха си.

Джейк премина всякакви граници. Той дръпна внимателно въженцето. Парашутът се разгърна мигновено и заприлича на огромен облак.

Бърт изтри потта си, мърморейки:

— Някой ден, Джейк Таунсънд, ще се убиеш!

ВТОРА ГЛАВА

На път за работа Джейк мина край старата и порутена къща на Сара. Помисли си, че може да мине, както винаги го бе правил, но грешеше...

Той не видя нищо, освен къщата, която сякаш го обвиняваше с порутения си вид.

Глупак, който си търсеше неприятности! Скръцна със зъби, само едно можеше да направи: да промени маршрута си към работа. Отнемаше му петнадесет минути повече, но това беше цена, която той беше готов да плати, за да запази разума си.

— За трети път тази седмица закъсняваш, Джейк. — Гуендълин стоеше по средата на кабинета му, подпряла ръце на кръста си. — Ти имаш милион недостатъци, но да закъсняваш не е един от тях.

— Така ли посрещаш шефа си, Гуендълин? Не се ли притесняваш, че мога да те уволня?

— Да — на първия въпрос, не — на втория. Ти не би могъл да живееш без мен, Джейк. — Тя тръсна купчина писма на бюрото му. — Подпиши това, а после иди и си измий праха от лицето и сложи един костюм. Имаш среща с Негово височество. — Тя имаше предвид най-неприятния им клиент, Х. Л. Клевинджър.

— Гуендълин, някой ден ще се изпуснеш да го наречеш подлизурко в лицето и тогава ще изгървем голяма риба.

— Мозъкът ми сече като бръснач, не забравям нищо. Същото не може да се каже за теб. Някой ден ти ще го наречеш подлизурко и тогава аз ще стоя зад вратата и ще се превивам от смях.

— Ние сме извратени, Гуендълин.

— Точно затова ме обичаш. Иди си измий лицето.

Джейк подписа писмата. После отиде в банята и си напписа лицето. Докато се пресягаше за хавлията, хвърли един поглед в огледалото. Водата изглеждаше като сълзи. Той се наведе по-близо до огледалото, за да наблюдава как капките се стичат по бузите му. Сълзи — и едно синеоко момиченце, което го наричаше татко.

— Аз също никога не забравям, Гуендълин! Никога... — прошепна той.

Сините очи го преследваха през целия ден. До края на работата си той се чувстваше толкова изтощен, че не можеше да си спомни дали сините очи бяха част от неговото минало, или от настоящето му. Всичко, което знаеше, бе, че се чувства празен и страхлив.

Сара и Джени Лав бяха две самотни същества, без никакви приятели във Флорънс. Нямаше нищо лошо да му се случи, ако направи едно добро дело. Все още беше останала толкова добрина в него.

Той повика секретарката си по телефона:

— Гуендълин, имам нужда от теб.

— И всеки друг красив младеж във Флорънс има нужда от мен. Работата не може ли да почака, Джейк? Днес ме подлуди от тичане и чашата кафе ми е съвсем заслужена.

— Не, не може да чака, Гуендълин. Донеси кафето със себе си.

— Лошо е за храносмилането ми. — Гуендълин се разположи в най-удобния стол, като внимаваше да не разлее кафето си.

— Гуендълин, „Таунсънд Пъблишинг“ разполага ли със собствена косачка за трева?

— Разполага, но не мисля, че е толкова бърза като мотора, който караш. Да не би да възнамеряваш да прибавиш косенето към списъка от начини да се самоубиеш?

— Не ти влиза в работата да знаеш какво възнамерявам да правя. Просто ми кажи къде мога да открия проклетата косачка.

— Долу в гаража, до пикапа на Нют Томсън. Но ако мислиш да я използваш, по-добре първо поискай разрешение от Нют. Много е стиснат, когато се отнася до инструментите му.

— Притежавам всичко в предприятието „Таунсънд“, включително и проклетата косачка.

— И все пак, ако искаш да разчиташ на добра поддръжка на техниката си, по-добре попитай Нют.

Джейк се намръщи, защото знаеше, че тя ще се разочарова, ако не го направи. Трябваше да запазят приличие. Не биваше да се изпускат и да покажат колко важни са един за друг.

— При наличието на толкова учтиви секретарки във Флорънс аз си наех Атила.

— Аз не съм секретарка, а помощник-асистент. Не забравяй това, Джейк. — Гуендълин му хвърли бърз поглед и излезе.

Джейк се изкиска, но не преди тя да затвори вратата. Тогава той слезе долу, за да помоли Нют Томсън да му услужи със собствената му косачка за трева.

* * *

Сара стоеше на верандата пред къщата и двете с Джени си подхвърляха един червен балон. Джени обичаше ярките цветове, самата игра ѝ помагаше да си координира движенията. Това беше нещо, което Сара бе открила сама. Всички доктори и учители на Джени бяха добри, но те нямаха решителността и вярата на Сара. Твърдяха, че Джени може би никога няма да успее да проходи. Сара и Джени им показаха, че грешат. Бяха казали, че въпреки, че ще може да издава звуци, Джени никога няма да успее да ги свърже в дума, а най-малко в изречение. Дъщеря ѝ нямаше да държи прощално слово при завършването на университета, но тя определено можеше да говори. Сара се беше убедила в това.

— Мой, мой, мой — повтаряше Джени. Тя имаше предвид: „Мамо, прекалено дълго задържа балона. Престани да мечтаеш и ми го подай“.

Сара се засмя и подхвърли балона към нетърпеливата си дъщеря. Огрян от късните следобедни лъчи, той изглеждаше като искрящо бижу.

— Хубав, хубав, хубав — повтаряше Джени, като се опитваше да улучи балона, но все не успяваше. Тя падна на дупето си и направи болезнена физиономия, изразяваща нараненото ѝ достойнство. Сара прехапа устни, за да не се разсмее:

— Нека да ти помогна да станеш, Джени.

— Не, аз. — Джени отблъсна ръката ѝ и отпусна долната си устна: — Аз!

Сара наблюдаваше как Джени се мъчи да накара тялото си да се подчини на силната ѝ воля. След четири години неимоверна борба за всяка малка победа Джени беше станала много упорита, а Сара — много търпелива.

— Хайде, Джени, ти можеш да го направиш.

— Да. Аз! Аз!

— Хайде, Джени! Хайде, моето момиче. — Сара пляскаше с ръце и подканяше дъщеря си. — Ти си моето голямо момиче.

Те вдигаха такъв шум, че не успяха да чуят косачката на Джейк.

— Хей! Има ли някой вкъщи?

Сара веднага разпозна гласа. Почувства, че се изчервява и дишането ѝ стана тежко. Погледна към входната врата. Беше Джейк Таунсънд, толкова висок, колкото си го спомняше, но много по-привлекателен върху косачка за трева, отколкото върху каквото и да било друго превозно средство. Ръкавите на ризата му бяха запретнати до лактите, лицето му бе покрито с прах, а в косата приличаше на настръхнал врабец.

— О! — Тя притисна ръка до сърцето си.

— Уплаших ли ви? — попита той и слезе от косачката. Сара можеше да се закълне, че изглеждаше, сякаш слиза от разкошен жребец.

Тя беше толкова объркана, че съвсем забрави за Джени, която се мъчеше да стане от пода на верандата.

— О, не, напротив... не ме изплашихте — каза тя. — Малко се стреснах, това е всичко.

Тя пооправи косата си, вероятно изглеждаше като изтощена от работа магазинерка. Щеше ѝ се да се бе сресала, преди да излезе на верандата.

— Не мислите ли, че трябва да отключите катинара, за да мога да вкарам това чудо през вратата ви?

Сара се почувства като смутена ученичка. Притесняваше се за косата си, докато Джейк Таунсънд стоеше на пътя. Маниерите ѝ бяха направо селски, когато около нея имаше мъже. Не че това имаше някакво значение. Тя нямаше нито време, нито желание за мъже. Но Джейк не беше кой да е мъж. Той беше спасил живота на Джени.

— Една минутка — каза тя.

Сара взе Джени в ръцете си. Не биваше да я оставя сама дори за миг. За това време Джени беше напълно способна да изчезне.

— Не — каза Джени. — Аз, аз!

— Шшшт! Тихо, скъпа. — Сара приглади косата на Джени, докато вървеше към заключената врата. — Нашият приятел е тук —

добрият мъж, който ти донесе цветето.

Джени погледна към посетителя и лицето ѝ се озари от искрена радост:

— Добър човек.

— Здравсти, Джени. — Джейк Таунсънд се протегна през оградата и хвана ръчичката ѝ.

Всичко това беше прекрасно, но Сара се затрудняваше да държи Джени и едновременно да отключва вратата. Нещата станаха още по-сложни, когато ръката на Джейк се докосна до нейната. Тя се почувства безпомощна. Ръцете ѝ ставаха все по-непохватни, а катинарът все повече заяждаше.

— Имате ли нужда от помощ? Мога да се прехвърля през оградата и да я отключа вместо вас.

Джейк пусна ръката на Джени и Сара се почувства по-добре.

— Не. — Сара дори успя да се усмихне. — След минутка ще съм я отворила.

Той също ѝ се усмихна... О, тя беше забравила колко зелени бяха очите му! Те изцяло я смаяха. Бяха толкова зелени, толкова красиви, но и тъй празни, сякаш човекът не беше вече жив. Тъжната им празната докосна сърцето на Сара по начин, по който никой не се бе докосвал до него.

„Кой си ти, Джейк Таунсънд?“ — шепнеше тя.

Но естествено се заблуждаваше — Джейк Таунсънд изобщо не се беше докосвал до сърцето ѝ. Най-вероятно ѝ липсваха приятелите от Бирмингам. Чувстваше се самотна. Това беше всичко.

Тя се съсредоточи над катинара, опитвайки се да не забелязва погледа на Джейк. Някои мъже така гледаха жените, че ги караха да се чувстват, сякаш ги докосват. Джейк беше един от тях. Тя усещаше погледа му по цялото си тяло и кожата ѝ се обливаше в топлина.

Прегърна Джени още по-силно и усърдно се захвана с катинара. Ключът превъртя точно когато ядът изби по лицето ѝ.

— Понякога вратите са ужасно упорити — каза той, за да я успокои.

После навлезе в обраслата градина. Изглеждаше като принц от приказките, висок и красив, който наглеждаше кралството си.

— Съвсем спонтанно дойдох тук, мислех, че ще приемете да ви помогна да окосите тревата. — Той ѝ се усмихна. — Надявам се, че не

възразявате.

— Много мило от ваша страна.

Тя премести Джени в другата си ръка и се опита да не приема усмивката на Джейк лично. Само защото тя беше предназначена изцяло за нея, не значеше, че Сара означаваше нещо за него. Съвсем не... Кое то беше много добре, защото грижите за Джени не ѝ оставяха време за нищо друго.

— Моля ви, не се заблуждавайте относно мен, Сара. Аз не съм нито добър, нито щедър и благороден. Но тъй като сте отскоро в града, а аз имам съвсем нова косачка, която прашасва в гаража на „Таунсънд Пъблишинг“, си помислих, че мога да дойда и да ви помогна. Лошото е, че няхах камион, за да го докарам. Нют не се съгласи да ми услужи със своя.

— Кой е Нют?

— Отговорникът по поддръжката. Той едва се съгласи да ми преотстъпи косачката. Съмняваше се, че ще мога да я управлявам.

Сара се засмя:

— А можете ли?

— Госпожо, та аз умея да карам всичко, което има колела.

Сара се зарази от смеха на Джейк и се почувства, като че ли щеше да литне от радост. Тя беше отметнала глава назад в смеха си. Джени се смееше заедно с нея. Усети, че погледът на Джейк отново я изучава. Почувства се разкошно. „Сара, Сара! — смъмри се тя. — Този мъж е дошъл да окоси тревата, това е всичко.“

— Боя се, че не бих могла да ви платя точно сега — каза тя, като изведнъж изтрезня от състоянието си на опиянение.

— Но аз не съм дошъл за пари, Сара. Дойдох заради...

— Е, в такъв случай... Джени е трогната. Аз също.

Тя му подаде ръката си.

— Благодаря ви — каза тя.

Той хвана ръката ѝ, но за толкова кратко време, че тя си помисли, че допирът ѝ с него е бил само плод на нейното въображение. Но имаше доказателство — кожата на ръката ѝ все още пареше.

— Аз, аз, аз — повтаряше Джени и сочеше косачката на Джейк.

— Не, скъпа. Ти не можеш да караш това, много е опасно. Двете ще гледаме от верандата.

— Дръжте се настрана — каза Джейк. — Може да хвъркне някоя пръчка.

Сара се качи на верандата с дъщеря си, после седна на един стол с твърда облегалка и сложи Джени в скута си. Мечтаеше някой ден да си купи люлка.

Тя започна да тананика на Джени една песничка, докато Джейк косеше плевясалата ѝ градина. Всеки път, когато минаваше пред верандата, той махваше с ръка и се усмихваше. Джени му отвърщаше, но Сара се въздържаше. Струваше ѝ се, че ще изглежда прекалено очевидно. Прекрасно беше да има някой мъж наоколо, който да се грижи за двора. Цяла седмица се бе чудила как ще се оправи с градината. Не можеше да си позволи да наеме някого, а още по-малко да си купи такава косачка.

В Бирмингам беше свикнала да разменя всякакви домакински за градинарски услуги. Обикновено опичаше по някой кекс на съсед, който се съгласеше да ѝ окоси тревата. На друг даваше една от собственоръчно направените си кукли. Той имаше много внуци и казваше, че ще ги пази за подаръци, макар на Сара да ѝ се струваше, че просто беше учтив. Хората често бяха учтиви с нея и Джени. Те я караха да вярва във вродената добрина у човека.

— Добър, добър... — казваше Джени, като махаше с ръка на Джейк.

— Да, скъпа, той е много добър човек. Името му е Джейк.

— 'ейк?

— Точно така — Джейк. Можеш ли да кажеш Джейк? — Тя произнесе името внимателно, като наблягаше на звука „дж“.

— 'ейк — каза, горда от себе си, Джени.

Някои звукове бяха прекалено трудни за Джени и тя просто ги пропускаше. Всичко с времето си, казваше си Сара.

Косачката мина отново. Джейк я беше възседнал, както римски гладиатор колесницата си.

— На него май това му харесва — пошегува се тя на глас.

— 'ейк? — попита Джени, сякаш да покаже, че е разбрала какво има предвид майка ѝ.

Сара я притисна към гърдите си:

— О, Джени, Джени. Колко ли много неща знае тази малка главичка? Колко ли умни прозрения са обречени заради

невъзможността ти да говориш?

— 'ейк? — Джени сви рамене и разпери ръце с длани нагоре. Сара много добре знаеше какво означава този жест. — 'ъде?

— Къде е Джейк ли, скъпа? Той отиде в задния двор да окоси и там. Хайде да отидем вътре и да му опечем малко медени сладки.

Джени изгледа майка си, сякаш се съмняваше в предложението ѝ.

— Медени човечета с джинджифил за Джейк — повтори Сара.

— Да — каза Джени.

* * *

Градината беше готова. Джейк беше прашен и потен, стръкчета трева се бяха закачили за ръкава му. Не си спомняше някога да е бил по-щастлив.

— Ако всеки път, когато правя добри дела, изпадам в толкова приповдигнато настроение, ще го превърна в свое хоби — каза той на един дрозд, кацнал на големия дъб в задния двор на къщата.

Той погледна резултата от труда си и се почувства горд от себе си. Нют ще трябва да си върне думите назад. Оставаха някои дребни работи, които можеха да се довършат с лозарска ножица.

— Следващия път ще донеса ножицата — премисли той на глас. Собствените му думи го стреснаха. Може би няма да има следващ път. Още не беше решил това.

Той изтупа тревата от ръкавите си и се запъти да съобщи на Сара, че градината е готова. Тогава усети мириса на джинджифил. Спря по средата на градината, миризмата го накара да си припомни много неща...

„Татко, татко, може ли да изям главичките?“

„Разбира се, че може, скъпа. Татко обича крачетата им.“

„Много си добричък! Обичам да им хапвам усмивките.“

Бони се усмихна и го прегърна:

„Обичам те повече от всичко на света, татко.“

„Аз също те обичам, Бони — прошепна той. — Винаги ще те обичам.“

— Градината изглежда страхотно.

Джейк прокара ръка през очите си. Сара Лав стоеше на задната врата. Джени беше до нея и се усмихваше иззад полата на майка си.

— Не знам какво щях да правя, ако не бяхте дошли да ми помогнете.

Майката и дъщерята стояха на прага на вратата. Залязващото слънце огряваше русите им коси, сякаш имаха ореоли. Приличаха на ангели-близнаци! Апетитната миризма на джинджифил проникваше през отворената врата.

— Двете с Джени направихме малко медени сладки.

— Хубаво миришат.

— За вас са.

Лицето на Сара беше почервенияло от топлината на печката. А може пък да беше резултат от невинността ѝ. Действително изглеждаше такава, застанала на вратата с подноса, пълен с медени човечета. Тя бе светец, който говори на грешник. Какво ли щеше да направи, ако знаеше, че бе убил жена си и дъщеря си?

— Наистина не мога да остана — каза той.

— О!

Той забеляза разочарованието, изписано върху лицето на Сара. Жените го търсеха, мечтаеха да излязат с него, бореха се за вниманието му, но никоя не я беше грижа дотолкова, че да бъде разочарована, когато той искаше да си отиде. Но тук, в задния двор, виждайки искрената загриженост по лицето на Сара, той почувства как душата му се стопля.

Отивай си! — заповядваше съвестта му в същото време, когато сърцето му казваше: — Остани!

— Може би ще остана за малко.

— Това е чудесно.

Сара държеше вратата широко отворена. Усетил сладко ухаещия ѝ парфюм, Джейк внимаваше да не се докосне до нея, като минава. Въпреки това уханието на летни цветя го пренесе в състояние на щастливо блаженство.

Кухнята беше висока и просторна, но скромно обзаведена. Една обикновена печка и стар хладилник бяха сложени в единия ъгъл на стаята. Масата също беше стара, но беше полирана и лъщеше. Един многоцветен килим на фигури разнообразяваше линолеума на пода. По

средата на масата беше поставена голяма керамична ваза, пълна с дивни цветя.

— Моля ви, чувствайте се като у дома. — И тя му посочи масата и столовете. — Ще ви донеса чаша лимонада, сигурно сте много жаден.

— Да, наистина съм жаден — каза Джейк и думите му едва ли можеха да се изтълкуват еднозначно.

Сара изглеждаше много апетитно, като се разхождаше из кухнята. Беше грациозна и чаровна, приканваща и общителна. Всъщност тя беше най-привлекателната жена, която той бе срещал. И все пак никога не се бе замислял да я сваля. Сара не беше от типа жени, които мъжете приемаха несериозно. Не беше от типа, който един мъж можеше да напие, да нахрани и да забрави. Тя беше от жените, които изпълваха по-скоро сърцето, отколкото леглото на един мъж.

Дланите на Джейк се изпотиха и той усети как кръвта му тече във вените. Сара Лав беше най-опасната жена, която той бе срещал.

— Заповядайте! Сладка и студена.

Тя му подаде лимонадата с усмивка. Ръцете им се докоснаха. Нейните бяха меки и красиви, неговите — топли и потни. Тя отвори очите си широко, искра проблесна по зениците ѝ. Джейк задържа погледа ѝ. Ледът в чашата се разтопи с лек пукот. Това може би беше сърцето му, което се топеше под въздействието на сините очи на Сара и на нейния сладък допир.

Тя изведнъж се отърси от вцепенението, в което беше изпаднала, и отстъпи назад. Отдръпна ръката си и започна да се занимава с косата си. Движенията ѝ бяха женствени и нежни. Джейк не можеше да откъсне поглед от нея.

— О, боже! — Гласът ѝ звучеше, сякаш едва успяваше да си поеме въздух. — Обожавам да пия лимонада в кухнята през топлите летни вечери. — Тя прибра една от къдриците си зад ухото. — Кухните са толкова уютни, не мислите ли? Тази ще стане още по-приветлива, като ушия пердета.

Джейк дишаше тежко. Опитваше се да се съсредоточи върху това, което казваше, вместо върху това, което беше — ангел в бяло.

— Вие шиете ли?

— И питате! — Усмивката ѝ беше толкова тържествуваща, сякаш току-що бе спечелила Нобеловата награда за мир. — Това е моята

професия. Правя кукли, Джени ми помага.

— Досега не бях срещал жена, която да прави кукли. Разкажете ми как става.

Той наистина искаше да знае. Но още повече искаше да задържи Сара, да я накара да говори с мелодичния си глас и да я гледа как оправя лъскавите си коси.

Сара седна на един стол срещу него и започна да му обяснява как точно се правят кукли. Джени седеше на една табуретка до тях и от време на време се обаждаше:

— Вкусно!

— Два магазина в Бирмингам и един в Атланта продават мои кукли. Ще отворя магазин и тук, в тази къща. Идеална е — има толкова светлина и пространство.

Тя замълча и се изчерви.

Джейк искаше да погали розовото ѝ лице. Искаше да докосне устните ѝ...

— Най-хубавото при куклите е, че Джени ми помага. Тя рисува лицата им.

— Джени рисува?

— Да. Има необикновен талант, който впечатлява и лекуващите я лекари.

Щастливото излъчване напусна лицето на Сара. Очите ѝ станаха разтревожени, но тя продължи:

— Предпочитам да мисля, че има особен талант. Тя вдъхва душата на куклите.

— Вкусно — прекъсна я пак Джени от другия ъгъл на стаята. — Вкусно, вкусно, вкусно.

— Медените човечета! — извика Сара, скочи като опарена от стола си и се втурна към Джени. — О, Джени! — Сара повдигна едно нахапано човече от таблата. — О, сладурче!

— Вкусно! — повтори Джени. Сетне се обърна и се усмихна на Джейк. Около устата ѝ имаше трохи от медени сладки.

— Толкова се наслаждавах на разговора, че забравих за нея — оправда се Сара.

Тя помогна на Джени да стане от табуретката, после взе таблата и я донесе на масата. Беше пълна с медени човечета — всичките без глави.

— Тя обича главите — каза Сара.

„Татко, може ли да изям главичките?“

Джейк стисна ръба на масата. Загуби представа за времето; зави му се свят.

— Нали нямате нищо против? — Сара сложи едно обезглавено човече в ръката му.

Джейк успя да си възвърне самообладанието. Дори намери сили да се усмихне.

— Не, винаги съм предпочитал краката.

Джейк беше подложен на голямо изпитание да стои на стола срещу четиригодишната Джени, която го наблюдаваше с огромните сини очи на Бони, и да яде обезглавените медени човечета.

— Много са вкусни, миличка. Ти ли помогна в приготвянето им? — попита той.

— Да, аз, аз, аз!

— Ти си много добро момиченце. — Той изяде още едно медено човече: — Ммм! Вкусно.

Джени се засмя.

„Обичам те повече от всичко на света, татко“ — спомни си той.

— Имате подход към децата — каза Сара.

— Благодаря ви — отвърна, като се изправи. — Наистина трябва да си тръгвам.

— О! — Сара стоеше толкова близо до него, че той можеше да се протегне и да я докосне. Джейк се наведе напред. Тя беше истинска, жива... Той имаше нужда от нея. Времето течеше бавно. Спомените бяха мъчителни. Мигът бе непоносим, но обещаващ.

— Щях да ви поканя на вечеря — добави Сара. — Направила съм гювеч.

— Може би друг път.

Ако Сара не беше проговорила, той щеше да сложи ръката си на гладката стегната кожа на рамото ѝ. Можеше да я притегли към себе си и да зарови лицето си в разкошната ѝ коса. Забърза към вратата. На прага се спря.

— Оставих една лехичка с диви цветя — каза той, без да се обръща. — За Джени. Понякога късно вечер идват светулки и кацат по тях.

Сара каза нещо, но той не я чу. Втурна се през вратата, едва дишайки. Навън вече беше тъмно. Само няколко ранни звезди и една светулка осветяваха пътя му към косачката.

Оригиналният му план не включваше пет мили с косачката обратно до „Таунсънд Пъблишинг“, и то по тъмно. Но планът не включваше също и да попадне под магията на Сара Лав.

Джейк превъртя ключа и запали мотора. Мислеше да остави косачката тук и да накара Нют да я вземе на сутринта, а самият той да се прибере с такси. Но сега всичките му планове пропаднаха.

Смяташе да избяга и никога да не се обръща назад. Тогава си спомни мига, когато видя Джени да стои по средата на пътя и да си смуче пръста. Върна се отново в градината и сложи катинара на вратата. После прескочи оградата, качи се на косачката и потегли надолу по тъмния път.

„Смешна работа — да се разкарвам с косачка посред града. За кого се мисля? За някакъв проклет герой? — Той стисна толкова силно зъби, че едва не ги строши. — Нют можеше да го направи. По дяволите! Само трябваше да го помоля.“

Въображението му рисуваше розовото лице на Сара. Джейк стисна волана, като проклинаше бавното тътрене на косачката си.

Беше бесен, когато стигна до сградата на „Таунсънд Пъблишинг“. Остави косачката в гаража и взе асансьора до кабинета си. Започна да се съблича още по пътя. Разхвърляни дрехи лежаха на пода там, откъдето беше минал.

Един душ — ето от какво имаше нужда. Искаше да се разхлади.

Влезе под душа с чорапите. Отметна главата си назад и пусна студената вода толкова силно, че капките удряха тялото му като лятна градушка. Привидя му се лицето на Сара — нежно и привлекателно.

Нуждаеше се от нещо силно успокояващо. Бързо довърши душа си и се запъти към телефона. На кръста си беше вързал широка хавлия, а чорапите на краката му бяха мокри.

Отвори тефтерчето си и избра един номер наслуки.

— Дениз?

— Джейк, сладурче, ти ли си?

— Да.

Дениз се радваше да го чуе. Отдавна не ѝ се беше обаждал. Може би бяха минали три седмици, а може би и четири.

— Свободна ли си? — попита я той.
— За теб винаги, Джейк.
— При теб съм след около половин час.
— Вратата ще бъде отворена.

Джейк затвори телефона. Дениз щеше да го спаси. Той извади чиста риза и панталони от гардероба си. Странно! Не се чувстваше спасен, а по-скоро унижен. Искаше да използва една жена, за да забрави друга. Всъщност един грях повече или по-малко нямаше значение.

Запъти се към вратата. После се върна, за да си събере дрехите, нямаше нужда да дразни Гуендълин. Щеше достатъчно да му опява, че се е разкарвал на косачка из града, за да отиде да окоси тревата на някого, когото почти не познава.

Само че той познаваше светлината в очите на Сара. Познаваше мелодичния ѝ глас.

Джейк хвърли дрехите на пода в банята и тресна вратата. Имаше нужда от Дениз.

* * *

Тя го чакаше в модерния си апартамент. Всички мебели бяха черни или бели, гладки и лъскави. Дори Дениз изглеждаше гладка и лъскава. Осветена от слабата светлина зад себе си, с черната си коса и черен халат тя бляскаше в мекия сумрак на стаята.

Той се запъти право към нея и я притегли в прегръдките си. Тя нагласи тялото си по неговото. За момент той се загледа в лицето ѝ. Търсеше някакъв розов отблясък, две светещи топли очи... Но черните очи на Дениз поглъщаха светлината, унищожаваха я.

Той се наклони над нея бързо, преди да може да преосмисли решението си. Целувката ѝ беше опитна и страдна. Джейк си каза, че точно от това се нуждаеше.

Дениз прекъсна целувката и се отдръпна назад, за да го погледне.

— Напрегнат си, Джейк. Уморен ли си?
— Да, уморен съм.
— Аз ще се погрижа за това.

Тя го хвана за ръцете и го поведе към спалнята. Коприненият ѝ халат го галеше по краката.

Слънцето се отразяваше в русата ѝ коса. Ефирната ѝ рокля се докосна до крака му. Спомени! Джейк прокара ръка през лицето си. Отново спомени! Никога ли няма да се освободи от спомени?

Дениз бавно смъкваше халата си. Раменете ѝ се оголиха. Имаше загорял тен.

Той се протегна, за да я докосне. Дениз беше гладка, стегната. Джейк я погали по раменете, но чувстваше топлата мека кожа на Сара...

— По дяволите!

Той отдръпна рязко ръцете си.

— Джейк?

— Съжалявам, Дениз. — „Ти не си жената, която желая“ — каза си той наум. — Предполагам, че наистина съм уморен.

Дениз погали лицето му. После го хвана и го приближи към своето.

— Всичко е наред, Джейк. — Тя го целуна приятелски по брадичката. — Не се отдръпвай, сладурче.

Той я погали по бузата.

— Ти заслужаваш един добър мъж, Дениз.

— Ти си добър, Джейк.

Той бързо си отиде. Дениз го бе спасила, това беше вярно, но не от Сара Лав, а по-скоро от едно доста конфузно положение. Винаги ще ѝ бъде благодарен, но едва ли ще ѝ се обади отново. Тя заслужаваше да се отнасят по-добре е нея.

Дениз беше нещо повече от красива машина за любов. Тя имаше сърце и чувства, и мечти. Грешеше, че я използва, за да забрави кошмарите си за един час.

Качи се на мотора си и се запъти към къщи. Преследваха го мъчителни спомени — настоящи и минали.

ТРЕТА ГЛАВА

Джейк разполагаше с целия съботен ден, за да размишлява за греховете си. А те бяха много. Първото нещо, което направи, бе да поръча три дузини орхидеи и да ги изпрати на Дениз. Написа ѝ картичка:

„Извинявай за снощи. Бъди щастлива с някой добър човек.

Джейк“.

После отиде да се поразкара с мотора си по стръмните скали до протежението на река Тенеси.

Караше прекалено бързо, прекалено близо до ръба на пропастта. Предизвикваше съдбата. Надяваше се, че ще се гмурне в тъмната река, искаше буйните води да го понесат в света на забравата. Молитва се изплъзваше от устните му всеки път, когато се спасяваше. Час след час той се бореше със съдбата и я побеждаваше.

Накрая се почувства празен и самотен. Паркира мощната машина под един столетен дъб. После отиде до ръба на пропастта и се загледа в реката. Вода, долу имаше толкова много вода... Валеше през нощта, когато загуби Бони. Загуби я!... Уби я!

Джейк даде глас на мъката си. На колене на голата скала, той преживя отново ужасната нощ, когато тя почина. Държеше я в ръцете си. Приличаше на крехка счупена синеока кукла.

— Обичам те повече от всичко на света, татко — промълви тя.

После си отиде.

Нищо не можеше да промени станалото. Дъщеря му бе мъртва, а той беше жив. Колкото и бързо да бягаше, не можеше да избяга от вината си.

Съкрушен, той се качи на мотора си и се върна в града. Този път не бързаше. Вече беше свил по пътя за вкъщи, когато неволно направи

завой. Сякаш не той, а моторът му го откара до къщата на Сара Лав.

Не се опитваше да тълкува какво го води натам. Не си правеше особени планове. Само щеше да мине, за да види как изглежда градината. Ако случайно видеше Сара и Джени, щеше само да им помахва, за да им покаже, че имат приятел в града.

Когато видя Сара, всичките му планове пропаднаха. Тя вървеше надолу по прашния път и водеше Джени. Носеше и голяма чанта, под тежестта ѝ се беше изкривила на една страна.

Джейк спря мотора си на хълмчето, за да ги погледа отстрани. Няма защо да се забърква, каза си той. Дори от разстояние Сара теглеше сърцето му... Имаше нещо смело в походката ѝ, нещо благородно и добро. Може би идваше от високо вдигнатата ѝ брадичка или пък от решителното изражение на лицето ѝ.

Джейк се взираше в бледата светлина на залязващото слънце, за да я види по-добре. Косите ѝ бяха събрали част от слънчевите лъчи. Оттенъци от червено и златисто проблясваха по тях. Изглеждаше, сякаш носи корона.

Сара се наведе, за да вземе Джени в ръцете си. Тогава чантата, която носеше, се скъса и падна на земята. Две тенекиени кутии се търколиха по шосето.

Джейк запали мотора си и профуча надолу по пътя. Когато стигна до Сара Лав, внимателно спря. Смяташе да каже нещо формално, но още първият поглед на Сара го накара да забрави всичко. Финият прах полепна по лицето ѝ като пудра и придаде на кожата ѝ тъмен тен, сякаш бе загоряла на слънцето. Очите ѝ искряха. Той се загуби в блясъка на тези две необятни сини очи.

Тя се наведе да вдигне скъсаната си чанта. После приглади назад кичура коса, паднал над челото ѝ, без да отделя погледа си от Джейк. Сара вървеше пеша, защото нямаше кола и съпруг да се грижи за нея. При все това тя беше горда.

Джейк мълчаливо проклинаше егоизма си. Бе прекарал деня в пилеене на време, докато Сара вървеше с тежката чанта и болното си дете.

— О, не очаквах да ви видя — каза тя, като приглади отново косата си, сякаш той току-що бе позвънил и тя го канеше в хола си.

— Имате ли нужда от помощ? — Това беше глупав въпрос, но жената му беше отнела способността да разсъждава. Беше го

омагьосала.

— Чантата е доста тежка. — Тя погледна към скъсаната си чанта.
— А кутиите ми с боя се разпиляха...

Джейк скочи от мотора си и побягна след тях. Хвана ги точно преди да пропаднат в канавката.

Погледна надписите. Бяха син латекс и емайл с цвят на слонова кост. Сара щеше да боядисва една от стаите си. Коя ли? Може би спалнята.

Джейк си представи Сара в новобоядисаната стая, но бързо се опита да се освободи от тази мисъл.

— Оказаха се палави, но аз ги укротих — пошегува се той.

— Благодаря ви — отвърна Сара с усмивка и се присегна, за да вземе кутиите.

— Ще ви помогна да ги занесете до вкъщи.

— Вече достатъчно ви отнехме от времето.

— Напротив, спасихте ме от една самотна съботна вечер.

Това беше признание, което той не искаше да прави. Едва когато го каза, разбра, че е истина.

— И вие ме спасихте — каза тя меко.

— 'ейк! — Джени внезапно протегна ръце към него. — Мен!

— О, скъпа. — Засмяна, Сара се опита да удържи нетърпеливата си дъщеря. — Джейк не може да носи и теб, и боята, Джени. Бъди добро момиче и спри да настояваш.

— Иска да я взема ли?

— Боя се, че да. Сигурно доста съм я разглезила.

— Мен! — молеше Джени, като продължаваше да протяга ръцете си към него. Тя вдигна брадичката си високо и пак повтори: — Мен!

— Не приема лесно поражението си — обясни Сара.

— А защо трябва? — Джейк остави кутиите край пътя и се наведе към Джени. Тя беше крехка като роза. Хвана лицето му в малките си ръчички и потърка нос в неговия.

— Да, скъпа, той е много добър човек.

Джейк почувства тежка болка в душата си. В този момент би дал всичко, което притежава, за да бъде добрият човек, за когото Сара и Джени Лав го смятаха.

Меката коса на Джени галеше страната му, той се усмихна на Джени, а после и на Сара.

— Возили ли сте се някога на мотор?

— О, никога!

— Тогава нека се качим всички. Ще ви закарам до вкъщи... ако не се страхувате.

— Ще успеем ли да се поберем?

— Можете да се качите зад мен, Джени ще е отпред. За боята ще се върна повторно.

— На Джени това много ще й хареса.

Те се качиха на мотора му. Джейк държеше Джени, която пицеше от радост. Сара седна отзад.

— Ще трябва да ме хванете за кръста, Сара, иначе ще ви загубя по пътя.

Тя обгърна кръста му. Докосна го леко, но това му въздейства силно. Душата му се освободи от веригите на миналото и полетя високо в небето. Толкова нависоко, че се докосна до залязващото слънце, погълна всичките цветове — червено, златисто, лилаво — и започна да грее.

Джейк притвори очи. Знаеше, че Сара не може да го види. „А ти, Сара, как се чувстваш? Харесва ли ти това? Как усещаш тялото си толкова близо до моето?“

— Джейк? Готови ли сме да тръгваме?

Въпросът на Сара го накара да се върне отново на земята.

— Готови сме, дръж се здраво.

Когато запали мотора, Сара го обгърна по-силно. Искаше да кара завинаги към залязващото слънце. Искаше да запази вечно това кътче откраднат земен рай — с едно дете, което му напомняше за Бони, и една жена, която му напомняше за любов.

Но те не му принадлежаха. Не искаше да му принадлежат. Той беше невнимателен, разбиваше сърца. Той убиваше хора.

Джейк бутна внимателно мотора и потегли нагоре по склона. Къщата на Сара се виждаше от мястото, където се бяха срещнали. Не му се налагаше да пътува много с ценния си товар.

Сара прегърна кръста му още по-здраво и притисна бузата си към гърба му. Джейк усещаше топлия ѝ дъх, който проникваше през ризата му. Наближаваха къщата.

Джейк започна да се притеснява: дали някоя кола няма да изскочи от завоя?

Докато стигна до вратата на Сара, той вече се нуждаеше от съвземащо пиетие. Тя слезе от мотора и се протегна, за да помогне на Джени.

— Беше изключително, Джейк. Никога не се бях возила на мотор.

— Радвам се, че ви хареса.

Лицето на Сара грееше. „Не ме харесвай, Сара! Не ми се доверявай!“ — предупреждаваше вътрешният му глас.

— Ще се върна за боята — каза той, като се обърна бързо, за да не види Сара лицето му. Почака ги да влязат в двора, преди да тръгне.

Моторът изръмжа. Вятърът свистеше покрай него. Нямаше ги сладките ръце на кръста му, нямаше я бузата, която притискаше гърба му. Беше съвсем сам.

* * *

Джени искаше да остане да погледа мотора, но Сара забърза към къщи. Трябваше да измие праха от лицето си, преди Джейк да се е върнал. Всеки път, когато го срещаше, приличаше на изцяло занемарена жена.

— Хайде да побързаме, Джени. Нека се разхубавим за Джейк.

В банята Сара подаде един гребен на Джени да се занимава, докато тя си измие лицето. Дали щеше да ѝ стигне времето да сложи и малко червило?

Ръцете ѝ трепереха. Какво точно притежаваше Джейк Таунсънд, което я караше да чувства такава топлина? Кипреше се като ученичка преди среща. Сара се усмихна; точно прибираше последния кичур коса, когато на вратата се позвъни.

Тя притисна ръка към сърцето си. „Боже мили!“ — каза си и се изчерви от възмущение. Несъзнателно прекара ръка по косата си. Къдрицата, която току-що бе прибрала, падна отново.

— ’ейк — изкрещя Джени и се запъти с горда стъпка към входната врата.

Джейк стоеше на верандата с кутиите боя в ръка. Огрян от залязващото слънце, той изглеждаше като герой от уестърн, който винаги се появяваше, възседнал едър жребец.

— Къде е конят ти? — изпусна се тя.

— Моля?

Сара едва не потъна вдън земя. Пред нея стоеше изтънчен бизнесмен, беше разпитала за професията му в града, а тя бе обикновена жена, която разчиташе на благоволенieto на хората. Той непременно щеше да си помисли, че тя флиртува с него. Или може би още по-лошо — можеше да му хрумне, че се е наслаждавала на всяка минута, когато е била притисната до широкия му и топъл гръб.

Ето че най-накрая си го беше признала! Беше ѝ харесало. Харесваше ѝ и да стои и да гледа Джейк с кутиите боя на верандата. А и наистина изнемогваше да върши дори най-дребната работа сама. Вече не знаеше какво да прави. Не — тя не искаше нищо да променя, не искаше да се оплаква.

— Имам коне — каза Джейк усмихнат. — Сега обаче не са с мен. Сара оправи косата си.

— Постъпих много глупаво. Заприличахте ми на героите в уестърните, които никога не се появяват без кон.

— Заприличах ви на герой? — На Джейк тази идея му хареса.

— Всъщност... да.

Постояха известно време така — усмихнати, през полуотворената врата, Тогава Джени се отскубна от ръката на майка си и се гушна в краката на Джейк. Усмивката му секна.

— Джени, ела тук, скъпа.

— Не! — викаше Джени.

— Остави човека на мира. Той ни помогна и сега трябва да си ходи.

— Не! Искam 'ейк!

Сърцето на Сара се сви, като видя как дъщеря ѝ се гушкаше в Джейк. Тя също желаше Джейк да изпълни стаята с тихото си присъствие, така както само един мъж като него можеше да го направи. Искаше ѝ се да се облегне на рамото му, да споделя малките си ежедневни проблеми с него. О, тя имаше нужда от него, за да избяга от самотата.

Разсъждаваше ужасно егоистично. Седеше в светлината на залязващото слънце и мислеше за нуждата си от Джейк. Но тя забравяше нуждите на Джени. Горката Джени! Собственият и баща не беше успял да се оправи. Кой мъж със здрав разум ще се заеме с

проблемите на Джени? Трябваше да престане да мечтае и да слезе на земята.

— Ела, Джени — каза тя и се наведе да отдръпне дъщеря си от Джейк.

— Недейте! Всичко е наред.

Той хвана ръката ѝ. Сара би останала така за цял живот. Малката ѝ нежна ръка се губеше в неговата. Чувстваше се защитена, макар че не разбираше защо един такъв незначителен жест ѝ действаше така. Не можеше да си обясни и защо самият допир до крака му я караше да изтръпва цяла. Отдавна не бе имала мъж до себе си. Не че нямаше такива наоколо, но тя просто не търсеше това. Ала Джейк...

— Защо пък да не вляза вътре? — попита той и се усмихна. Тя съжали, че той пусна ръката ѝ. — Всъщност... ако не възразявате.

— Да възразявам? Но това е прекрасна идея.

— Аз ще пренеса Джени. — Той я вдигна на ръце и я пренесе в къщата. Джени се чувстваше щастлива, а сърцето на Сара щеше да изхвъркне от щастие.

Джейк влезе в гостната. Слава богу, че беше успяла да внесе малко ред. Той стоеше прав, без да знае какво да прави.

Сара беше объркана. Преди минутка Джейк беше напълно предразположен, смееше си и разговаряше, но сега беше сериозен и недостъпен.

Предполагаше, че на Джейк му е омръзнало да се занимава с някаква безпомощна жена. Естествено Сара далеч не беше безпомощна, но сигурно изглеждаше такава в очите му.

— Ела, Джени. — Сара се стремеше да изглежда строга и решителна, без да бъде груба. Тя се присегна към дъщеря си. — Отнехме прекалено много от времето на Джейк.

— Съвсем не.

Мечтите, които бяха изпълнили сърцето ѝ, внезапно изчезнаха. Защо трябваше Джейк да се грижи за Джени? Защо би искал да го направи? Та собственият баща на Джени не устоя на напрежението.

— Всъщност ролята на герой започна да ми харесва — добави Джейк.

— Наистина ли?

Сара проникателно изгледа мъжа пред себе си. Имаше толкова измъчено изражение на лицето, че ѝ се прииска да го прегърне. Щеше

й се да го полюлее в ръцете си и да му попее песничка.

„О, Сара, Сара! — упрекуваше се тя. — Това никога няма да се случи.“

— Не наричат често един мъж герой — каза той.

— Имам ежедневно нужда от герой.

Думите й се изплъзнаха някак, без да ще. Това не беше признанието, което искаше да прави на такъв човек.

— Това, което исках да кажа, е, че... — добави тя.

— Разбирам — каза той нежно и се наведе към нея.

— Не! — Тя постави Джени на земята и дори не забеляза как дъщеря й се запъти към играчките си. — Не искам да кажа, че задълженията ми са прекалено големи или че не бих могла да се справя с тях. Съвсем не е така. Аз съм силна. Напълно способна съм да се грижа за Джени. — Тя отметна косата си. Лицето й се зачерви. Като че ли преиграваше в желанието си да се защити. Не искаше да показва никаква слабост пред Джейк Таунсънд. — Наистина Джени и аз си живеем прекрасно.

— Сара, знам, че си силна и смела. — Джейк хвана ръката й. Тя почувства горещата тръпка. — И виждам, че си живеете наистина прекрасно.

— Наистина ли?

— Да. Когато в една къща има толкова любов, животът сигурно е прекрасен.

Дали това беше някакъв блян от негова страна, или тя му приписваше собствените си мисли?

— Благодаря ви, звучи прекрасно. — Той все още държеше ръката й. Не й се искаше да я пуска. — Много сте любезен.

— Недейте. — Той пусна ръката й и й обърна гръб.

— Джейк. — Тя докосна гърба му. Джейк напрегнато стегна мускулите си и тя почувства тръпката, която пробяга по гърба му.

Джейк стоеше мълчаливо и напрегнато. Сара си помисли, че ще си тръгне, без да промълви дума. Накрая той се обърна към нея, лицето му беше сериозно.

— Покажи ми къде са четките и стаята, която искаш да боядисаш.

— Защо? — попита тя.

Той се опитваше да промени темата. Не ѝ се искаше да прекъсват предишния си разговор.

— Аз ти спасих боите, а сега ме спаси ти, като ми разрешиш да се занимавам с нещо.

— Не искам да си мислиш, че съм безпомощна...

— Ще ми помогнеш ли, Сара? — Очите му бяха загадъчни. Тя не можеше да разбере какво го измъчва. Дълго задържа погледа си в тях. Тайните му я караха да се чувства обърквана. — Ще го направиш ли? — попита той меко.

— Да — прошепна тя.

— Тогава покажи ми, Сара.

Усмивката му беше искрена. Този път в нея нямаше и следа от преследващи го кошмари.

— Ще боядисвам, докато ти се грижиш за Джени — добави той.

— Ела. Щях да боядисвам спалнята.

Очите му помръкнаха, когато тя го въведе в спалнята. Там имаше едно легло — по-голямо, отколкото Джейк можеше да си представи. Той щеше да се досети при всички положения.

— Стените да са сини, а первазът — слонова кост — поясни тя, за да прикрие вълнението си. — Винаги съм била пристрастна към синьото. Кара ме да се чувствам, сякаш съм под открито небе.

— Аз самият предпочитам синия цвят. — Гледаше я право в очите, като каза това. Задържа толкова дълго погледа си върху нея, че накрая тя едва успяваше да си поеме дъх.

— Да... всъщност... — промърмори тя и отстрани погледа си.

Кутиите с боя изтропаха, когато той ги сложи на пода. Звукът и помогна да се върне към реалността.

— Ще ти помогна веднага след като нахраня и изкъпя Джени и я сложа да спи. Режимът е много важен за дъщеря ми. Предполагам, че ѝ помага да се ориентира в един свят, който е твърде сложен за нея.

— Недей да бързаш. Оправям се по-добре с боядисването, отколкото с косенето на трева.

— Мисля, че много добре се справи с градината.

— Наистина ли? — Той вдигна очи, погледът му беше изпълнен с удовлетворение.

— Наистина. И Джени е направо щастлива, че може да бяга по окосеното.

— Бих направил всичко за Джени — каза той спокойно.

— Също и аз.

Погледът му я поглъщаше, изпиваше, омаломощаваше.

Тя не можеше да погледне встрани. Всичко за Джени, бе казал той. Думите му все още звучаха във въздуха — нежни, успокояващи. Сара прибра един паднал кичур зад ухото си. Всичко за Джени... за Джени...

Джейк беше дошъл заради привързаността си към дъщеря й. Трябваше да запомни това.

Тя си пое дълбоко дъх и се запъти към вратата. Джейк се зае с кутиите. Изглеждаше много делови. Точно от това се нуждаеше тя, но се чудеше как ще му се отплати за всичките услуги, които ѝ бе свършил.

Сара се опита да подготви набързо Джени за лягане, но дъщеря ѝ не щеше и да чуе затова. Беше свикнала на спокойна вечеря, след това обичаше да си играе с едно гумено пате във вана, пълна с пяна. На края завършваха с три приказки. Сара опита с две, но Джени настояваше.

— Не, още, още...

Сара въздъхна. Беше нетърпелива да приключи с Джени, това отдавна не ѝ се бе случвало. Искаше ѝ се да ѝ каже, че има друга работа, но не го направи. Как можеше да откаже нещо на Джени? И защо изобщо беше нетърпелива? Заради Джейк Таунсънд в спалнята ѝ? Тя си спомни зелените му предизвикателни очи, широкия му гръб, до който така силно притискаше бузата си, и нежната му тъжна усмивка, заради която ѝ се искаше да го прегърне.

„О, Сара Лав, в голяма каша се забъркваш. Да копнееш по мъж, когото едва познаваш.“ Но тя познаваше усмивката му. Познаваше гласа му. Беше изпитала тръпката при неговия допир.

Трезвият разум я караше да го отпрати... сега, преди нещата да се усложнят прекалено много, преди Джени да се привърже към него. Джени? А какво ще кажеш за себе си? Тя взе една книга и прочете третата приказка на Джени. В мислите си вече беше в спалнята с един зеленоок мъж. Как можеше да го отпрати? Как щеше да гледа из пътя подир него, без да се надява, че пак ще го види? Как щеше да се наслаждава на чаеното парти в градината, която той беше окосил, ако знае, че никога повече няма да се появи?

Джени беше заспала, когато Сара свърши с третата приказка. Тя се наведе, подпъхна одеялото под детето и го целуна по бузата.

— Лека нощ, моя малка принцесо. Приятни сънища.

Сара постави книгата на етажерката и се запъти към спалнята. Джейк чакаше.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Джейк беше с гръб към вратата, но усети, че Сара влезе. Въздухът в стаята се наелектризира от присъствието ѝ. Тръпка пробягна по цялото му тяло.

Той стисна още по-силно дръжката на четката и продължи да боядисва в синьо — като цвета на очите на Сара!

Стори му се, че усеща уханието ѝ, но това естествено беше невъзможно. Миризмата на прясна боя изпълваше стаята. И все пак той мечтаеше да усети парфюма, така както мечтаеше да бъде герой. Стоеше в спалнята на Сара с широко отворени очи и си мислеше, че е някакъв благороден герой от роман. Спасяваше една красива жена в беда. В същото време и тя го спасяваше от неговия порочен свят.

Обувките ѝ потрепнаха по дървения под, когато го приближи. Сетивата му се изостряха с всяка нейна стъпка.

— Виждам, че си покрил мебелите. — Гласът ѝ звучеше нежно и мелодично.

— Да. Намерих чаршафи в килера. Надявам се, че не възразяваш.

Той не се обърна. Мебелировката ѝ се състоеше от едно нощно шкафче с пукнато огледало, люлеещ се стол с възглавничка и легло. Леглото беше някъде зад него и Сара. Беше много широко, с една възглавница и меко дантелено покривало. Той го беше забелязал. Беше си представил русата коса на Сара разпиляна върху възглавницата. Порочното съзнание му позволи да си представи, че докосва косата ѝ, че си открадва безценни мигове с нея, като се преструва на такъв, какъвто не беше.

— Как мога да възразя, Джейк? Ти беше толкова добър към мен и Джени.

Тя се докосна поръката му, когато се присегна към кутията с боя. И двамата се отдръпнаха и се спогледаха. Лицето ѝ се беше изчервило, очите ѝ бяха толкова искрящо сини, сякаш бяха събрали в себе си част от сутрешното небе.

Буца заседна в гърлото на Джейк. Сълзи, които никога не бе проливал, изпълниха душата му. Всичко това беше под въздействието само на сините очи на Сара.

— Извинявай — прошепна тя. — Помислих си да ти помогна да довършиш тази стена.

— Работата ще върви по-бързо с двама.

Докато боядисваха, Джейк от време на време хвърляше бегъл поглед към нея. Понякога погледите им се срещаха. В тези сладки мигове тя прокарваше език по долната си устна и бързо отдръпваше очи.

Джейк искаше да докосне това езиче. Почувства силна, завладяваща нужда да я притежава. Трябваше да избяга далеч от спалнята ѝ, далеч от присъствието ѝ. Но не можеше! Беше обещал да боядисва.

— Джени спи.

— Какво? — Той се обърна към нея. Не можеше да разсъждава. Чувстваше само изгарящото си желание.

Сара отвори широко очи. Тя знаеше.

— Казах „Джени спи“.

— Това е добре.

Детето спеше. Те бяха сами. Напрежение изпълваше стаята. Те горяха. Джейк внимателно постави четката върху кутията и пристъпи към нея.

Ръката ѝ стисна по-здраво четката, но тя не помръдна. Той пристъпяше все по-близо и по-близо. Времето почти беше спряло.

Джейк повдигна едната си ръка и внимателно приглади къдрицата, която се спускаше по бузата ѝ. Кожата ѝ беше мека...

— Сара — прошепна той.

Ръката му все още галеше бузата ѝ. Беше завладян от изгаряща го страст.

— Да?

— Сара — отново промълви той.

Изтръпваше при самия допир на коприненогладката ѝ кожа. Джейк осъзна, че само една страст не беше достатъчна за Сара. Тя беше от този тип жени, които мъжете бленуваха да притежават.

Тя беше толкова близо, бе толкова красива, толкова чувствена. Трябваше само да се отпусне, да я прегърне и тя да долепи устните си

до неговите. Усещаше топлия ѝ дъх по страните си.

— Джейк... — Вероятно го питаше дали възнамерява да я целуне. А може би му даваше разрешение да го направи.

Той знаеше колко приятно беше да чувства ръцете ѝ около себе си. Познаваше нейната ласка. Припомни си вечерта с мотора, когато тя нежно го бе прихванала за кръста. Той пристъпи по-близо. Сара отметна косата си назад.

Гледаше го право в очите. Джейк виждаше само тях. Беше се загубил в синия им блясък, сякаш гледаше необятен океан; сякаш виждаше теменужките, които растяха пред входната му врата. Те бяха сини... като смъртта.

В миг Джейк простена и се отдръпна.

— Джейк? — Сара сложи ръката си върху неговата. — Нещо не е наред ли?

— Не, нищо. — Той хвана отново четката си. После се почувства виновен и обясни: — Прости ми, Сара. За момент те взех за друга жена.

— О! — Тя беше съкрушена.

Джейк се обърна и продължи да боядисва. Беше напрегнат. Ръката на Сара беше все още върху неговата. Чувстваше как кожата му гори.

— Бих ли могла да ти помогна с нещо, Джейк?

— Не... благодаря — отсече той.

— Понякога изглеждаш много напрегнат. Сякаш те преследват кошмари.

Той се присви, като че ли някой го беше ударил в корема.

— Знаеш ли, приятелството много помага — добави Сара. — Запознанствата ми не са предимно с възрастни хора, но купувачите ми в магазина понякога ми споделят проблемите си. — Тя пристъпи по-близо и му се усмихна. — Аз съм добър слушател, Джейк.

— Не се съмнявам в това, Сара.

Тя задържа погледа си върху него. Като че ли искаше да отгатне тайните му само като го гледа в очите. Беше чувал, че те са прозорец към душата, но се надяваше да не е така. Ако Сара изобщо имаше възможност да надникне в душата му, щеше да види само мъка.

— Извинявай, че ти се меся — каза тя накрая и отдръпна ръката си.

— Не! — Той я хвана за кръста и я накара да погледне в очите му. Погледът ѝ беше напрегнат и уплашен. Джейк се упрекна, че за момент дори я беше пуснал да се отдръпне. — Не е твоя вината, Сара, а по-скоро моя. Аз съм особен човек. „И много самотен!“ — помисли си той, но не го каза.

— Разбирам — усмихна се тя. — Не всички са обикновени като мен. — Тя взе четката си и се захвана за работа.

За момент в стаята цареше тишина. Чуваше се само приплъзването на четки по стената и дишането им. Най-накрая Сара наруши тишината.

— Помниш ли деня, в който се срещнахме... деня, когато донесе една роза на Джени в задния двор? — нежно попита Сара.

Тя го прекъсна, преди той да успее да отговори.

— Аз ти се доверих ей така, от пръв поглед! По принцип не се доверявам на непознати, Джейк. Но лицето ти излъчваше някаква доброта и грижовност...

— Не ме описвай като ангел, Сара — настоя той.

— А не мога ли да те обрисувам като приятел? — Тя се обърна към него с усмивка. Една капка синя боя пръсна от четката ѝ на носа му.

— О, миличък! — каза тя, като едва успяваше да сдържа смеха си. — Толкова съжалявам.

— Но ти току-що боядиса носа ми! — каза той, преструвайки се на ядосан.

— Като че ли си прав! — Тя се изкиска веднъж, после още веднъж и накрая изпадна в пристъп от смях и веселие.

— Но, госпожо, когато ви казах да ме обрисувате като приятел, не исках да ме разбирате буквално!

— Синият цвят много ти отива.

— Наистина, нали? — Джейк докосна носа си и пръстите му станаха сини. — Чудя се кой цвят би отивал на теб. — И с един замах той нарисова синя черта и на нейния нос. — Сега си отиваме взаимно.

— Не съвсем. — Сара се наведе над кутията с боя и се върна с нацапани пръсти. Той разбра какво го очаква, но не се опита да се съпротивлява — дори се наведе, за да я улесни. — Нека видим как изглеждаш със сини нос и бузи!

Сара се беше изправила на пръсти, а той се бе навел напред. Изведнъж смехът ѝ секна и очите и проблеснаха. И Джейк не се замисли нито за миг... Устните на Сара бяха влажни. Той успя да почувства формата им — точно както си беше мечтал. Бяха наистина прекрасни...

Придърпа я към себе си с едната ръка, без да отделя устни от нейните. Тя въздъхна. Това беше най-сладкият звук, който Джейк някога беше чувал. Жена въздишаше по него — една красива и смела жена със сърце на ангел.

Нежни чувства напиреха от дъното на мрачната му душа. Радостта, която задълго го бе напуснала, се връщаше отново при него. Ако Джейк вярваше в съдбата, щеше да си помисли, че Сара е негова. Но той не вярваше, че животът ще му предостави втори шанс. Нищо не можеше да се върне обратно. Дори магическата целувка на Сара не можеше да го направи.

За него нямаше изкупление, но имаше утеха. Той я прие тук, в ръцете на Сара, в спалнята ѝ, сред мириса на прясна боя. Само този път! Но демонът се беше вселил в него и настояваше — още, още, още!

Тя се прилепи към тялото му. Сякаш Господ я беше изваял за него. Целувката стана сладко мъчение. Джейк искаше още. Цялото му същество молеше за още.

Сара въздъхна отново и се отпусна в прегръдката му. Трябваше да я пусне. Вече доста бе откраднал от нея, не можеше да рискува повече. Не искаше да обрича и двамата на страдание.

Мъчение беше да я пусне, но по-добре мъчение, отколкото вечна агония. Отдръпна се назад. Тя се хвана за рамката на прозореца, за да запази равновесие. Устните ѝ аленееха, беше разрошена и съблазнителна... и учудена.

— Прости ми, Сара. Нямам право да правя това. — За първи път се извиняваше на жена, че я беше целунал.

— О! — Тя докосна устните си и го погледна с проникателни умни очи.

— Не исках да се възползвам от теб. — Той отново взе четката.

— Не... не си. — Тя взе своята четка. — Искам да кажа, че съм зряла жена, Джейк.

— Ти си прекрасна жена. — Ръката му стискаше здраво дръжката на четката. Замахваше силно и нервно. Проклетата стена сякаш ставаше все по-голяма. — Нямам намерение да те използвам за собствените си егоистични нужди. Надявам се, че разбираш.

— Разбирам. — Гласът ѝ звучеше приглушено.

Той не смееше да я погледне.

Продължиха мълчаливо да боядисват, без да отделят погледа си от стената. Мълчанието се проточи, докато в един момент стана нетърпимо.

— Джейк?

Той я погледна. Тя беше невероятно хубава дори с петното синя боя на носа си. Джейк почувства как боята изсъхва по лицето му.

— Не искам да позволяваш това да промени нещата между нас — каза тя и се изчерви. — Имам предвид... — Тя навлажни устните си. Джейк отново поиска да ги докосне със своите. Стисна четката и се опита да укроти страстите си. — ... Целувката... — промълви тя.

— Всичко е наред, Сара. — Той не се осмеляваше да я докосне. — Нищо не се е променило — излъга той и добави още един към греховете си.

— Искях да кажа, че когато Джени си хареса някого, трудно преживява раздялата... — Сара държеше четката с двете си ръце. Изглеждаше, сякаш се моли. — Не искам да прогоня приятеля на Джени.

— Сара, обещавам ти, че винаги ще си остана приятел на Джени. — Тя все още изглеждаше разтревожена. — Каквото и да се случи — добави той.

— Благодаря ти — каза тя и му се усмихна. Това сякаш разреши проблемите ѝ. — Тогава приключваме, няма да говорим повече за това.

Сара имаше прекрасна душа. Само с няколко красиви думи го измъкна от адски неудобно положение. Сара не само му беше разрешила да се навърта наоколо, тя го бе помолила да го направи. Той смяташе да идва пак. В бъдеще обаче трябваше да е по-внимателен...

Джейк се усмихна на Сара, излъчването на лицето ѝ беше прекрасно. Самото то доставяше радост. Младият мъж започна да се пристрастява към него. Мислеше си, че не би могъл да живее, ако няма възможността да го вижда и в бъдеще.

Те боядисваха, докато привършиха стаята. Ако Сара изпитваше някакви угризения, поне не даваше видими признаци, че е така.

— За да ти се отблагодаря за услугата — каза Сара, докато миеха четките, — ще изпържа едно пиле и ще подготвя закуска на открито за утре.

Джейк се колебаеше. Беше късно, само след няколко часа щеше да е утре. Щеше ли да успее да се възстанови толкова бързо от нощното преживяване? Можеше ли да го забрави само за няколко часа и да не се изкуши да го направи отново?

— Разбира се, ако си зает... — Тя започна да оправя косата си. — Просто си мислех, че такава закуска е нещо много приятно... Джени я обожава.

Той я беше наранил. Тя се чувстваше отблъсната и той го виждаше в очите ѝ. А Джейк никога не бе искал да нарани Сара Лав.

— Ще дойда. — Постара се гласът му да изглежда весел. — Ти се погрижи за пилето, а аз ще се погрижа за коня.

— Кон?

— Да, имам коне.

— Джени ще е повече от щастлива. — Сара радостно плесна с ръце.

„А на теб ще ти хареса ли? Приятно ли ще ти е да седиш пред мен, а аз да се притисна към топлия ти гръб?“

Джейк се опита да избие тези мисли от главата си. Все пак имаше дотолкова човечност в него, колкото за едно чисто приятелство.

— Добре — каза той, — ще дойда да те взема към единадесет.

Те учтиво си пожелаха лека нощ. Джейк си беше вкъщи още преди да се сети за боята по лицето си. Пред огледалото внимателно разгледа петната — Сара беше оставила белег върху него.

* * *

Сара не можа да спи в спалнята заради парите от боята. Изкара един спален чувал от килера и си легна в хола. Упрекна твърдия под, че не ѝ позволява да заспи, но знаеше, че не е така. Дълбоко в себе си съзнаваше, че Джейк е истинската причина за безсънието ѝ. Беше я целунал и това определено ѝ беше харесало.

Удивление и ужас се сплитаха в нея, докато накрая не можеше да различи едното от другото. Какво ще стане, ако се влюби в него? Какво ще стане, ако по някакво чудо той се влюби в нея? Ами пък ако се случи да се оженят? Той беше жизнен, влиятелен мъж, ще иска да има деца. Как ще раздели Сара времето си между другото дете и Джени? Ами ако и другото дете е болно?

Сара простена и покри лицето си с чаршафа.

— Спри! — извика тя на глас. — Престани с тези глупости веднага.

Помисли си, че е най-глупавата жена на земята — да се притеснява за деца от мъж, който беше се заклел да не я целува повече. Е, той не беше казал точно това. Много настоятелно обаче се беше извинил. Защо? Може би не му беше харесала целувката. Държеше се, сякаш я беше харесал.

Но какво значение имаше дали Джейк Таунсънд бе харесал целувката й? Никога няма да има любов, нито сватба, нито деца.

„Сара Лав, превръщаш се в мечтателка!“

Сара се опита да забрави Джейк и затвори очи. Нищо не се е променило, бе казал той. Не бе ли почувствал как небесата се бунтуват? Не бе ли усетил, че сърцето му се изпълва със светлина?

Сара изпъшка, въртеше се из спалния чувал и чаршафите се бяха омотали около нея. Разумно беше да дремне няколко часа. Трябваше да изпържи пиле за утре, трябваше да се погрижи и за Джени.

* * *

Точно в единадесет часа на другия ден Джейк позвъни на вратата. Сара и Джени му отвориха още преди да е спрял да звъни. Бяха спретнати и готови за тръгване. Изглеждаха толкова прекрасни, че Джейк чак притаи дъх от възхищение.

— Здравей! — каза Сара. Усмивката й беше лъчезарна. Джейк предположи, че спомените от предишната вечер бяха толкова живи за нея, колкото и за него. Той все още усещаше вкуса на устните й.

— Добро утро — отвърна той сдържано.

— 'ейк! — извика Джени и се хвърли в краката му.

— Здравсти, Джени. — Той се наведе и я вдигна на ръце. — Най-хубавото нещо при децата е, че непрекъснато те прегръщат за коленете — обясни той, като държеше Джени в прегръдката си.

— Много е любвеобилна — извини се Сара. — Надявам се, че нямаш нищо против.

— Да имам против? — Джени беше обгърнала врата му, така се чувстваше отново цял, все едно миналото не съществуваше. — Обожавам прегръдката на Джени, тя е това, от което имам нужда днес и всеки божи ден!

„Имам нужда от тази прегръдка да ми напомня за Бони — помисли си той. — Това е прегръдка без никаква отговорност.“ Чувстваше, че постъпва егоистично, но Сара и Джени имаха нужда от приятел. Можеше да си позволи по малко емоция всеки ден. След шест години аскетизъм сърцето му имаше нужда от малко чувства.

— Готова ли си? — попита той Сара.

— Нека само да взема кошницата за пикника.

Тя се запъти към кухнята. Джени използва това време, за да погали Джейк по лицето.

— Добър човек! Добър 'ейк!

— Понякога ме караш да вярвам в това, Джени. Понякога, като си лежа в леглото и си спомним за Бони, си мисля за теб и за майка ти и някак си кошмарите ме напускат. — Той притисна устни в меките коси на Джени. — Джени, сладка малка Джени. Радвам се, че не разбираш това, което ти казвам. Радвам се, че ме смяташ за добър човек.

Джейк усети, че го наблюдават. Той вдигна очи и видя Сара през мрежестата врата. Тя държеше кошницата и се усмихваше. Не знаеше откога стоеше там и дали беше чула думите му. Надяваше се да не е така. Вече беше разкрил прекалено много от себе си пред Сара.

— Готова ли си? — попита той.

— Готова съм.

Натовариха всичко на колата и потеглиха към неговата къща. Имението Таунсънд — така я наричаха всички от Флорънс. За Джейк тя беше просто „у дома“. Беше класическа къща от тухли и хоросан, станала свидетел на повече трагедии от която и да е къща в града.

— Красива е — каза Сара, когато излезе от колата.

Джени изтърча пред тях и започна да къса теменужките покрай входната алея.

— Красиви, красиви.

— Ох, Джени, недей! — извика Сара и се втурна след дъщеря си.

— Остави я — спря я Джейк и сложи ръката си на нейната. — Това са просто цветя.

— Тя ги обожава. Възнамерявам да посадя една лехичка вкъщи. — Сара нервно започна да оправя косата си. Слънцето се отразяваше в очите ѝ. Бяха толкова сини, че Джейк не можеше да откъсне поглед от тях. Джени бягаше и повтаряше с дълбокия си приглушен глас:

— Красиви, красиви.

Сара продължаваше да говори с припряно вълнение. Думите и действията на душата му като летен дъжд през горещ августовски ден. Те го разведряваха, омагьосваха го. Искаше му се да я целува отново и отново.

— Има толкова много неща, които бих искала да направя в новата ни къща — говореше тя. — Искам да си взема една люлка за верандата. Обожавам люлките, направени са точно за лятото. И Джени обича да се люлее.

Погледите им се срещнаха. Лятното слънце ги беше обгърнало в топла и ласкава прегръдка.

— Разбира се, изглежда доста непрактично да се мисли за люлка и лехичка, когато къщата има нужда от толкова много неща... нови стълби към верандата като начало. — Тя повдигна русата си коса отново и Джейк си спомни как я бе докосвал. Косата ѝ беше толкова мека. — О, боже! Не може да продължава така. Обзалагам се, че Джени вече е обрала всичките теменужки — притесни се Сара.

Но не помръдна от мястото си. И двамата бяха омагьосани от слънцето и летния въздух.

За момент Джейк си позволи лукса да чувства, да мечтае. Нежност изпълни сърцето му, мечти обсебиха съзнанието му. Представи си Сара и Джени в своя дом. Въобрази си, че е благороден, силен, мил, любвеобилен. Най-силно си мечтаеше да е техният покровител, да ги защитава и бди над тях като ангел-хранител.

— Мой — викаше Джени, като се гушкаше в краката на Джейк. В ръката си стискаше шепа цветчета от теменужки. Лицето и ръцете ѝ бяха мръсни, но тя бе усмихната и щастлива.

Джейк клекна до нея:

— Да, Джени, те са твои. — Той хвана калната ѝ ръчичка. — Имам още нещо, което ще ти хареса. Искаш ли да дойдеш да видиш?

— Да видя?

Той погледна към Сара.

— Пита те какво искаш тя да види — поясни Сара.

— Това е изненада, Джени. Искаш ли да я видиш?

Джени вдигна вежди и дълго и проникателно го изгледа, преди да отговори. Накрая се усмихна:

— Да, искам.

Тръгнаха по ниско скосената трева. Джейк погледна през рамото си — Сара стоеше покрай пътеката и ги наблюдаваше.

— Идваш ли, Сара?

— Да — каза тя с усмивка. — Не бих пропуснала за нищо на света.

— Името ѝ е Марта Лин — обясни той, когато стигнаха до мястото, където семейство Таунсънд държаха ловджийските си кучета. Марта подаде глава, като чу името си. Беше ловджийска порода и имаше златиста козина.

— Куче, голямо куче. — Джени притисна лице към оградата. — Голямо куче.

— Харесва ли ти, Джени?

— Да, да, да — повтаряше тя и пляскаше с ръце.

— Някой ден ще ѝ взема едно малко кученце от приюта за животни, тя обича животните.

— Животните също я обичат — каза Джейк. — Погледни това.

Марта Лин беше се приближила до оградата и усърдно ближеше ръката на Джени. Джени се смееше.

Джейк ѝ Сара отстъпиха назад, за да наблюдават щастливата двойка. Кучето и детето бяха направени един за друг. Джени се обърна, за да погледне Джейк, и му се усмихна. Всичко, което той виждаше, бяха красивите ѝ сини очи.

„Може ли един подарък, татко? Може ли? Може ли?“

„Разбира се, че може, сърчице мое. Малкото момиченце може да има всичко, което поиска.“

„Всичко ли, татко?“

„Всичко, Бони: луната, слънцето, звездите. Ти само поискай.“

„Искам едно кученце и искам да се казва Марта Лин.“

Джейк се опита да изгони кошмарните спомени от главата си, но не успя, докато Джени не се обърна към кучето.

— Какво ще кажеш да вземеш на Джени куче още сега?

— Не мога да си го позволя. Точно се нанасяме и...

— Едно малко златисто кученце, ловджийска порода, комплект с доживотно осигурена храна за кучета и ветеринарни услуги.

— Марта Лин има ли кученца?

— Има.

— И ти предлагаш да подариш на Джени скъпо чистокръвно куче...

— Да.

Сара го погледна изучаващо.

— Защо? — попита тя накрая.

Той можеше да излъже. Можеше да каже на Сара, че просто иска да подари на Джени куче, че иска да осигури добър дом за кученцата на Марта Лин. Но той не можа да излъже, нея Сара.

— Защото Джени ми напомня за някой друг.

Сара не попита за кого. Стоеше, без да мърда, и чакаше. Той си спомни за Бони. Сякаш вчера беше, когато тя стоеше пред оградата и се радваше на новото си кученце. Буца заседна в гърлото на Джейк и той не можа да каже дума повече.

Сара нежно го докосна по ръката.

— Виждам, че доста си обичал този „някой“ — каза тя.

Джейк кимна. Спомените все още не му позволяваха да проговори.

— Прекалено си щедър, но как бих могла да кажа не? — Сара стисна ръката му. — Благодаря ти, Джейк. Джени също ще ти благодари, по свой начин.

Той погледна към Сара, тя все още държеше ръката му. Допирът беше неотразим. У Сара нямаше преиграване, нямаше преструвки. Той покри ръката ѝ със своята.

— Сара, ти си много хубава.

— О! — възкликна тя и задържа устата си в това положение за известно време. Джейк се бореше с изкушението да се наведе и да я целуне. Бяха вперили погледи — един в друг за известно време, накрая

Сара отдръпна ръката си. После посегна и прибра кичура, който винаги се извиваше към бузата ѝ.

— Никой досега не бе ме наричал хубава.

— А би трябвало.

Отново задържаха погледите си един върху друг, после Сара въздъхна:

— Не ме описвай прекалено хубава, Джейк.

— Не бих могъл, нямам синя боя.

И двамата се засмяха. Джени се обърна да види какво става. Без да разбира какво прави, тя ги хвана за краката и ги притисна един към друг.

— Голямо куче, голямо куче — напяваше тя. После изплезе език, за да изимитира Марта Лин.

— Страхотна артистка си ми! — Сара се наведе и взе дъщеря си на ръце. — Сега ли да ѝ кажа, Джейк?

— Да.

— Джени, Джейк ти подарява едно кученце.

— Голямо куче?

— Не, ще бъде едно съвсем малко кученце и ти ще трябва много да внимаваш и да се грижиш за него, за да порасне.

— Мен?

— Да, Джени, едно малко кученце само за теб.

Джени все още не беше убедена. Тя повдигна вежди и погледна първо майка си, а после и Джейк.

— Прегърна куче? — Тя я обгърна с ръце, за да демонстрира.

— Да, съкровище, можеш да го прегърнеш.

— Ей сега ще ѝ донеса едно. — Джейк отиде да ѝ избере едно от кученцата на Марта Лин. Взе едно дебело, женско. През цялото време мислеше за Джени. Сега точно той се радваше на този пикник, наслаждаваше се на любовта на Джени и на възхищението на Сара. Можеше да вземе това, което му трябва, и на края на деня да си отиде. Това беше хубавата страна на приятелството му със Сара и Джени Лав. Можеше да си отиде. Нямаше обвързване, нямаше обещания и най-важното — нямаше разбити сърца.

Предполагаше, че това звучи доста егоистично. Но нали той беше студент, безсърдечен...

Джейк положи нечовешко усилие да се освободи от мислите си и се запъти обратно към Сара и дъщеря ѝ. Подаде кученцето на Джени и се отдръпна, за да може да я наблюдава отстрани. Сякаш отново виждаше Бони. След първоначалния вик на радост Джени взе кученцето, после прилепи глава до козината му и започна да му тананика някаква песничка.

До този момент той не знаеше, че е възможно човек да е щастлив и тъжен едновременно.

— Благодаря ти — каза Сара.

— Аз ти благодаря, Сара.

Тя го разбра. Без да пита защо, знаеше, че е дала толкова, колкото е получила. Изправи се на пръсти и целуна Джейк по бузата. Почувства се, сякаш го бяха пуснали от самолет — някъде под него имаше земя, но той не знаеше къде ще се приземи и реши да отвори парашута си, преди да е станало прекалено късно.

— Ако не се лъжа, има пържено пиле в кошницата, която оставихме в колата. Умирам от глад.

— Добре, приготвих достатъчно като за едър мъж като теб.

— Ще се погрижа да не си хвърлила силите си напразно, Сара.

Тя се протегна към ръката му с един от типичните си неподправени жестове. Джейк разбра какво е блаженството. Вървеше надолу по алеята със Сара, която се смееше и му бърбеше, а Джени ги следваше по петите с новото си кученце. Той стисна по-здраво ръката на Сара и си пожела този ден никога да не свършва.

ПЕТА ГЛАВА

Те се разположиха покрай едно езеро. Джени беше прекалено развълнувана от новата си придобивка, за да може да изяде повече от една хапка. Джейк, от своя страна, не остави да се хвърли нито късче от пилето.

— Това е превъзходно — възкликна той. Около устата му бяха полепнали трохи. Сара се радваше на неудържимия ентусиазъм на Джейк, напомнящ ѝ този на Джени.

— Вземи си още едно парче — предложи тя и му подаде едно бутче. Наблюдаваше го как отхапва от пилето.

— Невероятно е! — Очите му искряха от удоволствие. Сара не можеше да си спомни кога друг път е била толкова щастлива. Джейк ѝ разкриваше част от себе си, която тя не познаваше. Беше весел, способен да се радва по детски, да се наслаждава на най-малки неща от живота.

Сара се облегна на дъбовото дърво, под което бяха седнали. Наблюдаваше Джейк, с периферното си зрение не изпускаше и Джени от око.

— Изглеждаш щастлива, Сара.

— Лятното време ми влияе така. — „И ти също, Джейк!“ — помисли си тя.

— Радвам се, че дойде — каза той с усмивка и размаха пилешко кокалче. — И не само заради пилето.

Тя го чакаше да продължи. Не усещаше как беше притаила дъх, докато той не проговори.

— Едно време това имение беше изпълнено със смях. Ти и Джени върнахте смеха.

Той се взря в езерото, представяше си нещо, което всъщност не можеше да види. Когато се обърна отново към нея, веселият човек беше изчезнал. Гледаше я мъж, измъчван от кошмарни спомени.

— Всичко това беше преди много, много време — каза той.

— Кое беше преди много време, Джейк?

За момент той я погледна така, сякаш щеше да ѝ каже, но после по обичайния си начин смени темата.

— Нали ти бях обещал кон? — попита той и усмивката му се възвърна.

— Наистина.

— Никога недей да казваш, че не държа на думата си. — Той протегна ръка и ѝ помогна да се изправи. — Ела да намерим коня.

Те извикаха Джени и след като ѝ обещаха да поязди кон, я убедиха да остави кученцето при майка му.

Конюшната на Джейк беше пълна с хубави коне. Той избра най-тихия за езда.

— Този се казва Слоупоук.

Беше красива черна кобила.

— Изглежда ми достойна да участва в Кентъки Дерби — каза Сара.

— Страхуваш ли се от конете?

— Не, ако има някой едър и силен мъж, за когото да се държа.

— Някой герой ли?

По мечтателната нотка в гласа му Сара разбра една много важна черта на Джейк Таунсънд — той желаше да бъде герой.

— Да, Джейк. Герой. — Тя го докосна по ръката. — Почти ме караш да вярвам в това.

Той възвърна измъчения си поглед. Сара импулсивно го прегърна и го притисна силно към себе си. Ризата му ухаеше на трева, Сара се обърка. Дали го прегръщаше заради себе си или заради него? Тя просто искаше да го утеши, но сега вече не знаеше какви бяха истинските ѝ подбуди.

Той също я прегърна и за миг останаха така — главата ѝ облежната на гърдите му, а ръцете му — на нейния кръст. Сърцата им биеха в един и същи ритъм, сякаш ангелите ги бяха така настроили.

— Повярвай, Джейк, повярвай — шепнеше тя.

— Сара... — Той преплете ръце в косите ѝ и нежно наведе главата ѝ назад, за да я погледне в очите. В полумрака на конюшната очите му изглеждаха тъмни, наситенозелени, като дърветата в гъстата гора. Тъмни, загадъчни и привлекателни. Топлият му дъх струеше в косите ѝ и покрай слепоочията ѝ. Помисли си, че ще я целуне. „Моля

те!“ — казваше си тя наум. Сама обаче не знаеше дали казва: „Моля те, целуни ме“ или: „Моля те, недей!“.

Тя мечтаеше да се почувства възвисена в небесата, а Джейк можеше да я пренесе там. При все това знаеше, че не бива да го подтиква към това, защото животът ѝ бе струпал достатъчно проблеми. Как би могла да се справи с повече?

— А сега какво ще правим с коня? — попита тя и разруши магията, която ги беше завладяла.

Джейк отстъпи и се зае да оседлава конете, а Сара реши, че всичко е наред. Тя също би трябвало да се отпусне, само че не можеше. Беше отчаяна, объркана и може би малко разочарована.

О, започваше да става прекалена егоистка. Джейк ѝ предоставяше един прекрасен ден, а тя искаше още. Да не говорим, че трябваше да мисли и за Джени. Налагаше се да направи нещо със себе си, и то скоро. Трябваше да го направи, преди да си е навлякла истински неприятности.

Тя все още размишляваше върху греховете си, когато Джейк изкара коня и предложи всички заедно да се качат да поаяздат.

— Всички заедно? — попита тя.

— Това е единственият начин да съм сигурен, че сте в безопасност.

И така те се качиха на коня — Джени в скута на Джейк, а Сара отзад. Тя бе обгърнала кръста му с ръце... отново. „Господи, защо ме подлагаш на повече изкушения, отколкото мога да понеса?“

Тя се прилепи до гърба на Джейк и се постара да не се отпуща, в мислите си. Помъчи се да не мечтае за неща, които никога няма да се сбъднат.

— Мога да го понеса. Трябва — каза тя на глас, ала за щастие вятърът отвя думите ѝ назад и Джейк не разбра какво каза.

Той беше способен ездач. Сара реши, че Джейк го бива за всичко. Притисна се към гърба му; под ритъма на конския тръс и галена от вятъра, се замисли дали е толкова добър и в леглото. Какво ли би казал Джейк, ако знаеше какво мисли? Може би щеше да избяга. Господи, тя полудяваше с всеки изминал ден, откакто се премести от Бирмингам. Може би въздухът във Флорънс ѝ влияеше така.

— Достатъчно за днес — каза Джейк. — Джени съвсем се изтощи.

Той помогна на Сара да слезе. Като почувства прегръдката му, прииска ѝ се да продължи да се притиска в него, докато и двамата паднат, преплетени един в друг, на земята. Искаше ѝ се да въздиша от удоволствие, но не го направи.

— Мисля, че аз също съм уморена — каза тя.

— В такъв случай ще е по-добре да ви отведе вкъщи.

Ето че сама си го изпроси — не искаше да се прибира вкъщи, там Джейк нямаше да го има. Въпреки това тръгна с него към конюшните. Джейк носеше Джени на ръце и водеше коня.

Когато той предаде коня на прислужника, Джени вече беше облегла глава на рамото на Джейк. Сара никога нямаше да забрави изражението на лицето му в този момент — видя първо недоверие, после учудване и накрая радост.

Той започна да си тананика. В началото пееше толкова тихо, че тя реши, че сам си е измислил песничката. После гласът му стана по-висок. Беше красив баритон. Джейк пееше приспивна песничка, Джени се сгуши по-силно в него и скоро заспа.

Като се качиха в колата, Джейк я сложи внимателно в скута на Сара, като гледаше да не я събуди. А сетне не проговори по целия път до вкъщи. Това беше добре дошло за Сара, защото тя не успяваше да се сети за нищо, което може да се каже на глас.

Мислеше си за куп друга неща: къде ще отиде Джейк, след като ги изпрати до вкъщи? Има ли си някоя красива жена, която да го чака? Има ли дете?

Тя се срамуваше от мислите си. Мечтаеше си да няма никакви притеснения, щом вече имаше най-ценното нещо на света — Джени.

Като стигнаха пред къщата, Джейк настоя да пренесе Джени до леглото ѝ.

— Вече става прекалено тежка за теб — каза той.

Сърцето на Сара се изпълни с радост, като гледаше как Джейк пренася дъщеря ѝ през разнебитеното дървено стълбище. Тя отвори вратата пред тях и той пренесе Джени чак до малкото ѝ детско легълце.

Сара стоеше до вратата и наблюдаваше как Джейк зави дъщеря ѝ и подгъна одеялото под нея. Той го е правил и преди, помисли си Сара и едва се удържа да не припадне. Какви глупави мисли! Само защото Джейк изглеждаше толкова естествен...

— Сара...

— Да?

— Благодаря ти за прекрасния ден.

— Ти си този, на когото трябва да благодаря.

Той се приближи до нея. Стояха на вратата — прекалено близо един до друг. Краката им се докосваха. Тя се помъчи да измисли някоя основателна причина, за да го задържи при себе си...

— Кажи на Джени довиждане от мен, когато се събуди — помоли я Джейк.

— Ще ѝ кажа.

Той стоеше пред нея с крака, допрени до нейните.

— Е... трябва да си тръгвам.

— Предполагам...

— Довиждане, Сара.

— Довиждане.

Тя стоеше на вратата и го гледаше как преминава през коридора, излиза през градината и се загубва.

Сара оправи блузата си и нервно приглади косата си. Джейк си беше отишъл, а с него — и топлото чувство в душата ѝ. Когато ѝ беше казал, че трябва да си тръгва, защо не бе му предложила чаша лимонада? Можеше да го почерпи и със сладки.

Но какъв щеше да е смисълът? Тя отиде в кухнята и се почерпи с лимонада и сладки сама.

* * *

Сара съхрани спомена за чудесния пикник в сърцето си. Постави го там като цвете в книга, всеки ден го изваждаше и го поглеждаше. Спомняше си Джейк с трохите, полепнали покрай устата му, и детинската радост в очите му. Почувства отново и отново топлата му прегръдка, когато ѝ помогна да слезе от коня. Представяше си Джени, сгушена на рамото му, докато той ѝ пее приспивна песен.

Това беше ден в рая. Сара въздъхваше и се заемаше отново с шиенето. Трябваше да прави кукли, с мечти не можеш да си платиш сметките.

Сара не беше виждала Джейк близо три дни, а и нямаше надежда да го види скоро. В крайна сметка той беше зает човек. Не беше и обвързан. Сигурно много жени чакаха за неговото внимание. Той ѝ беше обещал приятелство, но това не означаваше, че ще прекарва всяка минута заедно с нея и Джени. Това дори не означаваше, че някога ще се видят отново. Всъщност Боби Уейн беше обещал любов, докато смъртта ги раздели, но сега дори не знаеше къде се намира.

„Престани, Сара Лав!“ — шепнеше си тя. Ако продължаваше да мисли само за това, в най-скоро време щеше да полудее.

Сара погледна към дъщеря си, преди да завърши престилката на куклата. Джени седеше на пода и учеше кучето си да разпознава цветовете.

— Червено, 'ейк, червено — настояваше тя, като държеше молива под носа му. Тя беше нарекла галеничето си Джейк, независимо че беше женско. После избра друг молив и пак го показа на кучето: — Жълто, 'ейк, жълто!

Джени не знаеше половината от нещата, които другите четиригодишни деца знаят, но пък познаваше отлично цветовете. Майка ѝ предполагаше, че в това се крият артистичните ѝ заложби.

Сара постави завършената престилка на куклата и я сложи на рафта.

— Време е за ядене, Джени.

— 'ейк също?

— Да, Джейк също.

Сара се зае с обичайните си следобедни грижи около Джени — първо обяд, после игра и накрая сън. Когато малката заспеше, тя се връщаше отново в магазина. В действителност това не беше точно магазин, а една просторна слънчева стая в западната част на къщата. Имаше прозорец, който гледа към пътя, и надпис, закачен от Сара предишния ден: „Магазин за кукли“.

Преди да седне да шие, Сара отиде до прозореца и погледна навън. Никаква следа от купувачи. Тя присви очи и се помъчи да види пътя, въпреки силното лятно слънце. Никаква следа и от Джейк!

Колко глупаво от нейна страна да гледа през прозореца. Правеше го за трети ден, но това не ѝ беше помогнало ни най-малко. Джейк нямаше да дойде.

Сара въздъхна и се захвана с шева си.

* * *

— Ще ми диктуваш ли писмото, или смяташ да зяпаш през прозореца цял следобед?

Гуендълин държеше стенографското си тефтерче в ръка и гледаше разярено Джейк. Той усещаше, че ще му четат конско.

— Добре, Гуендълин. Какво ти е на душата?

— Какво ми е на душата ли? От три дни се разхождаш като сомнамбул.

— Има много неща, за които трябва да помисля. Проявяваш любопитство.

— Аз съм любопитна жена. — Тя го погледна втренчено. — Е?

— Откъде искаш да започна, Гуендълин?

— Защо не започнеш с причината, поради която те нямаше на изложбата в събота вечер? Никога не си пропускал откриване.

— Боядисвах.

— И откога си станал художник?

— Боядисвах една стая.

— Боядисвал си стая? Откога най-богатият мъж в града не може да си позволи да наеме бояджия?

Джейк реши да я помъчи малко, преди да ѝ разкрие истината. И двамата щяха да се позабавляват повече по този начин. Той не отговори на въпроса ѝ.

— Нека да проследим... Първо окоси една градина, после кара косачката из града, и то посред нощ. Можеше да се убиеш! — Тя му се усмихна лукаво. — Не си ли помисли, че половината град ще те види и ще ми докладва?

— Какво друго са ти докладвали?

— Защо, Джейк? Не ми ли вярваш? Да не мислиш, че съм спряла да се занимавам с клюки? Ако искам да разбера нещо за теб, просто трябва да попитам.

— Откъде знаеш, че ще ти кажа истината?

— По дяволите, Джейк! Аз съм твоята майка и твойт баща, и любимата ти леля — всички, взети заедно. Да не говорим, че съм най-добрият ти приятел и най-способният изпълнителен помощник, които можеш да намериш на земята.

— Хубаво е, че не изисквах скромност от секретарката си, когато те наех.

Гуендълин постави стенографското си тефтерче настрана и го погледна втренчено.

— А сега ми кажи: да не би това косене и боядисване да има нещо общо с жълтата роза и някои хора, които живеят в стара къща на края на града?

— Да.

— Внимавай, Джейк!

Тя изказа на глас това, което всъщност го тормозеше вече трети ден.

— Чух, че била красива — добави Гуендълин.

— Кой?

— Майката, Сара Лав.

— Да, красива е.

— И има дете... на годините, на които беше и Бони.

— Да.

Той вече не можеше да погледне Гуендълин в очите, наистина беше прекалено умна. Той завъртя стола си и се загледа през прозореца.

— Не можеш да я върнеш, Джейк. — Той продължи да гледа през прозореца. — Чу ли ме, Джейк? Не се опитвай да използваш това дете като заместител, ще се нараниш.

— Те ще бъдат наранени, Гуендълин. — Той я погледна отново. — Никога няма да им причиня това.

Двамата се гледаха изучаващо като два дебнеци се лъва на една и съща арена.

— Дано разбираш какво правиш.

— Разбирам. — Самият той не знаеше дали лъже. Изправи се решително и каза: — Виж, Гуендълин, забрави за писмото и си почини този следобед.

— Защо?

— Не предизвиквай късмета си! Просто си иди.

След като Гуендълин излезе, той вдигна слушалката и даде поръчката.

— Да се достави до половин час! — нареди той. Така му оставаха точно петнадесет минути, за да стигне до Сара, и още пет да

мине през железарския магазин и да купи пирони и чук.

Беше решил да скъса със Сара. Стълбите ѝ имаха нужда от поправка, а това беше добър начин да се сбогуват.

* * *

Джейк видя табелата в двора: „Магазин за кукли“. Беше си открила магазин, това е добре. Означаваше, че скоро ще има и други приятели във Флорънс. С нейната душа след две седмици ще е натрупала толкова приятелства, та едва ли ще усети, че Джейк си е отишъл, а още по-малко, че ѝ липсва.

Сърцето му се изпълни с тъга. Искаше да си отиде. По дяволите, това беше най-доброто и за тримата! Нямаше място за емоции в решението му.

Той заобиколи къщата, за да стигне до прозореца на магазина. Щеше да поправи и още нещо — стълбите на верандата. Преди това искаше да обясни на Сара защо приятелството между тях е невъзможно. По-добре беше да измени на обещанието си сега, отколкото да разбие живота им по-късно.

Когато стигна до прозореца, чу музика отвътре. Звучеше тъжен блус. Спомените го заковаха на място.

„Обичаш ли тъжните блусове?“ — Жената имаше сини очи и приветлива усмивка.

„Харесвам музиката, но не и настроенията, които навява.“

„Тогава ще се погрижа никога да не изпиташ настроенията ѝ. Здравей, аз съм Мишел.“ — Тя му подаде ръката си...

Той беше млад и кръвта му кипеше. Взе всичко, което тя можеше да му даде. Това фатално решение промени живота му изцяло. В една безгрижна нощ той стана баща и постави началото не само на своето собствено нещастие, но и на това на Мишел.

Джейк прокара ръце през лицето си и изгони спомените и кошмарите. Музиката изпълваше магазина. Той погледна през прозореца. Сара бавно танцуваше. Въртеше се в кръг и беше отметнала глава назад, за да наблюдава кавалера си. Слънцето се отразяваше в очите ѝ и галеше кожата на лицето ѝ.

Джейк беше като омагьосан, не можеше да откъсне очи от нея. Представи си как я държи в ръцете си и танцуват бавно из стаята. Музиката отмерваше стъпките им, определяше настроението им... Джейк затвори очи и се отдаде на мечти.

Сара. Тя беше като музиката — прекалено сладка, за да се забрави.

Но тя имаше кавалер! Той внезапно отвори очи и погледна партньора ѝ. Беше четка за прах! Джейк се успокои, но и се натъжи. Успокоен беше, че Сара не танцува с някой друг, но бе тъжен, защото ѝ се налагаше да танцува с четка за прах.

Музиката продължаваше да свири, а Сара — да танцува. Джейк остана да я погледа още малко, да открадне още няколко незабравими спомена от една прекрасна жена със сини очи.

Той простена — време беше да се размърда. Не искаше да разбие щастието на Сара и Джени, така както беше разбил това на Мишел и Бони.

Заобиколи къщата и се отправи към входа на магазина. Сара се втурна да го посрещне.

— О! — възкликна тя и притисна четката към гърдите си. И в миг се изчерви.

— Съжалявам, ако съм те изплашил — извини се Джейк.

— Не очаквах да те видя. — Сара постави четката на един стол и започна нервно да оправя косата си. — Сигурно изглеждам ужасно.

— Прекрасна си...

Музиката ги обгръщаше. Сините очи на Сара го омаломощаваха. Сили, които не можеше да овладее, се бяха вселили в него. Сините очи го канеха мълчаливо...

Той премина през стаята и се приближи до нея толкова близко, че усещаше нежния ѝ парфюм. Погледът ѝ стана мек. Той постави ръката си на бузата ѝ.

— Здравей, Сара. — „Сбогуванията могат да почакаат!“ — мислеше си.

— Здравсти. — Усмивката ѝ беше срамежлива, очите ѝ го омагьосваха.

Музиката нашепваше за романтика. Искаше му се да я прегърне толкова силно и страстно, докато се слоят напълно, докато не можеха да различат къде свършва той и къде започва тя. Мечтаеше да се

освободи от мрака в душата си, да остави светлината ѝ да го пречисти. Искаше да забрави миналото си — когато бе понасял наравно със синеоката си съпруга тежестта на житейските грижи.

Как можеше да ѝ каже сбогом? Щеше да е прекалено жестоко.

Отново я погали по бузата. Нямаше сили да спре. Пръстите му описаха очертанията на устните ѝ. Спомняше си сладкия им вкус.

— Имам изненада за теб — каза той, като отдръпна ръката си и отстъпи назад. Не можеше да се сбогува, но поне можеше да контролира страстите си. Бе разбивал сърца, не искаше да го прави отново.

— За мен?

— Да, специално за теб.

Очите ѝ се напълниха със сълзи. Тя ги избърса с опакото на ръката си.

— Не исках да те разплача.

— Не плача... само дето... — Тя го погледна сериозно. — Кученцето беше нещо съвсем различно. То беше за Джени. Не мога да приемам подаръци за себе си.

— Защо не?

— Нямам какво да ти дам в замяна.

— Напротив, ти ми даваш толкова много, Сара — усмивката си, топлината си, любезността си.

— Не е достатъчно, ти си прекалено щедър.

— Смили се над мен, Сара. Не искам да те купя, нито да те накарам да се чувстваш задължена. Искам само да приемеш подаръците ми. — Гласът му потреперваше. — Лесно ми е да си ги позволя.

— Не съм свикнала да получавам подаръци... — тя се усмихна срамежливо — ... особено от герои.

Как му беше минало през ума, че може да каже довиждане на тази жена? Тя беше толкова чиста и невинна, топлосърдечна и красива. Беше единственото хубаво нещо в живота му. Ако я оставеше да си отиде, щеше да загуби единственото, което го правеше човечен.

— Аз съм егоистичен герой, Сара.

— Не е така.

— Подарявам заради собственото си удоволствие.

— О, Джейк! — тя се приближи до него и го прегърна. — Нямах представа, нали, Джейк? — прошепна тя.

Той се скова — думите на жена му отекваха от миналото.

„Нямах представа, нали, Джейк? Нямах никаква представа защо те мразя.“

„Сигурен съм, че ти ще ми кажеш.“

„Дяволски си прав, веднага ще ти кажа. Ти не знаеш какво е да си омъжена за някого, който въобще не те обича.“

„Да, никога не е имало любов между нас, Мишел. Беше просто необходимост.“

„Бони, само Бони ти е в устата.“

„Не намесвай Бони във всичко това.“

„Тя винаги е стояла между нас. Напомням ти, че се наложи да се ожениш за мен. Е, добре, можеш да я задържиш. Омръзна ми да ме гледат като необходимо зло. Можеш да вземеш безценната си дъщеря и да вървиш по дяволите! Желая ти да изгориш от мъка и да узнаеш колко много те мразя.“

— Искам да ти кажа, Джейк, че... — прошепна Сара.

— Недей!

— ... колко прекрасен човек си.

Той тежко въздъхна. Ако знаеше истината за него, нямаше да мисли така. Той никога няма да ѝ каже. Тя никога няма да разбере какво бе направил, както и как го подлудяваха най-невинните ѝ прегръдки.

Разтапяше се в прегръдката ѝ. Там, където го докосваше, кожата му гореше. Сладкият ѝ парфюм възбуждаше еротични фантазии, които го преследваха ден и нощ.

Не можеше да контролира едно такова обикновено приятелство. Как беше успял да се държи цели шест години и накрая да се хване в първата клопка от нежност, която му се предоставяше?

— Много ще вдигнеш самочувствието ми — каза той, като я хвана за раменете и я отстрани от себе си.

— Но това е истина. Ти си прекрасен. Мисля, че сам не осъзнаваш това.

— А също и всички останали. Това е най-пазената тайна в града.

— Тогава ще поема отговорността да ги уведомя.

— Никой друг не се бе застъпвал така за мен — каза той, надявайки се да го приеме като шега.

Тя също му се усмихна, за да го накара да си помисли, че е така.

— На мен пък никой не ми беше давал подаръци. Каква е изненадата?

— Няма да е изненада, ако ти кажа.

Джейк чу шум от камион по улицата. Доставчикът идваше точно навреме.

— Затвори очите си и не ги отваряй, докато не ти кажа — помоли я той.

Джейк я хвана за ръката и я изведе навън. Имаше нещо невинно в начина, по който му се доверяваше. Джейк се почувства щедър и благороден.

— Дръж очите си затворени, Сара — каза ѝ той, а после се обърна към доставчика: — Сложете я на верандата... да, точно така... там... Идеално! А сега я монтирайте.

— Какво да монтира? Умирам от любопитство — губеше търпение Сара.

Той стисна ръката ѝ развеселено, сетне нежно я погали по бузата и отново я хвана за китката.

— Какво е това? Мазол?

— От шиенето е. Никога не мога да си намеря напръстника.

— Винаги ли помниш това, което си казала, Сара?

— Да, никога не забравям... — Клепачите ѝ потрепериха.

— Дръж очите си затворени, моля те.

— Да, забравих. — Тя стисна очи и продължи да обяснява за пръста си: — Джени обича да ми крие напръстника. Винаги го крие на едно и също място — в саксията до входната врата. Аз все се преструвам, че не мога да го намеря. Това много я радва, мисли, че ме е надхитрила.

Добрата Сара! Все се старае да радва хората около себе си. Беше толкова грижовна, човек можеше много лесно да я нарани.

Джейк забеляза румения цвят по бузите ѝ. Сара определено се вълнуваше. Когато доставчикът се качваше вече на камиона си, Джейк каза:

— Изненадата е готова, Сара. Отвори очите си.

Тя ги отвори бавно. Като видя изненадата, сложи ръка на сърцето си и зина от изненада.

— О, Джейк! Люлка!

Тя се затича по стълбите, седна на новата си люлка и се залюля.

— Харесва ли ти?

— Дали ми харесва?... Искате ли питане? Мисля, че това е най-прекрасният подарък на света.

Сара се залюля отново. Въздухът развя косата ѝ. Усмивката ѝ беше тържествуваща.

Джейк бе доволен. Почувства се като човек, който шест години бе бродил из пустинята и изведнъж бе попаднал в зелен оазис. Стоеше на двора и се наслаждаваше на разкоша на новооткрития си оазис.

— Джейк — повика го Сара и се засмя, — ела при мен на люлката!

Желанието му го накара да пристъпи към Сара; предпазливостта го накара да се отдръпне.

— Наслаждавай се на люлката, Сара! Аз имам да свърша една работа.

— Отиваш ли си?

Обожаваше нотката на разочарование в гласа ѝ.

— Не, ще оправя стълбите на верандата ви.

— Ще ти помогна.

Представи си Сара, изправена до него, и роклята ѝ да се допира до крака му. Нямаше да го понесе...

— Не, ти се погрижи за Джени.

— Но тя спи — възпротиви се Сара.

Тя стана от люлката. Джейк не издържаше да стои до нея и да не я докосва.

— Остани си на люлката — рече той по-твърдо. Тя отвори широко очи. — Моля те — добави нежно и ѝ се усмихна. — Искам да те наблюдавам как се наслаждаваш на подаръка ми.

— В такъв случай... — Сара се върна да седне и се залюля.

Джейк се успокои и се захвана за работа. Сара започна да му разказва нещо. Той обожава мелодичния ѝ глас — това беше разхладителният вятър в оазиса.

— Ти ме разгледаваш, Джейк.

— Приятелите са за това.

— Би трябвало да съм вътре и да шия...

— Остани... моля те.

Погледите им се засрещнаха, но те бързо ги отклониха.

— Сигурно съм ти се сторила много глупава... да танцувам с четка за прах — каза тя. — Но аз обичам да танцувам. Понякога си мечтая за истинска бална рокля, за танци под музиката на истински оркестър... в ръцете на истински мъж.

Тя спря люлката си. Въздухът между тях започна да трепти. Душата му хвърчеше.

Сара осъзна положението, засмя се и започна отново да оправя косата си.

— Виж какво правя... Говоря само за себе си. — Тя нави една къдрица на пръста си. — Джейк, разкажи ми за твоите мечти.

— Моите мечти умряха.

Избърза с думите си.

— Съжалявам — каза тя.

— Недей.

Той чувстваше погледа на Сара. Кошмарите отново обсебиха съзнанието му. Мислите му се помрачиха, не смееше да погледне младата жена.

Тя отново се залюля. Синджирите на люлката ритмично скърцаха. Джейк все не се осмеляваше да я погледне. Беше признал, че е имал мечти в миналото. Беше станал уязвим.

Пот се стичаше по врата и под ризата му. Не беше облечен подходящо за работа. Вземаше решения импулсивно. Знаеше, че в такива случаи човек често съжалява за постъпките си.

Постепенно Сара започна да се люлее все по-бавно. Джейк също забави темпото. Тишината изостряше нервите му...

— Ще отида да проверя Джени — каза тя, за да наруши мълчанието.

— Добре — отвърна, без да поглежда към нея. После се почувства като първия страхливец и я погледна право в лицето. То беше спокойно. Джейк не успя да прочете нито една от мислите ѝ. — Сара, тръгвам си веднага след като свърша работата си.

— Разбирам.

Тя се оттегли мълчаливо. Само стъпките ѝ отекваха по дървения под. Когато се скри от погледа му, той хвърли чука и тихо прокълна.

Гуендълин беше права, че го предупреди. Лошото беше, че той не се бе вслушал в думите ѝ. Още по-лошо беше, че не се бе вслушал в собствените си инстинкти. Трябваше да каже сбогом на Сара още първия път, когато стъпи в магазина ѝ. Сега беше твърде късно.

Хвана чука и се зае с потрошените стълби.

ШЕСТА ГЛАВА

— Много черно гледаш на живота днес, Джейк — каза Гуендълин.

— Черното е любимият ми цвят.

— Вчерашният почивен ден ли развали настроението ти?

Джейк не отговори, но това не попречи на Гуендълин да попита:

— Не й каза сбогом, нали?

Джейк мълчаливо беше вперил поглед през прозореца, но виждаше не сенчестия кът за отдых на „Таунсънд Пъблишинг“, а по-скоро една жена със светла, златиста коса, която седеше на люлката на верандата си. Сара Лав беше обсебила мислите му.

— Джейк? — Гуендълин седна близо до него и нежно сложи ръка на рамото му: — Джейк, мога ли да ти помогна?

Той затвори очи за миг. Измъчваше го нерешителност.

— Проклет да съм, ако я напусна, проклет да съм, ако го направя, Гуендълин. — Той хвана ръката ѝ, опряна на рамото му, и я целуна. — Прекалено надалече съм отишъл, за да се оттегля сега. — Той повдигна измъчените си очи към Гуендълин. — Не мога просто да си изляза от живота им, не още. Те имат нужда от мен.

Гуендълин избърса потеклите ненадейно сълзи, после се изправи и се запъти към бюрото си.

— Е, Джейк. Тази сърцераздирателна история ме накара да се разплача като дете. — Тя отвори стенографския си бележник и погледна към Джейк. — Значи... те имат нужда от теб. Тогава размърдай се и измисли как би могъл да им бъдеш полезен — освен да боядисваш къщата им, да косиш тревата в двора им и да им поправяш стълбите. Изпуснах ли нещо?

— Абсолютно нищо. — „Ако изключим начина, по който Сара се усмихва, начина, по който ми разказва сънищата си, начина, по който ми казва, че съм герой“ — помисли си той. — Би ли могла да гледаш дете, Гуендълин?

— Сериозно ли да приема този въпрос?

— Да.

— Бих гледала и дете от горила, ако ме помолиш, Джейк. — Тя приглади роклята си. — Не добрината ме кара да правя това, нали разбираш, а по-скоро алчността. Ще те накарам да ми платиш цяло състояние.

— Добре, ще ти платя. Заради Джени. — Той се засмя, а после се изправи и закрачи из стаята. — Ще направя благотворителен бал.

— В полза на кого?

— В полза на децата с физически недостатъци.

— Кога и къде?

— Следващия уикенд. Вкъщи.

— Следващия уикенд? Да не си полудял?

— Вероятно. Искам оркестър на живо, и то добър. От теб чакам да избереш една рокля, красива, синя, размер... хммм... шести. Изпрати я на Сара Лав. Изпрати също и рози. Жълти. Вземи и някакво украшение, поръчай да напечатат поканите още днес. Използвай парите от касата.

Той си представяше Сара в синята рокля да танцува с отметната назад глава, усмихвайки се на своя кавалер, на своя герой, на него! Погълнат от мечтите си, Джейк крачеше, като кимаше от задоволство.

Той не можеше да напусне Сара, не още, не докато тя и Джени не се установят напълно във Флорънс. Междувременно какво лошо имаше в това да ѝ позволи да помечтае?

* * *

Сара беше навела глава над шева си. До нея Джени си тананикаше и рисуваше лицата на куклите. Камбанката на вратата на магазина иззвъня.

— Влез.

Млад мъж с две огромни кутии и букет от жълти рози прекрачи прага.

— Мис Сара Лав?

— Да.

— Донесох няколко пакета за вас.

— За мен?

— Поне това пише на картичката: „Мис Сара Лав“.

„Джейк — помисли си тя. — Джейк!“ Но защо? За последно го бе видяла на верандата си, с чук в ръка, мрачен и сърдит. Срещата им бе започнала като летене с лебед над омагьосано езеро и бе завършила като във влакче на ужасите.

Тя погледна жълтите рози. Джейк беше донесъл на Джени жълта роза. Сърцето ѝ биеше толкова силно, че не можеше да си поеме дъх.

— Мамо?

Разносвачът стоеше на прага на вратата учуден. Тя трябваше да направи нещо.

С престорено безразличие взе пакетите и розите.

— Благодаря.

— Няма защо, госпожо. — Мъжът направи знак за довиждане и излезе. Тя сграбчи пакетите и изчака, докато той се загуби от погледа ѝ.

— Красиви — каза Джени, като гледаше розите. Гласът на дъщеря ѝ я върна към реалността.

— Да, Джени, това са красиви цветя. От Джейк.

Нямаше нужда да поглежда картичката, за да разбере. Постави пакетите на една масичка и отиде да налее вода за розите. После се наклони над тях, вдишвайки аромата им, и притисна лицето си към букета. Последното нещо, което направи, бе да погледне картичката.

„Джейк“ — прочете тя. Нищо повече. Нямаше нито пожелания, нито поздравии, просто „Джейк“.

— Мои — каза Джени, протягайки ръце към пакетите.

— Почакай, Джени, нека да погледна.

Кутиите бяха опаковани в сребриста хартия и вързани със синя панделка. Малката кутия беше за Джени, голямата — за нея. Сара прокара ръка по кутиите, наслаждавайки се намига, удължавайки очакването.

— О, Джейк — прошепна тя. — Защо продължаваш с тези подаръци? — „Подарявам за собствено удоволствие“ — ѝ бе казал той. И заради моето, добави мислено тя.

— Мое, мое — нетърпеливо повтаряше Джени.

— Да, Джени, тази кутия е за теб. — Сара постави своята настрана и помогна на Джени да отвори нейната.

Беше плюшено мече и поредица от книгите на А. А. Майлн. Сара прочете картичката на глас:

„Скъпа Джени, имам една много добра приятелка на име Гуендълин, която обича да чете приказките за мечето Уини на добри малки момиченца като теб“.

Джени прегърна мечето си, като шепнеше:

— ’ейк, ’ейк.

С биещо сърце Сара отвори другата кутия. Красива синя бална рокля беше прилежно поставена сред нагънатата хартия.

— О! — Сара докосна роклята с върха на пръстите си, като едва вярваше на очите си.

Тя взе картичката и прочете:

„Синьото ти отива. Сложи тази рокля заради мен, моля те. Събота вечер, в осем. Ще доведе секретарката си Гуендълин с мен. Можеш да повериш Джени на нея. Джейк“.

Още една мистерия! Още една изненада!

Сара сгуши лице в роклята.

— О, Джейк! Не ме карай да се влюбвам в теб.

* * *

— Не разбирам как ме накара да направя това — мърмореше Гуендълин, когато с Джейк се приближиха до къщата на Сара.

— Това беше твоя идея.

— Моя идея?

— Да. И престани да се оплакваш, никой в тази кола не вярва, че го мислиш.

— Хммм, трябва да се оплача, иначе ще разваля авторитета си.
— Гуендълин приглади роклята си. — Добре ли изглеждам?
— Джени ще те хареса.

* * *

Тя наистина я хареса. Чакаше зад вратата с плюшеното си мече, книгите и кученцето си. Минута след като Гуендълин прекрачи прага, с Джени вече бяха първи приятелки.

Приказно красива в синята си рокля, Сара стоеше до дивана и наблюдаваше дъщеря си. Изглеждаше толкова резервирана, колкото се чувстваше и Джейк. Беше очаквал тази вечер цяла седмица. Сега, когато денят бе дошъл, той бе толкова объркан, че не знаеше какво да прави. Сара не беше просто коя да е жена. Когато беше с нея, дори най-обикновеното докосване изглеждаше някак изключително.

Той обгърна с поглед тялото ѝ. Синята рокля оставяше раменете ѝ открити. Те изглеждаха меки и кадифени — точно както той си ги беше представял.

— Готова ли си? — попита я.

— Да.

Сара го хвана срамежливо под ръка. Той я придружи до колата и ѝ помогна да се качи, като се стараеше да овладее вълнението си.

— Удобно ли се чувстваш?

— Да, благодаря — усмихна се тя.

Той потъна в сините ѝ очи.

Джейк седна зад волана, подсвирквайки си с уста. Моторът изръмжа, колата плавно потегли по шосето. Нощта ги пое в тъмната си прегръдка. Сара седеше до него, нежно огряна от отразяващите се светлини. Отвън облак скриваше луната.

— Каква песен си тананикаш? — попита Сара.

— „Живот в розово“.

— Едит Пиаф.

— Знаеш ли я?

— Да, музиката ѝ е прекрасна.

„Любовни песни! Той си подсвирква любовни песнички.“ Джейк престана, но уплашен от ненадейната тишина, каза:

— Сякаш се задава буря. — „Да говори за времето! Става отчайващо объркан. Беше прекалено рано за такова объркване.“ — Но дано се лъжа. Има нещо много примитивно в бурята.

Бурята му бе отнела Бони. „Трябва да променя темата“, помисли си той.

Сара го направи вместо него.

— Още не си ми казал къде отиваме.

— Имаш ли ми доверие, Сара?

— Да, напълно — отвърна тя без колебание.

Той не бе осъзнал, преди да ѝ зададе въпроса, преди тя да му отговори, колко много се нуждае от нейното доверие. Сви в улицата си.

— У вас ли отиваме? — Нямаше нотка съмнение в гласа на Сара, нямаше страх.

— Да.

Докато спираше колата, той натисна копчето за отваряне на прозорците. Искаше му се тя да чуе музиката, преди да ѝ каже за бала.

Звучите на оркестъра достигнаха до тях, носени от нощния вятър. Сара притаи дъх, за да чуе по-добре.

— Музика ли дочувам?

— Това е един чудесен оркестър.

— Значи отиваме на парти... с истински оркестър?

— Благотворителен бал за болни деца.

— О, Джейк, заради Джени ли?

— Заради Джени. — „И заради теб“ — добави той мислено.

Джейк паркира колата, а Сара стисна ръката му.

— Как бих могла да ти се отблагодаря?

Очите ѝ бяха пълни със сълзи.

Той я погали по бузата, кратко и нежно. После се отдръпна. Трябваше да го направи!

— Би могла да ми се отблагодариш, като се усмихваш. — Усмивката ѝ беше по-лъчезарна от слънцето. — И като се наслаждаваш на всеки танц.

— Единствено ако танцувам само с теб.

Джейк не посмя да отговори. Дори не посмя да анализира смисъла на думите ѝ.

— Готова ли си да влизаме, Сара?

— О, да, Джейк. Истински бал... нямам търпение.

— Ще се срещнеш с много хора, много изтънчени хора.

Той ѝ помогна да излезе от колата. На лунната светлина тя изглеждаше като изваяна от фин порцелан. Мъжете биха умирали за нея, биха се били за нейното внимание. Той вече я ревнуваше, вече бе ядосан на себе си заради ревността си.

Хвана я под ръка и я поведе към стълбите. Масивната двукрила врата беше за Сара вход към едни нов свят.

— Запази последния танц за мен, Сара — помоли я той точно преди да отвори вратата.

— Всичките са запазени за теб.

Би било прекрасен сън всичките танци на Сара да са запазени за него, сън, в който той не смееше да повярва. Разкъсван между нежността и страха, я поведе през вратата.

* * *

Балът беше в разгара си. Сара се чувстваше като в приказен свят. Музиката се носеше около нея, примесена със смях и кристалния звън на чашите за шампанско.

Известно време не можеше да направи нищо друго, освен да стои и да гледа удивено. Джейк ѝ стисна ръката, за да ѝ вдъхне увереност.

— Ти си най-красивата жена тук.

— Бъди до мен, Джейк. Не си отивай още.

— Не се страхуваш, нали?

— Не. Чувствам се... развълнувана.

Последния път, когато бе танцувала, беше в един задимен нощен бар с Боби Уейн, три месеца преди сватбата им. Оркестърът свиреше кънтри, те пиха бърбън.

Сара не успя да довърши мислите си. Няколко души се отделиха от тълпата и се приближиха до тях. Джейк им представи Сара, но техните имена се смесиха в главата ѝ.

— Коя е тази красива чернокоса жена, която идва насреща ни? — попита Сара.

— Хали Донован Бътлър и съпругът ѝ Джош. Основателка е на театъра за деца с физически увреждания тук, във Флорънс.

Хали се приближи с протегнати напред ръце.

— Джейк, добре дошъл обратно при нас. Вече си мислехме, че сме те загубили, безделник такъв! — И докато още държеше ръката му, тя се обърна към Сара. — А вие сигурно сте Сара Лав. Разкажете ми всичко за себе си.

Сара намери Хали за много чаровна и приятна събеседничка.

— Какво имаше предвид, като каза, че са те загубили? — попита тя, когато Хали и съпругът ѝ се отдалечиха.

— Не бях много активен сред обществото в последно време.

„Защо?“ — искаше да попита Сара, но нова групичка ги бе обсебила. През цялото време, докато говореше, Джейк придържаше ръката си на гърба на Сара и постепенно я водеше към дансинга.

— Мога ли да те помоля за първия танц, Сара, преди половината от ергените на Флорънс да са те отмъкнали?

Джейк я придърпа към себе си. Сякаш бе чакала цял живот този миг, тя се подслони в прегръдките му. Обгърната в музиката, Сара се чувстваше сигурна, защитена и уважавана. И все пак не ѝ беше ясно защо се чувстваше уважавана от мъж, който никога не бе ѝ признал нищо, освен приятелство.

Тя затвори очи и потъна в очарованието на музиката. Когато песента свърши, те не се разделиха. Не споменаха повече и дума за ергените на Флорънс.

Всичките танци бяха за Джейк. Тя го знаеше и той го знаеше. Час след час музиката им бе оправдание да се притискат все по-силно един към друг. Те не разговаряха, думите можеха да развалят магията.

Когато и последният гост напусна къщата, Сара и Джейк осъзнаха какво бяха направили.

— Аз те обсебих — каза той със сериозно изражение.

— Радвам се, че е така.

— Наистина ли? — попита той.

Очите му бяха пълни с обещания. Беше прекалено хубаво, за да бъде истина.

Тя го погали по бузата.

— Да, Джейк. Щастлива съм, че е така.

Беше ли вече готова да се влюби в него? По всяко друго време, на всяко друго място би внимавала. Но тази нощ беше в друг свят, един свят, изпълнен с мистерия и магия.

Той се наклони към нея и тя повдигна лицето си. Съдбата им бе предопределена още от момента на първия танц.

Целувката беше сладка и нежна. Сара стоеше на пръсти, увила здраво ръце около врата му.

— О, Джейк! — шепнеше тя.

— Сара... моята Сара — повтаряше той.

Притискаше я към себе си толкова силно, че тя едва успяваше да си поеме дъх.

Навън гръмотевица разцепи въздуха и една светкавица прониза летните облаци.

Сара почувства тръпката, която пробяга по тялото на Джейк. Тя го притисна още по-силно, прокарвайки ръцете си по напрегнатия му гръб. Повтаряше името му отново и отново.

Изведнъж той я вдигна на ръце и се запъти към стълбите. Беше напрегнат, очите му блестяха. Тя знаеше къде щеше да я отведе, знаеше намеренията му...

— Кажи, че не искаш това, Сара — прошепна той, задържайки крака си на първото стъпало. — Кажи ми да спра.

— Не, не спирай.

Бурята гърмеше около къщата и разтърсваше капаците на прозорците. Джейк трепна. Очите му бяха пълни с терзание. Той решително изкачи стълбите.

— Спаси се от мен, Сара, кажи не.

— Ти имаш нужда от мен, Джейк. Тази нощ е моят подарък за теб.

— Не исках да те купя.

— Не си ме купил! Аз ти се отдавам...

Когато стигна края на стълбите, той я погледна право в очите.

— Това е физическа потребност, Сара. И глад. Нищо повече.

— Разбирам.

Тя го погали по лицето и притисна устни в неговите. „А това е любов, Джейк!“ — каза си тя наум и зарови пръсти в косите му.

Навън дъждът трополеше по покрива и вятърът свистеше в улуците. Джейк изглеждаше, сякаш бе събрал природната стихия в душата си. Целувките му бяха силни, настоятелни, жадуващи.

— Не се страхувай, Сара, не се страхувай от бурята — мърмореше той, докато я пренасяше в спалнята и затваряше вратата с

крак.

Сара дори не си беше помислила да се страхува от бурята, която гърмеше отвън. Това, от което се страхуваше, беше бурята, бушуваща вътре в нея. Онова, което и предстоеше да направи, щеше да промени живота ѝ из основи. След тази нощ тя знаеше, че вече не ще може да гледа на Джейк просто като на приятел. „Физическа потребност и глад“ — бе казал той. Тя също имаше физически потребности, които само Джейк можеше да събуди, глад, който само Джейк можеше да утоли.

Когато той се наведе, за да я постави на леглото, тя се замисли за Джени: „Прости ми, Джени. Тази вечер имам нужда от един прекрасен сън. Тази нощ се нуждая от Джейк!“.

Тя щеше да възвърне разума си през утрешния ден.

Той я съблече бавно и нежно...

— Ти си съвършена.

Прокара ръце по очертанията на тялото ѝ. Сара потръпна от удоволствие. До този момент не бе осъзнала колко силно копнееше Джейк да я харесва.

Той разпръсна косите ѝ върху възглавницата, като наблюдаваше отражението от единствената лампа край леглото му.

Джейк оставяше косата ѝ да се изплъзва между пръстите му.

— Бих могъл да прекарам остатъка от нощта, обожавайки косата ти. — Наведе се по-близо и прокара устни по шията ѝ. — Ако нямаше толкова много други неща, които бих искал да обожавам... — Гласът му заглъхна. — Толкова много, което бих искал да притежавам...

Навън гръмотевици разтърсваха небето. Дъждът обливаше къщата. Страстта на Джейк набираше сила наравно с бурята. Устните и ръцете му я изгаряха, изсушаваха.

Сара бе загубила представа за времето. За нея съществуваха само мигът и Джейк.

Една светкавица освети лицето му. То беше мрачно... С проникновение, присъщо на тези, които обичат, Сара разбра, че когато Джейк я предупреждаваше за бурята, той я предупреждаваше за себе си.

Тръпка пробяга по тялото ѝ. Любов? Страст? Страх? Утре ще има достатъчно време да го разбере, мислеше си тя. Тази нощ тя имаше Джейк, само Джейк.

Тоя се подпря на лакти и погледна към нея.

— Кажи, че ме желаеш, Сара.

— Желая те.

Очите му помръкнаха, лицето му бе непроницаемо.

— Имам нужда от теб, Сара. Господ ми е свидетел, имам нужда от теб.

— Джейк. — Тя повдигна ръцете си. Нямаше връщане назад.

— Ела при мен.

Сара се страхуваше, че ако си поеме дълбоко дъх, Джейк ще изчезне. Ако премигне, ще се окаже сред измислен сън.

Може никога повече да няма миг като този, помисли си Сара, притискайки Джейк до себе си. Опитваше се да се докосне до сърцето му с цялата си красота, с цялата си добрина, с цялата си топлина. Но бездната беше прекалено дълбока.

„О, Джейк, какви дяволи са обсебили душата ти?“

— Сара, Сара...

Викът му беше по-скоро дрезгав, отколкото екзалтиран, по-скоро отчаян, отколкото освободен.

Той легна до нея, като дишаше тежко. Сара обгърна с ръце хлъзгавото му от пот тяло, нашепвайки името му. Тя галеше влажния му гръб, като повтаряше думи, който бликаха направо от душата й...

— Джейк... скъпи мой.

Той лежеше умълчан и дишането му постепенно се успокояваше.

Мълчанието му я разкъсваше, тъй както светкавицата — летните облаци. „Кажи нещо! — искаше й се да изкрещи. — Каквото и да е.“

— Джейк...

Той продължаваше да мълчи. Тя усещаше как сърцето му забавя ритъма си.

— Моят герой — прошепна тя. „Моята любов“ — продължи наум.

Очите му светеха, когато се изправи.

— Какво ти сторих, Сара?... Какво ти причиних?

Тя протегна ръка към него, но той се отдръпна.

— Джейк, моля те, кажи ми какво не е наред?

Тя седна и се уви в чаршафите.

Джейк се наведе над леглото и за момент тя помисли, че ще я вземе в ръцете си. Помисли си, че ще й се усмихне и ще й каже, че

всичко е наред.

Сара се безпокоеше — лицето на Джейк изглеждаше загрижено. Той я докосна и после рязко отдръпна ръката си.

Тишината, която изпълваше стаята, късаше нервите на Сара. Гръмотевици раздираха небето, но на нея ѝ се струваше, че разкъсват сърцето ѝ.

— О, Джейк... моля те.

— Прости ми, Сара.

Той я остави на леглото сред разхвърляните чаршафи.

СЕДМА ГЛАВА

Джейк се затвори в банята и се наведе над мивката.

Наклони глава назад и си пое дълбоко дъх. Опитваше се да се освободи от чувствата си. Беше се държал със Сара отвратително, беше се възползвал и я беше захвърлил като непотребна парцалена кукла.

— Мръсник — промълви той.

Навън бурята гърмеше. Джейк сви ръката си в юмрук и се заклани на бурята. „Проклетата да е, тя ме разрушава!“ — помисли си.

Пот се лееше по челото му. Това беше пот от страх. Той потърка очи, сякаш това щеше да промени мислите му.

Образът на Сара се избистри в съзнанието му. Видя златните ѝ къдрици, меката ѝ кожа, която го подлудяваше.

Той покри лицето си с ръце и простена, физическата необходимост го беше натикала в обятията ѝ. Тя беше го повела по стълбите и в леглото ѝ. Пак необходимостта го беше накарала да снесе дрехите на Сара, да целува устните ѝ, гърдите ѝ. Но не бе физическата необходимост тази, която го накара да продължи да люби Сара и след това...

Той простена и замахна със свити юмруци. Не можеше да обича Сара, не искаше да я обича! Това би означавало да иска да ѝ разбие живота.

Джейк почувства хладина в сърцето си. Какво ли правеше Сара сега? Дали си лежеше в леглото, където я беше изоставил? Дали очите ѝ бяха подути от плач? Дали пък все още не лежеше гола под завивките и не го чакаше да се върне при нея?

Мислеше си, че не би могъл да я погледне след всичко, което беше направил. „Страхливец!“ — проклинаше се той наум.

Джейк наплиска лицето си със студена вода. После уви една кърпа около кръста си. Налагаше се да се върне. Не можеше да поправи стореното, но поне дължеше някакво обяснение. Сара заслужаваше да ѝ се каже истината.

Той решително отвори вратата на банята. Известно време остана неподвижен на прага на спалнята, мъчеше се да пригоди очите си към сумрака в стаята. Сара стоеше до прозореца, напълно облечена, втренчила очи навън. Ако изобщо го беше чула да влиза в стаята, то тя не даде никакви признаци, че го забелязва.

Това беше добре. Джейк се протегна да вземе дрехите си и се облече тихо и бързо. Сара продължаваше да гледа през прозореца. Стегнатата ѝ горда стойка пронизваше направо сърцето му. „Наранил съм я!“ Надеждата му угасна. Джейк вече нямаше никакви изгледи да възвърне човешчината, която бе започнала да се ражда в сърцето му.

Той прекоси стаята и сложи ръцете си на раменете ѝ. Тя потрепери.

— Сара... Погледни ме, Сара.

Когато тя се обърна, Джейк видя червенината по бузите ѝ. Видя засъхналите сълзи. Тя бе плакала. Той едва се сдържа да не прокълне на глас.

— Всичко е наред, Джейк. — Тя нежно сложи ръката си на бузата му и смело се усмихна. — Наистина, Джейк, всичко е наред.

— Не, аз те нараних... никога не съм искал да ти причиня това.

— Не, не си... това, което стана между нас, беше прекрасно.

— Постъпих егоистично.

Той видя в очите ѝ прошка, но и желание да продължават така, както досега. Той не желаше да се възползва от учтивостта ѝ. Пусна я и отстъпи назад.

— Има някои неща, които трябва да ти кажа, Сара, неща, които трябва да обясня.

— Не ми дължиш никакви обяснения, Джейк. Ти отдавна ме предупреди... — Лицето ѝ се изчерви и тя започна да оправя нервно косата си. — Както и да е, не мога да се обвързвам с... по-особени взаимоотношения — било то с теб или с някой друг. Аз имам Джени...

— Сара! — Нежната му заповед спря потока от думи. — Сара, моля те, седни!

Тя седна на ръба на един стол и сви ръце в скута си.

Не, тя не се бе любила. Бяха я използвали. Джейк трябваше да има предвид разликата. Това, което бе изпитал, може би беше любов. Това, което бе направил обаче, съвсем не беше толкова чисто.

— Аз бях женен, Сара. — Тя спря да диша. — Името ѝ беше Мишел.

— Джейк — каза Сара и се приведе напред. — Не си длъжен да ми казваш това.

— Моля те... — Той вдигна ръка и тя замълча. — Срегнахме се в Ню Орлиънс. На нея ѝ се искаше да прекара добре, на мен също. Дъщеря ми беше зачената онази нощ... Бони.

Сара не каза нищо. Джейк не смееше да погледне към нея. Той втренчи поглед през прозореца. Бурята беше поутихнала, но вятърът продължаваше да вие в улуците.

— Мишел искаше да направи аборт, но аз не исках и да чуя за това. — Спомените го завладяха и той сви пръстите си в юмрук. — Това беше обречен брак — брак, който никога не трябваше да се състои.

— Ти имаш дете?!

— Имах. Бони е мъртва. Аз я убих.

— Не! — Сара скочи от стола, втурна се към него и го хвана за ръцете. — Ти не би могъл, не си способен да направиш такова нещо.

Той я погледна. Виждаше доверието в очите ѝ. Виждаше нуждата ѝ да му вярва. Не биваше да я остави да се надява напразно, щеше да е жестоко.

— И двамата с Мишел бяхме в капан. Не можеше да става и дума за развод. На никой от нас не му се искаше да загуби Бони. — Джейк леко отстрани ръката на Сара и се отдръпна. — Научихме се да ненавиждаме. Накрая Мишел не можа да издържи...

Гръм разтърси небето. Вятърът продължаваше да свисти, минаваше през всяка дупка, през всяка цепнатина в стените. Джейк настръхна.

— Джейк... моля те. — Сара хвана ръцете му и го накара да я погледне в очите. — Не се самонаказвай.

— Трябва да ти кажа, Сара... Ти трябва да разбереш...

Но той не продължи изречението си.

„Да разбереш мотивите ми! — казваше ѝ той с погледа си. — Да разбереш мъката ми. Да разбереш страха ми.“ Джейк се надяваше тя вече да знае това.

— Тогава кажи ми какво се случи. Ще те изслушам, но няма да те съдя. — Тя се върна на стола си.

За момент Джейк едва не се изкуши да я вземе в ръцете си и да я занесе отново на леглото. Едва не се изкуши да забрави за миналото си, да не мисли за бъдещето и да се наслаждава на момента.

Но устоя на изкушението. Не можеше да продължава да дружи с нея. Не смееше.

— Една нощ имаше ужасна буря — продължи той. — С Мишел се бяхме карали. Тя заяви, че ме напуска, каза ми, че мога да задържа Бони. Искаше да се махне на всяка цена.

Джейк притвори очи. Опитваше се да спре болката, но тя ставаше все по-силна от спомените.

— Беше си стегнала куфарите — продължи той. — Аз ѝ обещах, че ще я откарам до някакъв мотел.

Думите заседнаха на гърлото му. Закрачи из стаята. Светкавици осветяваха бледото лице на Сара.

— Пътят беше хлъзгав... от дъжда. Взех един завой прекалено бързо. Колата се преобърна няколко пъти и падна на покрива си.

Сара извика от ужас. Постепенно бе започвала да се надига от стола си, но погледът му я прикова отново на мястото ѝ.

— Мишел умря на място... Бони — малко по-късно.

— Бони? — Сара шепнеше, но той почувства ужаса в гласа ѝ.

— Сигурно ни беше чула да се караме. Беше се скрила на задната седалка с одеялото и плюшеното си мече.

— О, Джейк, не... толкова съжалявам.

Поток от сълзи обля бузите на Сара. Тя дори не се опитваше да ги спира. Но не стана от стола си. Та коя жена би могла да предложи утеха на един убиец? Джейк трябваше да продължи разказа си. Не можеше да си тръгне точно сега.

— Бони умря в ръцете ми три дни по-късно в болницата.

В стаята лъхаше на смърт. Призраци сновяха из тишината, която обгръщаше Джейк и Сара. Тя тихо плачеше, а той стоеше до прозореца и продължаваше да я наранява.

Искаше му се да я успокои, да ѝ каже, че всичко ще се оправи. Но утехата му щеше да е по-жестока от бруталната му честност, утехата щеше да вдъхне, празни надежди. Не му се искаше да се самозаблуждава, а още по-малко — да залъгва Сара.

Сълзите на Сара искряха на светлината от лампата. Тя плачеше и го гледаше право в очите. Той потърси ужаса в очите ѝ, но не го

намери. Потърси любов, но и нея не откри.

— Сигурно много си страдал — каза тя спокойно.

— Не искам да ме съжаляваш.

— Не изпитвам съжаление, Джейк. По-скоро бих го нарекла съчувствие.

— Аз ги убих. Заслужавам да страдам.

— Не!

Тя се присегна към него. Джейк почти усещаше ръцете ѝ, увити около кръста му. Чувстваше главата ѝ, нежно допряна до гърдите му. Това беше нейният начин да утешава. Той трябваше да отказва всякаква утеха — за доброто и на двамата.

— Всичко свърши, Сара! — Резкият му тон я върна към реалността.

Видя я как набира кураж. Видя я как се пребори с чувствата си. Съдбата му бе отредила жестока участ — да наранява жените.

— А какво ще стане с Джени? — Гласът ѝ не трепна. Нямаше и нотка на умиление в него.

— Аз те нараних, Сара. Не бих искал да наранявам и нея.

— Какво искаш да кажеш? Означава ли това, че няма да я нараниш и ще я изоставиш, или — че ще останеш, за да не я нараниш?

Джейк се отпусна, като я видя, че се ядоса. Ядът щеше да облекчи болката ѝ. То означаваше, че и Сара ще превъзмогне раната, която ѝ беше нанесъл.

— Няма да я изоставя... не още. Идва краят на лятото. Скоро ще тръгне на училище, ще си намери нови приятели.

— Значи си тръгваш?

— Да... по-нататък. Постепенно ще си отида от живота на Джени. Тя дори няма да го усети.

— Грешиш, но аз все пак не мога да те накарам да останеш.

— Радвам се, че разбираш.

— Не! Не разбирам нищо от това. — Сара закри из стаята. Тя нервно скръсти ръце. — Не мога да разбера защо се обвиняваш за една катастрофа. Не мога да разбера защо не приемаш съчувствия. Не мога да проумея защо си изградил тази стена между себе си и хората. — Тя замълча и погледна към леглото. — И най-вече... не мога да разбера какво се случи тук.

— Аз също.

Тя повдигна брадичката си и го погледна предизвикателно:

— Откарай ме вкъщи, Джейк.

Те не се докоснаха, като напускаха стаята. Не си казаха и дума, докато слизаха по стълбите. Джейк спря във фойето и грабна един шлифер от гардероба. Все така мълчаливо той го наметна върху раменете на Сара.

Пръстите му се докоснаха до голите ѝ рамене и тя потрепери. Това беше единственият знак за душевно вълнение, който издаде.

Бурята затихваше, когато те излязоха навън. Джейк хвана Сара под ръка.

— Тротоарът е хлъзгав — обясни той. — Не бих искал да паднеш.

Тя не се отдръпна, но закри стегнато. Само това стигаше да му покаже колко много я беше наранил. По природа Сара беше любвеобилна и благородна, чувствена и спонтанна.

Той караше бавно и внимателно. Стискаше толкова силно волана, че кокалчетата на ръцете му бяха побелели. Сара седеше спокойно до него. Достойното ѝ мълчание го засрамваше.

Когато стигнаха до къщата ѝ, лек дъждец трополеше по покрива. Той я изпрати до вратата. Тя бе оставила лампата на верандата да свети.

Докато се опитваше да улучи ключалката, Сара му хвърли бегъл поглед. На лицето ѝ той видя разбита надежда, отказана любов и ужасна болка. Джейк се срамуваше от себе си.

— Сара — каза той и понечи да я докосне. После се отдръпна. — Съжалявам — промълви той.

— Недей! — каза тя и се обърна пак към вратата. — Ти беше прав. Всичко свърши.

Гуендълин седеше на дивана и четеше книга. Изправи се, когато те влязоха. Приветливото ѝ изражение премина в удивление. Тя внимателно притвори книгата:

— Джени е душичка, прекарахме си чудесно. Сега спи дълбоко.

— Благодаря ти, Гуендълин.

— Няма защо, Сара.

Джейк стоеше на вратата като призрак. Сара беше по средата на стаята и се мъчеше да не поглежда към него. Гуендълин погледна първо единия, после другия. Понечи да каже нещо, но бързо се отказа.

- Готова ли си за тръгване, Гуендълин?
— Само да кажеш, Джейк... Е, лека нощ, Сара.
— Лека нощ.

Сара продължаваше да не поглежда към него. Нямаше какво да каже, за да поправи това, което беше сторил. Накрая си тръгна, без да й каже и довиждане.

Джейк чу как Сара заключи вратата зад тях. Гуендълин се обърна към него.

— Е?

— Не казвай нищо, Гуендълин.

— Как бих могла да мълча? Вие двамата тръгнахте като принца и Пепеляшка, а се връщате като Звяра и годеницата му. Какво, по дяволите, стана?

Джейк я подхвана за лакътя и я поведе към колата.

— Искях да й предоставя един прекрасен сън. Накрая излезе, че е било кошмар.

Сара стоеше плътно зад вратата и се опитваше да долови шума от колата на Джейк. Чу как моторът запали и колата се отдалечи. Той си отиваше. Нямаше повече да се върне... Поне не по обичайния си начин. Нямаше да има разменени погледи, спонтанни усмивки, нито безценни мигове на невъздържана радост.

Сара се облегна на вратата. Потрепери и се сгуши в шлифера на Джейк. Трябваше да го върне колкото се може по-бързо. Не искаше да има никакви негови вещи.

Съблече шлифера и го сгъна внимателно. Усещаше уханието на Джейк. Така й се зави свят, че се наложи да седне на най-близкия стол, за да не припадне.

Сърцето й се сви при мисълта, че се бе любила с мрачен и неприветлив мъж. Тя притисна лицето си към шлифера. Как беше допуснала да се случи подобно нещо? Струваше й се, че е разумна и смела. Смяташе, че може да различава сънищата от реалността. Това, което стана в леглото на Джейк, беше просто сън, един невъзможен сън, а тя за момент си бе помислила, че е действителност.

Сълзите й потекоха, но тя енергично се зае да ги изтрива, не искаше да умокри шлифера му. Не искаше да оставя и най-малката следа в живота му.

Сара се изправи и отиде да прибере шлифера в спалнята. Сложи го на най-горния рафт на гардероба си. Не искаше да го вижда или да го остави да се докосва до нейните рокли.

Съблече и балната си рокля, смяташе и нея да върне. Беше нарушила принципа си — да не се замесва с мъже — и сега и двамата страдаха заради нейната глупост.

Смяташе да си плати някак за окосяването на градината и за поправката на стълбите. Не искаше да приема подаяния. А и Джейк не ѝ беше вече приятел.

Тя се пъхна между чаршафите, но дълго не можа да заспи. Беше вперила поглед в тъмнината. „Джейк, Джейк! — повтаряше си наум. — Моят загубен приятел... моята загубена любов.“

* * *

Домът на Джейк подхождаше на настроението му — и двамата бяха мрачни и неприветливи. Джейк започна да се съблича още по стълбите. Когато стигна спалнята си, спря се на вратата. Присъствието на Сара се чувстваше навсякъде — в разхвърляните чаршафи, в блясъка на лампата, на стола... Уханието ѝ се носеше още из стаята. Това беше повече, отколкото можеше да понесе.

Отиде да легне в една стая за гости в другия край на къщата. „Не мисли за нищо!“ — заповяда си той, но не можа да се подчини на собствената си закана. Съзнанието му беше изцяло погълнато от мисълта за Сара. Не можеше и да помисли за сън. Накрая се отказа да лежи и прекара останалата част от нощта, крачейки из къщата.

* * *

— Подочух, че вчера пак си скачал с парашут — каза Гуендълин в мига, в който той влезе в кабинета си в понеделник сутринта.

— Бих могъл да публикувам ежедневните си действия във вестника — критично отбеляза той.

На Джейк не му се налагаше да пита откъде Гуендълин получава информация. Бърт Донъгън и тя бяха приятели от години.

Предполагаше дори, че са любовници, въпреки че никой от двамата не си го беше признал.

— Бърт ми каза, че едва не си се убил, и то на два пъти.

— Бърт малко преувеличава.

Гуендълин се облегна на бюрото и се наведе към него:

— Джейк, недей да се самонаказваш.

— Парашутизмът ми е хоби, Гуендълин, а не наказание.

— Знаеш за какво говоря. Не се преструвай, че не е така.

Тя наля две чаши кафе — силно и черно — така както и двамата го обичаха. Гуендълин седна удобно в едно кресло и го погледна в очите.

— Не можеш да продължаваш да се обвиняваш за смъртта им. Имаш повече воля и здрав разум, за да постъпваш по този начин.

Джейк се опитваше да се отърве от този разговор. Сърбаше кафето си бавно и невъзмутимо. Гуендълин не се почувства обезкуражена.

— Лесно е да бягаш. Нали, Джейк?

— Преди по-малко от две седмици ти самата ми го препоръча.

— Не, не съм. Казах ти да не използваш това дете като заместител на Бони, това съвсем не е същото.

Той се вгледа в нея дълго и втрещено, но Гуендълин не отстрани погледа си. Тя също беше вперила очи в него и подробно го изучаваше.

— Да, Гуендълин — каза той накрая. — Да бягаш е по-лесно... но това е и единствената възможност, с която разполагам сега.

— Ако наистина искаш да знаеш за какво мисля...

Гуендълин бе прекъсната от пощальона. Той стоеше на вратата. Чантата му беше праметната през рамото. В едната си ръка държеше шапката си, а в другата — голяма кутия. Гуендълин го забеляза първа.

— Господин Фримън... какво ви носи насам? Да не би пощенската ни кутия долу да не е наред?

— Не, няма нищо подобно. — Той преглътна и притеснено продължи: — Крайно необичайно е... но тя е толкова мила жена.

— Тя ли? — Джейк се обърна рязко към пощальона.

— Госпожица Лав.

Джейк потрепери, като чу името ѝ. Където и да беше, винаги имаше нещо, което да му напомня за нея, за това, което беше направил.

— Сара Лав ли? — попита той.

— Да, сладката малка женичка от другия край на града. Помоли ме за услуга и... аз просто не можах да откажа.

— Да не би да ѝ се е случило нещо? — попита Джейк.

— Не, нищо подобно. Помоли ме да донеса това... заедно с пощата...

— Всичко е наред. — Джейк взе пакета. — Благодаря ви, господин Фримън.

— Е, до скоро. — Пощальонът сложи шапката си и излезе от кабинета.

След като вратата се затвори след него, Джейк погледна Гуендълин.

— Не казвай нито дума.

— Кой, аз? — Тя взе чашата си с кафе и се запъти към вратата. — Точно си тръгвах.

Джейк я изчака да затвори, преди да развърже пакета. В него бяха шлиферът му... и синята рокля. Уханието на Сара изпълни цялата стая.

Джейк стисна кутията толкова силно, че страните ѝ хлътнаха навътре. Обвинителната ѝ бележка лежеше между гънките на шлифера. Дълго време стоя неподвижен, втренчил поглед в листчето, безсилен да го вдигне.

Бавно сложи кутията настрани и отвори бележката. Беше написана на ръка.

„Скъпи Джейк“ — започваше тя. Той притвори очи. Спомни си звука на гласа ѝ: Джейк... скъпи мой... моят герой... моя любов...

Побърза да седне, силите го напускаха. Наведе глава над бележката и притвори очи. Любовта не би трябвало да наранява толкова дълбоко.

Пое си дъх и продължи да чете:

„Не бих искала да изглеждам неблагодарна, но връщам и роклята заедно с шлифера. След това, което се случи, не е редно да я задържа.“

— Сара... Сара — прошепна той, като си я спомни в синята рокля. Името ѝ ехтеше из стаята. Усещането за нея беше като топъл

летен ветрец.

Джейк усети, че я беше загубил. Гледаше към прозореца. Не виждаше нищо, но си спомняше всичко. Съмнения обсебиха мислите му. Как щеше да живее, знаейки, че обича Сара и същевременно — че никога не може да я притежава?

— Сега е в безопасност — шепнеше си той. — Сега поне се спаси от мен.

Той отвори отново бележката и зачете: „Моля те, не се упреквай за това, което се случи.“

Беше напълно в стила на Сара да мисли първо за другите.

„Аз споделям също вината. Като зрял човек съм способна сама да решавам и избирам. Избрах да бъда с теб, Джейк. Никога не забравяй това. Аз го реших!“

А как можеше да откаже? Беше я завлякъл по стълбите, преди още да я бе попитал.

Беше подписала бележката просто „Сара“.

Той прокара пръсти по името ѝ. Чувстваше се, сякаш я докосва. В бележката прозираха характерът, чувствата, мислите ѝ.

Джейк сгъна бележката, сложи я в чекмеджето на бюрото си и превъртя ключа. Сара беше заключена вече при другите му спомени, при едно сърцевидно медальонче на Бони, в което имаше кичур от тъмната ѝ коса.

Той позвъни на Гуендълин.

— Има работа за вършене или си забравила, че това е кабинет?

Гуендълин влезе намръщена:

— Бих могла да ръководя тази компания без теб, Джейк, дори с една ръка, вързана зад гърба. Никога недей забравя това.

Джейк се надяваше, че нещата скоро ще си дойдат на мястото.

ОСМА ГЛАВА

Когато второто съобщение от Сара пристигна два дни по-късно, стана ясно, че тази надежда беше обречена. Пликът беше най-отдолу под купчина други писма. Джейк набързо го скъса и от него падна една намачкана банкнота от двадесет долара.

Той стисна банкнотата в юмрука си и прочете бележката, прикачена към нея:

„Това е частично заплащане за окосяването на тревата в градината. Ще изпратя останалото по-късно, както и заплащане за поправка на стълбите.

Сара.

P. S.: Къде да изпратя люлката?“

Ярост замрежи погледа му. Скъса банкнотата надве и я захвърли върху бюрото си, после излезе от кабинета.

Гуендълин го погледна учудено, когато профуча покрай нея:

— Защо никой не ми каза, че ни атакуват стадо побеснели бизони? Или това е обичайната ти физиономия, с която плашиш старите дами до смърт?

— Моля? — Той я погледна учудено.

— Сега, когато разполагам с вниманието ти... — Тя се изправи и едва не залепи нос в неговия. — Видях обратния адрес на плика и се досещах къде отиваш.

— Това изобщо не ти влиза в работата.

— Освен ако не ме заплашва мисълта да се разправам с прекрасния господин от „Делтафакс“. Той пристига след десет минути, Джейк, и ако не искаш да го намериш мъртъв на килима, като си дойдеш, по-добре се върни обратно в кабинета.

— Мъртъв? — Джейк постепенно започваше да осъзнава положението.

— Всеки път, докато те чака, ме гони около бюрото и се опитва да се докосне до приказното ми тяло. Не ми е до това днес, Джейк. Решена съм да го убия с това ножче за писма.

Джейк не се опита да задържи смеха си. Чувстваше се прекрасно.

— Виж ти! Какъв е този странен звук, който подочувам? — Гуендълин скръсти ръце на гърдите си от учудване. — Това истина ли е? Като че ли да. Мрачният господин се смее.

— Е, добре, Гуендълин. — Джейк престана да се смее и доби ядосан вид. — Постигна това, което искаше. — Той се запъти към кабинета си. — Ще спазя срещата си с прекрасния господин, но следващия път, когато ми се препречиш на пътя, ще си понесеш последствията.

— Мартинките ми треперят.

* * *

Сара се притесняваше да изпраща на Джейк пари, изглеждаше прекалено студено. Но какво можеше да направи при тези обстоятелства?

За щастие нямаше много време да се замисля върху въпроса. Жителите на Флорънс бяха научили за магазина ѝ и клиентите прииждаха непрекъснато. Времето ѝ беше разкъсано между шиенето и продаването на кукли и грижите за Джени. Така че за размишления не оставаше и минутка свободно време.

Изключение правеха нощите. Те бяха кошмарни.

Камбанката на вратата на магазина иззвъня и влязоха двама клиенти.

Една жена, която много приличаше на магьосницата от приказката за Пепеляшка в една от книжките на Джени, започна да се суети около вратата.

— Това ли е магазинът за кукли?

— Да, това е.

— Това било, Дора Мае — каза жената на приятелката си. — Влизай... и престани да крешиш! Това беше едно малко гущерче, нищо повече.

Белокосата жена започна да се смее — едно малко гущерче бе преминало по крака на Дора Мае. Но тя млъкна и се огледа:

— О, боже мили, тук изглежда като в приказките!

Дора Мае влезе след приятелката си. Беше ниска, мършава жена със странна походка. Непрекъснато поглеждаше през рамо, като че ли някой я следеше.

— Ела тук, Дора Мае, и кажи здрасти на тази добра жена.

Дора Мае се обърна с усмивка и сърцето на Сара се сви. Тя виждаше погледа на една много „особена“ жена. Беше болна от синдрома на Даун.

Приятелката ѝ се втурна напред.

— Здравсти, казвам се Монгомъри... Зная, че е странно име за жена — прилича на име на боксер... А това е сестра ми, Дора Мае.

Сара хвана ръцете на Дора Мае.

— Много се радвам, че те срещам. Името ми е Сара Лав.

— Искам една кукла — каза Дора Мае. — Искам красива кукла за моето легло.

— Ще намерим нещо много специално за вас.

Очите на Сара се насълзиха. Тя примигна и се запъти към рафта с куклите.

— Защо да не започнем оттук — предложи. — Ако не намериш това, което ти харесва, само ми кажи и ще направя една кукла точно по вкуса ти.

Дора Мае хареса всички кукли. Взе ги една по една в ръцете си и ги полюля като дете. Сара стоеше търпеливо край нея и ѝ разказваше за всяка кукла поотделно историята на нейното създаване.

Камбанката на магазина пак иззвъня. Сара погледна към вратата и очите ѝ срещнаха тези на Джейк Таунсънд. Още първият поглед съживи всички спомени, всички страсти, които тя с дни се опитваше да забрави.

Той стоеше неподвижен до вратата, сякаш времето току-що бе спряло. Лицето му беше мрачно и сериозно, но вниманието ѝ се спря на очите му. Те искряха, оживени от някаква емоция.

Сара притисна куклата, която държеше, към гърдите си. Те дълго стояха така, втренчили погледи един в друг. Накрая той прекрачи прага и затвори вратата след себе си. Приблужи се до нея, но спря от отсрещната страна на рафта за кукли.

Дора Мае и Монгомъри продължаваха да си говорят за куклите. Сара само кимаше, като се преструваше, че ги слуша, макар да не чуваше и дума от това, което ѝ казваха. Мислите ѝ бяха насочени към Джейк.

Защо се беше върнал? Спомените от последния път, когато бяха заедно, оживяха в съзнанието ѝ. Почти усещаше устните му, чуваше гласа му, като ѝ каза, че е свършена. Тръпки пробягаха по тялото ѝ.

Сара надничаше измежду рафтовете, виждаше само част от лицето му. Съсредоточи се върху устните му, изучи отново формата им, припомни си вкуса им. Несъзнателно се наклони към Дора Мае, за да може да види очите му. Сега те изглеждаха невероятно искрящи и наситенозелени.

Внезапно усети, че Джейк също я гледа. Сара се изправи мигновено и се обърна към клиентките си. Сърцето ѝ биеше толкова силно, че тя се обезпокои, че и другите ще го чуят.

За момент дори си помисли, че ще припадне. Колко смешна щеше да изглежда! „Горе главата, Сара!“ — смъмри се тя. Не беше в стила ѝ да се прави на чувствителна ученичка.

— Тази ми харесва.

— Моля? — попита Сара.

Монгомъри ѝ подаваше една кукла:

— Сестра ми харесва тази.

— Много се радвам, ей сега ще я опаковам в една кутия.

Дора Мае прегърна куклата и погледна сестра си.

— Не може ли да си я вземе така, в ръце? — попита Монгомъри.

— Разбира се — отвърна Сара и се запъти към една масичка в предната част на магазина, където държеше счетоводния си тефтер.

Наложи се да мине покрай Джейк. Въпреки че си налагаше да не гледа към него, не можеше да не почувства погледа му. Вървеше изправена и горда. „Всичко свърши“ — каза си тя по пътя към масичката.

В момента, в който се обърна и го видя, разбра, че се лъже. Може би никога нямаше да бъде в прегръдката му вече. Може би никога няма да почувства допира му или да го чуе как шепне името ѝ. Това, което се беше случило между тях, обаче не беше свършило. То няма да свърши, докато все още имаше живот в тялото ѝ и спомени в главата ѝ.

Ръцете ѝ потрепераха, когато взе парите от Монгомъри.

— Благодаря ви — каза тя. — Пак заповядайте!

— Искате ли питане? Разбира се, че ще дойдем. Дора Мае обожаваше този магазин. Имате ли нещо против, ако понякога идва само за да гледа?

— Разбира се, че нямам.

Сара изгаряше от напрежение, не смееше да се обърне и да срещне погледа на Джейк.

Сестрите излязоха от магазина. Сара се наведе над тефтера си. Трябваше да отбележи продажбата и съзнателно загуби доста време, за да го направи.

— Все някога ще трябва да погледнеш нагоре, Сара. — Имаше нещо толкова нежно в гласа му, че сърцето ѝ едва не се разтопи.

Тя бавно повдигна очи към него:

— Здравсти, Джейк.

— Здравей, Сара.

И двамата останаха неподвижни. Куклите ги гледаха с големите си изписани очи. Сара се почуди дали осъзнават колко много прилича Джейк на герой.

— Изглеждаш много добре — каза той накрая.

— И ти също.

Сара държеше химикала си като спасителна сламка. Чувстваше, че всеки момент може да потъне на дъното на огромен океан — океана на неговите очи. Те се гледаха мълчаливо, докато Сара не издържа на напрежението и смело попита:

— Защо дойде?

— Заради това. — Той извади една двадесетдоларова банкнота от джоба си и я сложи на масата.

— Това е за косенето на тревата — поясни тя.

— Парите не могат да купят услугите ми, Сара. — Погледът му задържа нейния.

— Не исках да те обиждам, Джейк, нито да те накарам да се срамуваш.

— Ти не направи нито едното, нито другото. Но направи голяма грешка.

Беше правила много грешки. Първата бе, че допусна Джейк в живота си. Втората — че го допусна в сърцето си.

— Исках само да разбереш, че съм независима, че мога сама да се грижа за двете ни с Джени.

— Не беше най-добрият начин да ми го покажеш, като ми прещаш пари. Всичко, което съм ти дал, си остава само твое, Сара.

— Не мога.

— Ще го направиш.

Той се наведе над масичката и я хвана за раменете. Сърцето ѝ се разтапяше от удоволствие при неговото докосване, но тя не му даде да разбере. Сара предизвикателно вдигна брадичката си нагоре.

— Недей да засягаш този въпрос, Джейк. Аз вече взех решението си.

— Можеш да прещаш колкото пари искаш, Сара. Можеш да ги прещаш по разносвача, можеш по пощата. Дори можеш да ги изпратиш по гълъбче, ако желаеш. — Той се наведе толкова близо, че тя усещаше дъха му в косите си. — Само ще си губиш времето. — Той я стисна по-здраво за раменете. — Ще ти ги връщам всичките... лично!

Погледите им се срещнаха. Сара прехапа устни, за да не се разтрепери. Джейк беше ядосан, но тя не трепереше от страх. Сара го желаше. Страстна тръпка премина по цялото ѝ тяло. Искеше ѝ се да вика.

Джейк забеляза вълнението ѝ. Светлина пробяга в очите му. Сърцето на Сара туптеше до пръсване, краката ѝ се подкосяваха. Въздухът в стаята вече не ѝ стигаше.

Сара затвори очи и въздъхна.

— Сара? — Нежният му глас я накара да отвори очите си. Пръстите му отпуснаха раменете ѝ и се спуснаха надолу по ръцете ѝ. — Сара... — промълви той и докосна устни до нейните.

Толкова трудно постигнатото ѝ самообладание се стопи. Решителността ѝ изчезна. Как би могла да му устои?

Тя го прегърна през кръста и го притегли към себе си. Той преплете пръсти в косите ѝ. Сара го погледна в очите. Стояха така сякаш цяла вечност.

Имаше чувството, че ще се пръсне от напрежение. Джейк я целуна. В начина, по който го направи, имаше толкова нежност и жажда за любов, че Сара забрави коя беше, кой беше Джейк. Бяха две

наранени души, които не бяха направени една за друга. Не, те не можеха да си принадлежат.

О, да се люби с него беше приказно! Сара можеше да си позволи да ходи с него поне още мъничко.

Джени изпълваше живота ѝ с любов. Нищо обаче не можеше да запълни празнината на това, което свързва мъжа и жената. Нищо не можеше да замести отношението, което ги караше да се чувстват родени един за друг. А тя считаше, че Джейк наистина е необикновен. Както всички хора, и той си имаше недостатъци, но те го правеха по-човечен.

Сара знаеше, че постъпва егоистично. Искаше да се наслади на мига, а после да го отстрани от живота си.

Целуваха се до насита. Сара спусна ръцете си по гърба му, усещаше гладката му и стегната кожа дори през ризата. Джейк прокара ръка по бедрата ѝ.

— Сара... ти ме омагьосваш.

— Джейк...

И двамата бяха неспособни да спрат. Джейк разкопча блузата ѝ. Сара го притегли към себе си.

Все едно че не беше тя. Представяше си, че гледа със страхопочитание как една друга Сара си открадва късче любов от мрачен и злокобен мъж. Съзнаваше, че трябва да спре. Скоро. Но не точно сега...

Само допирът до устните на Джейк я караше да губи почва под краката си. Още малко и щеше да полети в топлия летен въздух. Магазинът ѝ се превърна в късче земен рай — рай, създаден специално за този мъж, специално за този миг. За щастие камбанката на магазина не ги притесни. Сара не би могла да спре дори тя да беше иззвъняла.

Подсъзнателно долавяше звуци, които идваха сякаш от много далеч. Мина доста време, докато се усети, че в действителност идваха от нея. Шепнеше името на Джейк отново и отново.

Сара беше загубила контрол над себе си, когато Джейк повдигна очи към нея.

— Сара — прошепна той.

Тя не искаше да напуска този прекрасен свят. Затвори очи и се опита да не мисли за действителността.

— Какво направих? — прошепна той.

Отчаяният глас на Джейк я накара да се върне на земята. Той притвори блузата ѝ и започна да я закопчава.

— Съжалявам, Сара. Не бях помислил, че това може да се случи.

— Не се извинявай... моля те.

Тя отблъсна ръцете му. Обърна се с гръб, за да не може да вижда. Лицето ѝ гореше. Искаше ѝ се земята да се отвори и да я погълне.

Защо Джейк не каже нещо? Защо не се помръднеш? Стоеше толкова близо, че тя усещаше топлината на тялото му. Сара изгаряше. Сякаш слънцето се бе превърнало в огнена топка и се бе вмъкнало в тялото ѝ.

Наведе се над копчетата си. Косите ѝ се спуснаха по лицето и скриха червенината ѝ.

— Сара... Моля те, погледни ме.

Тя продължи да гледа към копчетата си. Джейк леко докосна с пръст брадичката ѝ и я повдигна нагоре.

— Ти завладя сърцето ми, Сара. Всеки път, когато те видя, ми се иска да те докосна, да те прегърна, да се любя с теб.

— И с мен е така. — Тя му се усмихна смело. — Това е лудост, нали?

— Лудост е... и е много тъжно. Не мога да продължавам да ти причинявам болка. Няма бъдеще за нас.

— Знам.

Джейк погали бузата ѝ. Лицето му беше помрачено от неприятни мисли.

— Като чуя името ти, полудявам — каза той.

— Би трябвало да си имаш куче на име Сара. — Усмивката ѝ потрепна. — Всеки път, когато Джени повика галеничето си, си спомням за деня, в който ѝ го подари.

— Как е Джени?

— Сега спи... Много ѝ липсваш.

— Ще се върна... за да я видя.

— Да, но само за да видиш Джени... — Тя млъкна за момент и махна безпомощно с ръка. — Край на тези необуздани приливи и отливи.

— Няма да те докосвам повече. — Той се усмихна лукаво. — Ако спреш да ми изпращаш пари.

— Това изнудване ли е?

— Ако така ти харесва.

Сара приглади полата си и оправи косата си.

— Печелиш — каза тя накрая. — Няма да ти пращам повече пари.

Те се погледнаха в очите. Страстта още гореше в тях.

— Трябва да си тръгвам.

— Предполагам.

Джейк огледа магазина.

— Добра работа си свършила, Сара.

— Благодаря ти.

Още не му се тръгваше. Сара също не искаше да я напуска.

— Би ли искал да се обадиш на Джени?

— Може ли?

— Да, време е вече да се събужда.

— Ще те почакам тук.

Сара го остави да чака в магазина. Когато се изгуби от погледа му, се облегна на стената. Как бе допуснала да оставя добрите си намерения да се стопят? Беше допуснала Джейк в живота си заради Джени. Но да не би да се заблуждаваше за истинските причини?

Изправи си и се запъти да доведе Джени. Нямаше значение какви бяха истинските причини. Съдбата бе предначертала живота ѝ и Сара не бе в състояние да се пребори с нея.

* * *

Джейк крачеше из магазина, докато чакаше Джени. Все още усещаше желанието да прави любов със Сара. Докато не се върна отново при нея, не бе осъзнал, че не само мислите, а и сърцето му ѝ принадлежаха.

Когато тя беше наблизко, той губеше изцяло самообладание. А това го плашеше до смърт. Вярваше, че нищо лошо не може да се случи единствено когато се контролира изцяло.

Джейк си обеща, че този път ще запази самообладанието си, на каквато и да е цена.

Вратата се отвори. Джени се втурна към него и се сгуши в краката му.

— 'ейк! 'ейк! — крещеше тя.

— Здравей, Джени! — Той се наведе и я прегърна. — Аз също се радвам, че те виждам. — Над главата на Джени той можеше да долови погледа на Сара.

Джени се наведе и погали Джейк по лицето:

— Играй мен, 'ейк?

— Пита дали би играл с нея — обясни Сара. — Ще й кажа, че си прекалено зает.

— Не, не съм прекалено зает за Джени. — Той не можа да прочете изражението на Сара. — Да, Джени — обърна се той към малкото момиченце. — Ще си поиграя с теб.

— Добър, добър, добър.

— Любимото й място е люлката — каза Сара.

— Тогава ще я заведа там. — Джейк я вдигна на ръце и се запъти към вратата. — Идваш ли, Сара?

— Не, аз ще остана в магазина. Моля те, доведи я пак тук, когато решиш да си тръгваш.

Джейк изведе Джени навън. Сложи я на люлката и седна до нея.

— Искам високо! — заповяда тя.

Той задвижи люлката. Джени пищеше от удоволствие:

— По-високо, по-високо! — повтаряше тя.

Джейк продължаваше да люлее и летният вятър носеше смеха на Джени. Сърцето му се свиваше. Спомняше си за едно друго дете, за едно друго лято, за друг смях. Стори му се, че животът му е ужасно тъжен. Съдбата му бе отнела детето. Беше го затворила в един свят на мъка и тъга. Бе го отделила от радостта. Наслаждаваше се на безгрижния смях на Джени, на доверието и обичта, които озаряваха малкото й личице. Чудеше се дали бе взел правилното решение. Заслужаваше ли да поема риск заради любовта?

Докато люлееше малката, Джейк погледна към магазина за кукли. Можеше да различи силуета на Сара през стъклото на прозореца. Изглеждаше красива, крехка и недостъпна.

Джейк се беше втренчил в магазина, обладан от страстно желание. Сара погледна нагоре и погледите им се срещнаха. Пръстите й докоснаха устните. Обърна се и се отдалечи от прозореца.

Джейк се чувстваше самотен дори когато Джени беше до него. Сякаш го бяха хвърлили по средата на мрачно и разбунтувано море.

Сякаш беше единственото живо същество на земята.

— 'ейк? — Той почувства как една малка ръчичка се сгушва в неговата. Джени го гледаше съчувствено. Беше вдигнала едната си вежда в знак на разбиране.

— 'ейк тъжен?

— Да, Джени, тъжен съм.

Тя се наведе и долепи главата си до него. Гласът ѝ звучеше толкова дълбоко, сякаш идваше някъде отдалеч. Джейк дори не беше сигурен, че я чува добре. Тя повтаряше една и съща фраза отново и отново:

— Аз обичам 'ейк... обичам 'ейк... обичам 'ейк.

* * *

Думите на Джени звучаха в съзнанието му дни наред. Тя не беше се замислила за последствията, когато беше признала любовта си към Джейк. Не можеше да прецени дали би могла да бъде наранена, или пък той можеше да си отиде и никога повече да не се върне. Беше се ръководила единствено от сърцето си. Дали невинността ѝ бе помогнала да признае любовта си толкова свободно... или може би това беше проява на мъдрост?

Джейк стоеше до прозореца на спалнята си и гледаше озарената от луната нощ. Беше в капан — едно минало, което не му позволяваше да бъде отново човек, и една любов, която не смееше да признае.

„Аз обичам 'ейк, обичам 'ейк!“ — думите на Джени ехтяха в ушите му.

Спомни си малката топла ръчичка, сгушена в неговата. Чувства, които бе успял да потули в продължение на шест години, изведнъж изплуваха и го завладяха с пълна сила.

Джейк си позволи лукса да бъде обичан. И да си помисли за бъдещето. Но щастливото бъдеще му се стори невъзможно, нереално, непоносимо.

Той излезе от спалнята и отиде в кабинета си. Без да светва лампите, намери пътя до бюрото си и отвори средното чекмедже. Веднага намери това, което търсеше. Стискайки здраво ключа в ръката си, се запъти отново нагоре по стълбите.

Беше време да сложи край на този кошмар.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Джейк отключи вратата на спалнята. Спомените го завладяха почти моментално:

„Виж, татко, мога да танцувам.“

„Татко, татко, ще поправиш ли кутията с клоуна? Той не иска да излиза вече оттам.“

„Аз съм каубой, татко, виж!“

„Прочети ми любимата приказка, татко — за малкото момиченце, което заживяло щастливо с трите прасенца.“

„Обичам те повече от всичко на света, татко.“

Джейк затвори вратата и постоя така в тъмнината. Стаята на Бони миришеше на застояло. Не беше позволил на никого влиза тук в продължение на шест години. Играчките ѝ стояха наредени по рафтовете така, както тя ги беше оставила. Огрени от лунната светлина, лицата им изглеждаха истински. Те го гледаха, но в погледите им вече не се четеше обвинение.

Джейк почака, за да усети разкъсваща болка, изгарящо чувство за вина. Но нищо такова не се случи. Въздухът беше изпълнен с безценни спомени — прекалено мили, за да бъдат забравени.

Той светна лампата. На масата бяха цветните моливи на Бони и едно разгърнато блокче. Любимата ѝ кукла стоеше на един люлеещ се стол. На лицето си имаше благо изражение, а булчинската ѝ рокля бе започнала да добива леко жълтеникав оттенък.

„Татко, мога ли да бъда булка?“

„Някой ден, сърчице мое, когато станеш голямо момиче.“

Бони нямаше никога да порасне и да стане булка, но Джейк вече не чувстваше вина за това. Катастрофата беше отнела живота ѝ. Той беше позволил да отнеме и неговия. Така не можеше да продължава.

Излезе от стаята. Върна се с кошница четки и гъби за почистване. Цяла нощ прекара в бърсане на прах и полиране на мебели. Накрая стаята изглеждаше така, сякаш Бони съвсем наскоро бе спала в нея. Джейк отиде до тавана и донесе купчина празни кашони.

В тях прилежно прибра вещите на Бони — книжките, дрехите, играчките.

Очите му се напълниха със сълзи. Не бяха сълзи на мъка. По-скоро бяха сълзите, с които той изпращаше Бони.

Навън вече се беше зазорило. Пренесе кашоните долу до входната врата. Смяташе да се обади на Дома за сираци да дойдат да ги вземат. Нещастни бездомни деца щяха да си играят с куклите на Бони, да носят дрехите ѝ, да четат книжките ѝ — деца, които той никога нямаше да види.

Джейк беше изтощен. Там, в коридора, между кашоните с неговото минало, той се почувства пречистен, готов да живее отново.

* * *

Сара в Джени бяха в задния двор и се опитваха да хванат светулки. Смахът на Джени разцепваше летния въздух.

— Ти почти я хвана, Джени. Опитай пак.

Сара пляскаше с ръце и насърчаваше дъщеря си да улови една светулка с мрежата.

— Искам светулка, искам светулка — повтаряше Джени. Замахна с мрежата толкова силно, че падна на дупето си. — Лоша буболечка, лоша буболечка — каза тя и се нацупи.

— Ти можеш, Джени. Знам, че можеш.

Джейк стоеше в сумрака и ги наблюдаваше. Вече не се чувстваше като крадец.

— Лоша буболечка — заяви Джени и тържествено стана от земята.

Джейк присви очи и се усмихна. Възхищаваше се на достойнството, с което Джени извършваше всяко свое действие. Тя повдигна вежди, като се мъчеше да се концентрира. Присви устни и решително тръгна напред. В очите ѝ имаше искрица смелост. За първи път, откакто я бе срещнал, той забеляза, че това съвсем не бяха очите на Бони. Очите си бяха на Джени, очите на едно много особено дете.

Джейк премина безшумно през двора. Приближи се бавно, за да може да се наслади на невинното и неподозиращо изражение на Сара. Беше облечена в ефирната рокля с цвят на праскови, която носеше

първия път, когато бе дошъл у тях. Косите небрежно се спускаха по раменете ѝ. Вятърът ги разлюляваше бавно и сякаш ги оживяваше... Желаше я страстно... сега и завинаги.

— Мога ли да се присъединя към това тържество? — попита той. Сара рязко се обърна към него и притисна сърцето си.

— О, боже! — Отвори широко очи и за момент почти онемя. После продължи по обичайния начин, по който се държеше, когато се вълнува. Джейк обожаваше да я гледа в такива моменти. Приглади роклята си и започна да оправя косата си. — Не те забелязах, извинявай.

— Не исках да те плаша, Сара.

— Ти не ме уплаши. Никога не си ме плашил, Джейк.

— Това е добре. — Той се усмихна. Имаше толкова много неща, които искаше да ѝ каже. Плануваше разговора в съзнанието си, така както бе правил десетки пъти, когато ѝ идваше на гости. Обичам те, Сара, ще ѝ каже той. Беше толкова просто. Сега, когато беше тъй близо, когато красотата ѝ го опияняваше, той беше загубил ума и дума. Никога до този момент не бе изпадал в такова състояние. Едва сега разбра, че не се бе влюбвал преди. Сватбата с Мишел беше по необходимост, не по любов.

— Сара... — „Това е добро начало“ — помисли си той. Трябваше да привлече вниманието ѝ.

— Да? — Тя се усмихна. Изглеждаше привлекателна и чистосърдечна. Никога не бе гледал една жена с очите на любовта. Беше забравил да диша, да мисли...

— Имаш ли друга мрежа? — попита той.

— Друга мрежа?

— Да. Искам да помогна на Джени да хване светулка.

Стояха известно време, втренчили погледи един в друг. Сара беше полуотворила устни. В този момент Джейк би дал всичко на света да може да ги целуне.

— Всъщност, разбира се — каза тя накрая. — Ей сега ще отида да я донеса.

— Ще се погрижа за Джени, докато се върнеш.

Държеше се с нея, сякаш никога не бе виждал жена. С темпото, с което напредваше, докато ѝ предложи да се оженят, вече ще е толкова

стар, че няма да има възможността да се наслади на съпружеския живот.

— По дяволите! — изпусна се той.

— По дяволите, по дяволите, по дяволите — затананика си Джени от другата страна на градината. После изпадна в пристъп на смях.

Ето каква я беше забъркал. Сара не само щеше да му откаже да се ожени за него. Щеше да го убие, като чуе на какви неща учи Джени.

— Джени, ела тук — извика той я момиченцето се втурна в ръцете му. — Как си, сърчице мое? — попита той, като я прегърна.

— По дяволите, по дяволите, по дяволите — започна отново тя.

— Не е красиво малките момиченца да употребяват тази думичка.

Джени повдигна вежди и наклони главата си настрана.

— Защо? — попита тя.

— Защо ли? Ами защото това е думичка, която само големите могат да употребяват.

— 'ейк? — Джени притисна главичка в гърдите му.

— Да, аз я употребих, но аз съм голям. — На Джейк му ставаше все по-трудно да обясни на едно малко невинно същество, че някои думи могат да се казват само в определени случаи. Ако самият той не ги беше използвал на неподходящото място, нямаше да се налага да дава такива обяснения.

— По дяволите — каза натъртено Джени.

Джейк се ядоса. Сега пък какво? В далечината чу, че вратата се затваря. Сара всеки момент щеше да дойде. Джейк реши да се възползва от един по-лесен начин.

— Скъпа, не употребявай тази думичка, защото майка ти ще се ядоса.

Джени го погледна дяволито и му направи знак, че е разбрала. После стана от скута му и взе мрежата си за пеперуди.

— Лоша буболечка — каза тя и се изсмя. След това се отдалечи.

* * *

Сара не отиде направо при Джейк. Известно време се помота из двора, за да може да се полюбува на Джейк и дъщеря си. Колко нежен беше с Джени! Колко беше търпелив! Джейк можеше да облекчи и самотата ѝ и да направи Джени щастлива. Трябваше да спре да мечтае. Мислите ѝ бяха невъзможни, нереални.

Прекоси градината и подаде мрежата на Джейк. Усмивката му беше толкова чиста, очите му — толкова искрени, та Сара си помисли, че може да види душата му през тях. За момент тя се отдръпна. Беше свикнала, че при Джейк винаги има мистерии, тъга и напрежение.

— Ето ти мрежата за пеперуди — каза му тя. — Да хванеш светулки за Джени.

— Благодаря ти. — Той продължи да ѝ се усмихва. Очите му бяха искрящи и зелени като светлините на коледна елха. Дъхът ѝ спря. Нещо прекрасно се въртеше из главата на Джейк, нещо вълнуващо и важно.

— Аз ти благодаря. Джени има нужда от приятел за игра.

Той все още стоеше близо до нея.

„Какво има? — питаше се тя. — Какво има, Джейк?“ Всеки път, когато се срещаха, той или се държеше страшно въздържано, или се отдаваше на необузданата си страст. Но тази вечер... Очите му я омагьосваха. Тази вечер беше различна. Нов човек гледаше през очите на Джейк.

— Е... — каза той след дълго мълчание. — Отивам на лов за светулки.

Сара имаше нужда да седне, когато Джейк се отдалечи. С радост наблюдаваше как се занимава с дъщеря ѝ. Изглеждаше привлекателен, както винаги — висок, енергичен, дяволски красив.

Но нищо не беше се променило, въобразяваше си невероятни неща.

Сара се отърси от мислите си с въздишка. Каква полза имаше от тях?

* * *

На следващата сутрин Джейк повика секретарката си:

— Гуендълин, би ли дошла тук?

— Не е нужно да крещиш, Джейк — каза тя, докато влизаше в кабинета му. — Можеше да използваш вътрешния телефон.

Тя се отпусна на любимото си кресло. За роклята ѝ бе отишъл толкова плат, колкото да покрие цял Тексас.

— Имаш ли нещо против да ми кажеш как се нарича дрехата, която си облякла? — попита иронично той.

— Наричам я *балонения костюм*. Бърт ме помоли, когато ми омръзне да я нося, да му я подаря, за да си направи парашут. — Тя се наведе напред. — А сега... ще имаш ли нещо против да ми кажеш каква е тази намръщена физиономия, с която си се маскирал?

— Не е нова.

— Знам. Не смяташ ли, че е време да я смениш с някоя по-приветлива.

Джейк стана и закрачи из стаята. Привикнала към този му навик, Гуендълин се облегна удобно в креслото си и зачака.

Известно време Джейк стоя загледан през прозореца. Пред очите му беше отново предишната вечер с Джени и Сара. Внезапно се обърна към Гуендълин.

— Приличам ли ти на мъж, на когото една жена би могла да откаже?

— Да откаже какво — партия тенис или волейбол?

— Сватба.

Гуендълин не изглеждаше учудена. Спокойно постави стенографския си бележник настрана и погледна Джейк.

— Да не би със Сара да сте решили вече да се жените?

— Не още.

— Не ме дръж в напрежение, Джейк. Това ме състарява.

Тя се изправи и посегна да вземе бележника си.

— Почакай. — Джейк я накара да седне отново на креслото. — Ето как стоят нещата, Гуендълин... — Млъкна за момент, спомените го задушаваша. Как би могъл да ѝ обясни?

Гуендълин беше необичайно търпелива, но накрая и тя се изнерви.

— Всичко, което мога да ти кажа, е следното: ако ти е толкова завързан езикът и когато си със Сара, няма да се учудя, ако ти откаже. Сигурно ще си помисли, че ѝ предлагаш разходка по река Тенеси или пикник наред памуковата градина.

— Точно така стоят нещата.

Джейк продължи да крачи из стаята:

— Нищо конкретно не съм й предлагал.

— Как би могла да ти откаже, ако още не си й предложил?

— Не знам... Просто непрекъснато си говорехме за светулки. Хванах една за Джени. Сара я сложи в буркан и аз си тръгнах.

Гуендълин се изправи, приглади роклята си и сложи ръка на рамото на Джейк.

— Седни — каза тя. Той се подчини и тя се надвеси над него като ангел-хранител. — Знаеш ли от какво имаш нужда... от една добра репетиция.

— Репетиция?

— Аз ще съм Сара, а ти ще ми предложиш.

— Това е прекрасна идея, Гуендълин. — Той й се усмихна закачливо. — Нали няма да кажеш на никого?

— И на кол да ме побият, няма да промълвя и дума. — Тя седна отново в креслото си: — Давай сега да видим, можеш да започваш.

— Бих искал да ми станеш жена.

— Защо?

— Защото те обичам.

— Как пък не! Последният път, когато излязох с теб, ме докара до вкъщи и ме изтърси като торба с картофи.

— Сара никога няма да каже нещо подобно.

— Защо не? Никоя жена не обича да се държат така с нея.

— Аз не я изтърсих просто така. И освен това Сара никога не би използвала толкова груби думи. — Джейк я погледна право в очите. — Не приемаш това на сериозно, нали?

Гуендълин се засмя.

— Искам да те затрудня малко, Джейк, защото вярвам, че Сара ще те затрудни.

— Не, няма да го направи. Тя е мила и сладка жена.

— Тя е жена, отблъсната вече от двама мъже... първо мъжът й, после ти. — Изведнъж Гуендълин стана сериозна. — Няма да е лесно, бих искала да знаеш това. Сара Лав не е „Таунсънд Пъблишинг“. Не можеш да отидеш пред вратата й, да й поискаш ръката и да очакваш да се съгласи. Ще има нужда от финес, Джейк.

Той се замисли. Гуендълин естествено беше права. Нямахте да е лесно да спечели ръката на Сара. Какъв повод бе й дал той, за да му има тя доверие? Какво беше направил, за да я накара да вярва в думите му? По принцип действаше по инстинкт. Беше отишъл у тях неочакван и неподготвен. Как бе могъл да очаква нещо друго, освен провал.

— Предполагам, че не ме бива много по обясненията, Гуендълин. — Той се изправи и се почувства ужасно неловко.

Гуендълин заобиколи бюрото на Джейк и го прегърна.

— Можеш да ме наречеш сантиментална старица, но си мисля, че ти притежаваш всичко необходимо да накараш една жена да се омъжи за теб. — Без да се срамува, тя се отдръпна назад и изтри сълзите от очите си. — Сега... стегни се и се постарай да ми направиш едно старомодно ухажване. — Взе си стенографското тефтерче и се запъти към вратата. — Не ме притеснявай до десет часа. Ще си направя една дълга почивка с кафе — каза тя, без да се обръща.

— Защо? — попита той, за да я подразни и да й даде възможност да направи последната хаплива забележка.

— Защото го заслужавам, тиранин такъв.

Гуендълин изхвърча от кабинета. Джейк се усмихна. Трябваше да измисли как да ухажва Сара.

* * *

В четири часа телефонът в магазина извъня.

— Магазинът за кукли? Здравей, Сара.

Гласът на Джейк я накара да се разтрепери. За момент притисна слушалката към сърцето си и си пое дълбоко дъх, преди да отговори.

— Джейк, каква приятна изненада! — Пулсът й се усили. — Обаждаш се за Джени, предполагам. Беше много щастлива, че дойде снощи. Все още пази светулката в буркана. Разбира се, ще трябва да я накарам да пусне горката буболечка на свобода, но...

— Сара...

— Какво?

— Не се обаждам заради Джени.

Тя се облегна удобно и подпря главата си на едната ръка. С периферното си зрение наблюдаваше Джени — навела глава над една

кукла, тя рисуваше и си тананикаше.

— Обаждам се на теб, Сара — самоуверено каза Джейк.

Внезапно всичките ѝ мечти оживяха, но в следващия момент здравият ѝ разум я накара да ги изхвърли от мислите си.

— От кукла ли имаш нужда?

Гласът на Сара бе нежен и изкушаващ. Тя кръстоса крака.

— Това е подвеждащ въпрос, Сара.

— О, не исках да кажа...

— Скъпа Сара. — Гласът на Джейк бе топъл и тих. — Ти не си човек със скрити мисли.

Не беше сигурна в това. В момента точно се чудеше дали да каже на Джейк: „Джени има нужда от теб“. Джейк ще дойде в магазина — невероятно, предизвикателно красив. Тогава може би ще я целуне, а после тя него. Ще убият самота... само за един кратък миг. После той ще каже...

— Сара, на телефона ли си все още?

Тя едва не изпусна слушалката от възмущение:

— Да?

— Искам да те видя, Сара. — Тя стискаше слушалката и за миг притаи дъх в очакване. — Искам да говоря с теб. Насаме.

— Довечера, след като сложа Джени да спи...

— Добре. Ще се видим довечера у вас, Сара. Дотогава се пази.

Не беше способна да каже и довиждане. Едва успяваше да диша. Не затвори дълго след като Джейк прекъсна връзката. В главата ѝ се въртяха хиляди въпроси. Какво можеше да иска да ѝ каже, което да не е за пред Джени? Какво биха могли да правят... сами? Спомни си какво беше станало последния път, когато бяха останали двамата. Сърцето ѝ се разтапяше от спомени.

Беше погълната от мислите си за Джейк, докато една клиентка не влезе в магазина. Сара беше благодарна, че я бяха изтръгнали от вцепенението ѝ.

— Нека ви покажа куклите — каза тя, като едва не се нахвърли върху жената. Несъзнателно мислите ѝ се връщаха отново и отново към мечтите за предстоящата нощ.

* * *

Сара промени тоалета си три пъти, след като Джени заспа. Човек би казал, че отива на среща с президента. Накрая се спря на една лека рокля с цвят на зелени листа. Облече се и седна на дивана да чака.

Беше девет часът, когато на вратата се потропа. Сара отвори — Джейк стоеше на верандата. Лампата го осветяваше. Очите му бяха весели и искрящи. Носеше букет от виолетки.

— Тези цветя ми напомняха за теб, Сара — каза той, като ѝ подаде букета с почти срамежлива усмивка.

Сара взе цветята и притисна лицето си към листенцата им. Когато мъжете идват с цветя, те обикновено го правят, за да ухахват.

„Сара! — смъмри се тя. — Престани да си правиш непрекъснато изводи.“

— Няма ли да влезеш? — Тя отвори широко вратата. Кракът на Джейк се докосна до роклята ѝ. Сара почувства, че и премалява. — Благодаря ти за цветята. — Престори се на безразлична. Отиде да сложи букета във ваза и дълго време се занимава да ги подреди. Накрая осъзна, че не може да стои с гръб цяла вечер, без да събуди подозрения. Затова се обърна и се усмихна. — Ще отида да им наля вода. Извини ме за момент, ако обичаш.

В кухнята тя се наведе над мивката. Не биваше да му позволява да идва...

— Какво да направя? — прошепна. Единственият отговор беше тиктакането на кухненския часовник.

Наля вода в се върна в хола. Джейк се усмихна, когато тя влезе в стаята.

— Харесва ми тази рокля, Сара. Много ти отива — започна той.

— Благодаря.

Тя седна на един стол срещу него, като се надяваше, че ще може да разбере нещо повече по изражението на лицето му. Това още повече я обърка. Мрачният човек, с когото беше свикнала да разговаря, беше изчезнал. На негово място стоеше друг, който имаше някаква определена цел пред себе си. Дали пък не искаше да поговорят за това, което се случи в неговия дом? Може би искаше да я направи своя любовница. Цялата тръпнеше в очакване.

— Бих искал да те докосна — каза той. — Винаги, когато те видя, ми се иска да те докосна.

Той продължаваше да седи на дивана. Сара не знаеше какво възнамерява да каже Джейк. Не знаеше как би могла да отговори. Затова реши, че е най-разумно да слуша.

— Този следобед, като си стоях в кабинета, си обещах, че няма да позволя на страстите да надделеят над здравия разум.

— Това звучи добре. — Скована от напрежение, Сара седеше, на ръба на стола. Беше й омръзнало да бъде разумна. Всеки ден, по всеки повод й се налагаше да взема разумни решения. Понякога сърцето се бунтуваше. „О, Джейк, искаше й се да му каже, нека не бъдем разумни точно тази вечер.“

Но не каза нищо подобно. Животът ѝ и животът на Джени зависеха от здравия ѝ разум.

Джейк се наклони напред. Лицето му беше много изразително.

— Веднъж ти бях казал, че няма бъдеще за нас. — Сара кимва с глава. — Грешах.

— Какво каза?

— Казах, че грешах, Сара. Още първия път, когато се срещнахме, съдбата ни беше предначертана.

— Това звучи като в приказките, Джейк. — Бореше се да запази самообладание.

— Аз продължих да идвам. Оправдавах се, че идвам заради Джени, или да оправя стълбите, или да окося тревата. — Той стана, но бързо промени решението си и седна отново. — Всичко това беше самозаблуда, Сара. Идвах заради теб. Минавах пред вас с колата само за да мога да те погледна, само да чуя шумоленето на полата ти...

— Моля те, Джейк... — Тя протегна ръка, като че да се предпази от него. — Не е нужно да казваш тези неща само за да ме накараш да се почувствам по-добре. — Млъкна за миг, но побърза да продължи, преди да е променяла решението си. — Знам, че смяташ да си отидеш още щом Джени тръгне на училище. Искам да знаеш, че можеш да го направиш и сега. Ние ще се оправим.

— Сара, скъпа Сара. — Джейк стана от дивана и коленичи пред краката ѝ. Взе лявата ѝ ръка и я поднесе до устните си за една дълга и нежна целувка. — Не искам да кажа *сбогом*, любов моя, искам да кажа *здравей*.

Ръката и потрепери, но тя не я отдръпна.

— Обичам те, Сара. Обичам те от дълго време.

Мечтите, надеждите ѝ и реалността се смесиха в невероятна хармония. За миг Сара си представи бъдещето с Джейк. Би било добре, дори прекрасно... но е съвсем невъзможно.

— Моля те, не казвай нищо повече, Джейк.

— Трябва.

Той извади малка кутийка от джоба си и отвори капачето. Разкошен сърцеобразен диамант беше поставен сред късче меко кадифе. Сара не устоя на изкушението да прокара показалец по очертанията на камъка.

— Харесва ли ти?

— О, Джейк, прекрасен е!

Той извади пръстена от кутийката. Светлините от лампата се пречупиха в диаманта и озариха роклята на Сара.

— Бих искал да се ожения за теб, Сара. Бих искал да те обичам и ценя до края на живота си.

— А какво ще кажеш за Джени?

— Обичам я. Тя ще бъде нашата дъщеря, Сара.

Цялата любов, която Сара изпитваше към Джейк, беше изписана на лицето ѝ. Колко лесно беше да каже да, да забрави за ежедневните житейски грижи и да се престори, че могат да живеят щастливо до края на дните си.

— Не, Джейк — каза тя накрая.

— Знам, че това е твърде неочаквано, Сара. Ако искаш, можеш да си помислиш...

— Бих могла да мисля до смъртта си, но отговорът ми ще си остане същият. — Тя се изправи и се отдалечи от Джейк. — Няма да се ожения за теб.

— Не ме ли обичаш, Сара? — Той се изправи и напъха пръстена в джоба си.

— Това няма нищо общо с любовта.

— Напротив, става въпрос точно за любов. — Той я хвана за раменете и я притисна към себе си. — Кажи ми, че не ме обичаш, че никога не би могла да ме обикнеш, едва тогава ще приема отговора ти за не.

В прегръдката му тя се почувства отново в онзи земен рай, в които се пренасяше всеки път, когато я докоснеше Джейк. Усети

самотата си толкова болезнено, че и се искаше да заплаче. Позволи си да остане прегръдката му още само миг. После рязко се отдръпна.

— Няма да ти кажа нищо подобно, Джейк — решително заяви тя и го погледна право в очите. — Но ще ти кажа следното: Боби Уейн се закле в непомръкваща любов, но ме напусна при първата неприятност.

— Аз не съм Боби Уейн.

— Може да не си Боби Уейн, но аз съм си същата Сара. Преживях, когато той ме изостави, но никога не бих могла да преживея, ако ти го направиш.

Джейк не отговори веднага. Започна да крачи из стаята. Изражението на лицето му разкъсваше сърцето ѝ. Той беше свиреп, при все това уязвим. Беше решителен и все пак срамежлив. Беше невероятно горд, но имаше желанието да се примири. Не беше обикновен човек, затова и страстите му не бяха обикновени.

Трябваша ѝ сили да издържи, да не се предаде. Изкушаваше се, много се изкушаваше, но не отстъпи. Бъдещето ѝ и това на Джени бяха в опасност. Не можеше да си позволи да бъде слаба.

Когато я погледна, тя видя в очите му борба да запази самообладание. Ръцете му бяха пъхнати в джобовете, мускулите му се издуваха от напрежение.

— Не съм свикнал на любов, Сара. Привикнал съм на неангажиращи връзки, които не изискват нищо от мен, освен няколко часа внимание от време на време.

— Моля те, не казвай нищо повече, Джейк.

— Трябва.

— Отговорът ми няма да се промени.

— Нито пък любовта ми. — Джейк се присегна към нея, но отдръпна ръката си, без да я докосне. Това много я зарадва, защото знаеше, че не може да устоя на допира му. — Искях да ти кажа, че съм свикнал да получавам утеха, а после да се връщам към мрачното си настроение и откачени хрумвания.

— Мотоциклетът ли?

— Да, а също и парашутизма, и каквито други начини измисля да предизвиквам съдбата.

— Заради Бони ли?

— Да.

Той се приближи до нея и я хвана за ръката. Само че този път не я целуна, не я притисна между ръцете си. Вместо това я повдигна към светлината. Изучи всеки пръст, погали всяка вена, усети пулса ѝ.

— Непрекъснато странях от теб заради това, което се случи онази нощ в бурята. Бягах от теб заради Мишел... и Бони.

— Недей... — Тя притисна устните му с пръсти.

Той целуна връхчетата им, но Сара отдръпна ръцете си и ги скри зад гърба си. Желанието да повярва в любовта му, в женитбата им, я накара да се разтрепери.

— Недей — прошепна тя отново, защото нямаше сили да каже нещо повече.

— Свободен съм, Сара. Това исках да ти кажа, когато дойдох в градината ти вчера.

— Светулките... — меко каза тя.

— Да. — Джейк се усмихна закачливо. — Исках да ти кажа, че те обичам, че съм сложил миналото зад гърба си, че искам да прекарам остатъка от живота си с теб и Джени... Всичко, което свърших накрая, бе да ти помогна да хванеш една светулка.

Погледът му беше толкова пряк, толкова искрен, че тя не можеше да отклони очи от него. В очите му видя страст и желание, и любов.

— Желая те, Сара — каза той. — Искам да те обичам, да те уважавам и защитавам. Искам да разчиташ на мен, да ме подкрепяш и да ме обичаш.

Огромна буца заседна в гърлото ѝ. Полагаше невероятни усилия да задържи сълзите си и да преглътне вълнението.

— Не мога — отвърна тя накрая.

— Не можеш или не искаш?

— Няма значение. — Тя отиде до прозореца и се загледа в тъмната лятна нощ. Джейк стоеше неподвижен зад нея. За какво си мислеше? Какво правеше? Сара не смееше да се обърне.

— Има значение, Сара.

Той се приближи до нея и нежно я накара да се обърне. С обратната страна на ръката си повдигна брадичката ѝ, за да може да види лицето ѝ.

— Няма да се откажа, знаеш това, нали?

— Аз пък няма да се предам.

Дълго време Джейк стоя, втренчен в лицето ѝ. Напрежението се усилваше, докато не можеше да диша повече. Очите му се промениха, когато се надвеса над нея. Целуна я, без да промълви и дума.

Сара не се опита да се съпротивлява повече. Имаше нужда от целувката му, от допира му. Всеки път, когато Джейк я докосваше, самотата ѝ отлиташе към някаква далечна, непозната страна.

Тя обгърна шията на Джейк и се притисна към него. Искаше ѝ се да останат така завинаги. Искаше да забрави ежедневните проблеми на живота си и да се постави под пълната закрила и опека на Джейк.

Устните му я докосваха настойчиво. Сара го желаше. Можеше да си позволи това поне за малко.

Устните му я докосваха нежно. Сърцето ѝ се топеше от блаженство.

— Джейк — шепнеше тя. — Джейк. — Дори не съзнаваше, че произнася думите на глас.

Той я притегли по-близо до себе си. Целуваха се, докато съвсем загубиха разума си. Не чувстваха нищо друго, освен желание да се докосват.

„Вземи ме! — крещеше подсъзнанието ѝ. — Отнеси ме в синята спалня и сложи край на това сладко мъчение.“

Сякаш бе прочел мислите ѝ, Джейк прекъсна целувката и я погледна в очите.

— Не мисли, че не те желая, Сара. Не мисли, че не искам да те пренеса в синята спалня, да те сложа на леглото и да те любя, докато си прекалено слаба, за да кажеш нещо друго, освен да.

Тя притисна ръка към устните си и не каза нищо.

— Веднъж се възползвах от теб — продължи той. — Никога няма да повторя грешката си.

Бръкна в джоба си и извади пръстена. Диамантът светна, огрян от лампата. Тя се почувства белязана — щеше да носи белег от него, докато е жива. Щеше да чувства тялото му, прилепено до нейното, докато е способна да усеща.

— Този пръстен е твой, Сара. Ще продължавам да се връщам, докато не се съ согласиш да го носиш на пръста си.

Гърлото ѝ беше пресъхнало, не можеше да промълви и дума. Джейк ѝ хвърли още един пронизателен поглед и излезе от къщата. Сара притисна лице към прозореца, за да го види как си отива. Той

изглеждаше висок и силен на лунната светлина. Желаше го повече, отколкото бе желала нещо или някого досега през живота си.

Когато стигна до оградата, Джейк се обърна да погледне още веднъж къщата. Лунната светлина обливаше измъченото му лице.

Сара не помръдна от мястото си. Последният поглед беше прекалено ценен, за да си позволи да го изпусне. Щеше да го запази завинаги някъде съвсем близо до сърцето си.

Накрая Джейк се обърна и прескочи сградата. Сара остана да го гледа, докато той съвсем се загуби в тъмнината. Сълзите, които бе възпирала цяла вечер, изведнъж се стекоха по бузите ѝ. Обичаше Джейк... обичаше го достатъчно, за да има волята да го остави да си тръгне.

С достойнство и решителност тя вдигна слушалката на телефона. Номерът беше от друг щат и тя трудно можеше да си позволи такъв разговор, но въпреки това го набра.

Една нейна стара приятелка отговори още при първото позвъняване.

— Джейн, знам, че е твърде късно, но имам нужда от помощ.

— Само кажи. След това, което направи за мен, съм готова на всичко.

— Молбата ми е много по-обикновена.

Цели пет минути Сара ѝ обясняваше какво иска. Дълго време след това лежа в леглото, без да може да заспи, но дълбоко в себе си бе убедена, че е взела най-правилното решение.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Джейк не се отчая и при втория си провал със Сара. Беше сигурен, че един ден ще я спечели, а тя си заслужаваше усилията.

Сутринта след безрезултатното си предложение той влезе усмихнат в кабинета си, подсвирквайки си с уста.

— Вероятно се е съгласила? — предположи Гуендълин и го последва в кабинета му. Беше решена да разбере всичко до най-малката подробност.

— Отказа.

— Тогава защо си толкова весел?

— Защото рано или късно тя ще каже да. — Той седна зад бюрото си и се усмихна. — Влюбен съм, Гуендълин.

— Дори най-големият глупак би забелязал това.

Тя въздъхна отегчено, но не можеше да заблуди Джейк. Той знаеше, че на Гуендълин не ѝ беше безразлично. Тя наля две чаши кафе и му подаде едната.

— Предполагам, че предварителните тренировки бяха пълно губене на ценното ми време? — попита тя.

— Открих, че любовта не е игра. Никакво планиране не може да я промени.

Тя едва задържа усмивката си.

— А какво би могло да я промени? Държавно постановление ли?

— Две, Гуендълин.

— Две какво? — Тя повдигна едната си ръка. — Не, не ми казвай, чакай да позная. Двама дебели магьосници, които да измислят някоя тайна формула. Или може би двама сенатори, които да издадат закон: „Любовта трябва да е взаимна“.

— Ах, Гуендълин, нищо не може да помрачи доброто ми настроение днес. — Той се завъртя на стола и погледна през прозореца. — Виждала ли си някога толкова прекрасен ден? Забелязала ли си колко синьо е небето по това време на годината? —

Отново се обърна към Гуендълин. — До вчера сутринта не знаех, че птичките пеят толкова разнообразно.

— Имам чувството, че след малко ще се разплача. Превърна ме в стара сантиментална глупачка, Джейк. — Тя избърса очите си с опакото на ръката си. После вдигна глава: — И само да си отишъл да го кажеш на Бърт.

— Не бих се осмелил да си помисля за такива неща.

Джейк вдигна телефона и набра номера на Сара. Изчака да чуе свободния сигнал седем пъти, преди да се откаже. „Вероятно е излязла с Джени“ — помисли си.

Час по-късно опита отново, но пак без резултат. „Вероятно пазарува.“

След още два часа изчака дванадесет извънявания, преди да затвори.

— Гуендълин — извика, когато профуча покрай бюрото ѝ. — Отивам у Сара, ще се върна след малко.

— Какво да...

Той не изчака да чуе края на забележката ѝ. Не го интересуваше дали има среща с президента на Щатите, или телефонен разговор с принца на Уелс. Искаше да види Сара.

* * *

В къщата ѝ нямаше признаци на живот. Джейк позвъни, а после потропа на вратата. Никой не му отвори. Заобиколи от западния вход и погледна през прозореца. Магазинът за кукли беше празен.

Започна да се притеснява. Да не би да се е случило нещо с Джени? А може би със Сара? Ако е искала да поправи нещо в порутената къща и е паднала? Дали не са я взели с линейка? Лицето му се покри с пот. Толкова много неща можеха да се случат на една самотна жена.

С неимоверни усилия си наложи да запази самообладание. Качи се на колата и се запъти към „Таунсънд Пъблишинг“.

Сара можете да правя хиляди неща, които да ѝ отнемат голяма част от деня. А може да е излязла с приятелки. Това, че я обичаше, не

значеше, че знае всичко за нея. Може би имаше добри приятели в Бирмингам. Може вече да си бе създала връзки във Флорънс.

Той се захвана с някаква работа, за да убие времето до вечерта. Тогава Сара със сигурност щеше да се прибере, в това поне не се съмняваше.

Почака до осем часа и отиде до тях. Когато видя тъмните прозорци, го обзе страх. Какво ли се бе случило с нея?

Позвъни, макар да знаеше, че няма никой в къщата. Заудря по вратата, макар да бе сигурен, че никой няма да отвори.

— Може би е останала някъде да пренощува — и гласът му някак си го окуражи. Дори взе да си подсвирква, докато слизаше по стълбите на верандата. Тя щеше да се върне на следващия ден. Трябваше да повярва в това.

* * *

След една неспокойна нощ, Джейк се облече и тръгна за работа два часа преди обичайното време. Къщата на Сара имаше неприветливото излъчване на изоставена собственост. Сърцето му се сви. Паркира колата и влезе в двора.

„Може още да не се е върнала от гостуването“ — каза си, въпреки че инстинктът му подсказваше, че тя изобщо не е на гости. Нещо ужасно се случваше... Сара може би лежеше на пода в кухнята! Може да е паднала от някоя табуретка и да се е пребила. Джени пък вероятно се луташе из гората с тържествената си походка, без да разбира какво се е случило?

Джейк се засили и с рамо отвори входната врата.

— Сара — извика.

Гласът му ехтеше в празната къща.

— Сара — повтори той по-тихо.

Стъпваше внимателно, като че ли звукът от стъпките му можеше да откърти някоя страхотна лавина, която да ги затрупа всичките.

Вървеше от стая в стая и викаше имената им:

— Сара... Джени... Сара. Къде сте?

Джейк се спря пред тоалетката в спалнята — беше оставила червилото и четката си за коса. Той повдигна четката. Кичур от косата

й се беше оплел между бодлите. Отдели кичура много внимателно и го стисна в ръката си. Беше коприненогладък и жив. Любовта и желанието напиреха толкова силно в сърцето му, та чувстваше, че ще се пръсне. И всичко това бе само от допира до един кичур от косата на Сара!

Джейк извади кърпичка и сгъна косата в нея. После я прибра в джоба на ризата си — колкото може по-близо до сърцето.

Запъти се към гардероба. В него висеше зелената й рокля. До нея беше тази с цвета на узрели праскови. Притисна лицето си към изоставените рокли и дълбоко вдъхна от уханието им.

— Къде си, Сара? — прошепна той измежду меките гънки на дрехите й.

Ако я загубеше, щеше да умре. Постара се да запази контрол над чувствата си. Набързо прегледа кои дрехи липсваха — поне от тези, които бе виждал. Нямаше я розовата риза, която бе носила в деня на пикника. Липсваха и полата и блузата, с които беше, когато той я видя да танцува в магазина.

Джейк се подпря на гардероба и сведе глава. После отиде в стаята на Джени. Плюшеното мече и книжките, които той й беше подарил, липсваха. Нямаше я и кутията с боичките.

На нощното й шкафче видя една розова сатенена панделка. Жизнерадостният й и безгрижен смях отекна в ушите му. Поглади нежно с пръсти панделката, а после отиде в хола да се обади по телефона.

Първо позвъни в болницата. Никой не беше чувал за Сара или Джени Лав. После позвъни в полицейския участък.

За щастие дежурният беше негов стар приятел — Робърт Кетчъм. Той изслуша разказа на Джейк, без да го прекъсва.

— Джейк — каза Робърт, когато гласът от другия край на линията млъкна, — нека ти дам един съвет. Успокой се, захвани се за работа и тя ще се върне след ден или два. Може наистина да е на гости при приятели.

— Вероятно е така. — Джейк затвори и се обади на автогарата: — Да знаете дали една руса жена и едно много особено дете са си купили два билета за Бирмингам? — попита той.

— Не. Никой с това описание не е заминавал за Бирмингам.

— Ръсълвил? Мобил? Някъде към Алабама?

— Не.

— Тя е много красива жена. Не може да не сте я забелязали. Освен това с нея е едно русо дете с усмивка на ангел. — Джейк започваше да се отчайва. — Случайно жена като тази да е купувала билет за където и да било?

— Не си спомням такова нещо. Разбира се, аз не съм тук по двадесет и четири часа в денонощието. Можете да попитате Майк, когато се върне на смяна.

— Кога ще стане това?

— След два часа.

Джейк позвъни и на малкото летище. Обади се на службата за коли под наем. Нервно крачеше назад-напред. Изчака Майк, но и той не ги беше виждал.

Сара и дъщеря ѝ бяха изчезнали от лицето на земята.

* * *

Джейн Маркс караше колата с безгрижно спокойствие. Потрепваше с червените си маникюри по волана и си тананикаше. Сара стоеше до нея и зяпаше през прозореца. Джени спеше дълбоко на задната седалка. Беше прегърнала плюшеното си мече и сънуваше.

— Разбира се, това изобщо не ми влиза в работата — каза Джейн, докато паркираше колата между зелените дървета на парка Начез Трейс. — Но още не си ми казала защо бягаш и къде искаш да отидеш?

— Няма значение защо и къде ще отида. Имам само нужда от няколко дни далеч от... за да поразмисля.

— Естествено ще ти помогна. Ти спаси брака и живота ми. — Джейн прокара пръстите си през един кичур черна коса, която винаги висеше пред лицето ѝ. — Бога ми, ако не беше с мен, в онази клиника за наркомани, сега щях да лежа под купчина пръст. Тогава успяваше да се справиш и с Джени на всичкото отгоре. — Тя се протегна да вземе една цигара и я сложи незапалена между зъбите си. — Наистина, Сара, бих вървяла върху огън заради теб. Мисля си, че ще ти олекне, ако поговориш.

Сара присви рамене и продължи да гледа през прозореца. Дърветата се сливаха едно в друго. Имаше чувството, че е затворена в безкраен тунел.

— Само едно нещо ще ти кажа — рече Джейн. — Изглеждаш като смъртта, толкова си бледа. И после, защо остави телефона да звъни, без да го вдигаш, когато дойдох да те взема? И най-сетне — от вчера не си сложила троха в устата си!

Сара хвана ръката на приятелката си:

— Заслужавах да ти обясня, Джейн. Обещавам да ти разкажа всичко... някой ден. Но точно сега имам нужда да се махна за малко от Флорънс и да сложа ред в живота си. Позволих си някак да изляза от релсите.

— Знаеш, че бих ти помогнала, по какъвто и да е начин. Ще мия чиниите, ще бърша пода, ще плащам сметките — всичко, което ме помолиш. Окото ми няма да мигне да пребия някого само ако ми посочиш кой е виновникът.

— Просто ми бъди приятелка, Джейн. — Сара стисна силно ръката ѝ.

— Имаш го, дете мое.

* * *

Перките на хеликоптера свистяха из топлия летен въздух. Джейк се напрегна, за да види колите по магистралата. От височината пътят изглеждаше като тънка ивичка.

— Виждаш ли нещо? — позаинтересува се Бърт.

— Още нищо.

— Това е като на лов за диви патици, ако питаш мен. Търсим синя кола, която може да се движи, но може и да не се движи на север, и в която може да има, но може в да няма никакви жена и дете.

— Знам, че вероятността да ги открием е нищожна, Бърт, но това е всичко, което ми остава.

Бърт изправи вертолета си и се насочи на север от Флорънс.

— Представям си те как си разпитвал съседите. С тази мрачна физиономия сигурно си уплашил старицата до смърт и тя се е принудила да каже, че е видяла Сара да тръгва в синя кола.

— Тя беше напълно убедена в това, което казва.

— „Напълно убедена.“ Бога ми, когато една жена казва подобно нещо, обикновено знае какво става, колкото котка в тъмна стая.

Джейк отново се вгледа в далечината. Взираше се да различи малко синьо петънце по пътищата.

— Виждам прах по този страничен път, Бърт. Обърни надясно.

Бърт безропотно се подчини.

— Остават ни още няколко часа, докато мръкне, и после спираме. Има повече вероятност Сара да се върне. — Прехапал пурата си, Бърт се обърна към Джейк. — Нали е оставила повечето си дрехи вкъщи?

— Да, повечето.

— Няма такава жена, която да си отиде и да си остави всичките дрехи. Помни ми думите, тя ще се върне. По-добре си седни кротко вкъщи и чакай да си дойде.

— Не мога да чакам.

Бърт не си и помисли да попита защо. Само поклати глава и продължи да управлява вертолета.

* * *

Джейн и Сара бяха в Тенеси. Движеха се на изток.

— Можем да променим пейзажа, ако желаете.

Джейн погледна Сара разтревожено и отново се съсредоточи над шофирането си. Джени продължаваше да спи на задната седалка.

Покрай пътя се простираха соени и памукови градини. Сара се отнесе в мечтите си. Беше уморена, за да бъде разумна, и прекалено объркана, за да взема решения.

— Това, което чувам, да не би да е вертолет? — Джейн обърна страничното си огледало и се опита да види небето. — По дяволите, наистина чувам вертолет. Странно... точно тук, над това безлюдно място.

— Вероятно търсят някое изгубено дете.

— А може би избягал престъпник. Тръпка ме побиват само като си помисля. Продължиха да карат известно време. Шумът на хеликоптера ги съпътстваше.

— Сара, погледни зад нас и ми кажи дали виждаш друга кола.

Сара се обърна, но нищо не забеляза.

— Странно. Бих се заклела, че тази машина ни е по петите.

— Глупости. Продължавай да караш, Джейн.

Подминаха три ферми, една хранителен и един зеленчуков магазин. Вертолетът продължаваше да лети плътно над тях.

— Те ни следят! — каза Джейн. — Мога да се закълна, че е така.

Сара отвори прозореца си и подаде глава навън. Вертолетът беше малко пред тях и Сара различи двамата мъже в кабината. Единият от тях се беше втренчил в нея и тя имаше неприятното усещане, че това е Джейк.

— Глупости! — каза гласно и прибра главата си зад стъклото.

— Какви глупости?

— Нищо. — Сара стисна ръце в скута си.

— Неприятности ли имаш, Сара? Да не би някой да те следи?

— Не. Нямам неприятности... поне не такива, за които си мислиш. И никой не ме преследва... надявам се. Продължавай да караш, Джейн.

* * *

— Това беше тя — каза Джейк. — Сигурен съм, че беше Сара.

— О, милостиви небеса. Намерихме игла в копа сено.

— Бърт, приземи това проклето нещо. Трябва да ги накараме да спрат.

Бърт насочи вертолета към едно пасище.

— Това е моят начин да се забавлявам, Джейк.

Вертолетът се приземи. Джейк скочи и внимателно се придвижи под перките.

— Изчакай ме! — извика той, но думите му се загубиха в шума на мотора.

Синята кола летеше напред. Джейк трябваше да я спре. Втурна се през пасището. Задъхваше се от напрежение. Имаше ограда, която го разделяше от пътя. Прескочи я, но си скъса панталона.

Колата се подаде от завоя точно, когато Джейк прекрчаваше канавката. Можеше да види Сара на предната седалка. Изглеждаше

бледа, но невероятно красива. Главата ѝ беше вдигната високо, брадичката ѝ стърчеше решително. Колко смела беше да се изправи сама пред света! Нищо не го бе развълнувало толкова силно, колкото това нежно личице. Сърцето му биеше толкова силно, че трябваше с все сили да си поема дъх, за да не получи удар.

— Сара! — извика той, като прекрачи на пътя.

Синята кола рязко сви покрай него и за момент той си помисли, че я бе загубил отново. Тогава видя как Сара се наклони навред и сграбчи ръката на приятелката си. Спирачките изсвириха и колата спря сред облак прах.

Джейк побягна напред. Вратата на колата се отвори и от нея излезе Сара.

— Сара — извика той, като сам не вярваше на късмета си.

Тя се втурна към него. Срещнаха се по средата на пътя. И двамата протегнаха ръце да се докоснат. Беше нежно и кратко. Джейк се почувства като възроден.

— Помислих, че съм те загубил — каза той.

Държаха ръцете си като птички, които подскачаха из клоните.

— О, Джейк! — възкликна тя и отдръпна ръката си. Джейк изпадна в отчаяние. Тя бягаше от него, не искаше да го докосва.

— Трябва да говоря с теб, Сара.

— Няма да има никакъв смисъл. Вече взех решението си.

Очите ѝ искряха. Джейк се почуди дали е плакала.

— Моля те, Сара. Не мога да те оставя да си отидеш... не по този начин.

Тя погледна за момент към колата и после отново към него. Всичко, за което той мечтаеше, бе да потъне в синия поглед на Сара. Имаше търпение да чака, но чувстваше, че ако продължава така, ще се пръсне.

— Моля те, Сара... — шепнеше той.

Обичаше я, желаше я, но не знаеше как да я плени, без да я загуби. Нямахте пътеводители в любовта, нямахте правила. Любовта не беше игра. Тя беше истинска — толкова истинска, че Джейк изпитваше физическа болка от нея.

Мълчанието натежа от неизказани мисли. Накрая Сара проговори:

— Заслужаваш да знаеш истината, но не по средата на пътя.

Джейк я хвана за лакътя и я поведе към едно сенчесто място. Застанаха сами под едно дъбово дърво. Вятърът разлюляваше полата ѝ и я допираше до краката на Джейк, Сара затвори очи за момент и се отдаде на мечтите си. После внезапно се откъсна от него.

— Ако идваш да ме попиташ, дали ще се омъжа за теб, отговорът ми е все още *не*.

— Много пресиших нещата, Сара. Сега осъзнавам, че е така, но само ме остави да те обичам! Останалото ще дойде впоследствие.

— Не, никога няма да стане. Поне не с мен, Джейк.

— Да! Само с теб.

Не можеше да издържа да не я докосва. Джейк я притегли нежно към себе си и притисна главата ѝ към рамото си. Погали я нежно по косата — беше гладка и лъскава като коприна.

— Мечтая за романтика, Сара... За любов и нежност, за доброта и смях... Искам да си стоим прегърнати пред камината и да си слушаме музика. Искам да те обичам и уважавам, да остарея до теб.

Сърцето ѝ затуптя още по-силно. Джейк усещаше зачестилия му ритъм на гърдите си. Това му даде надежда. Ръцете му я галеха толкова чувствено и нежно, че успяваха да ѝ кажат това, което Джейк не намираще думи да изрече.

Лек вятър размърда листата на дървото. Сара повдигна глава.

— Аз имам Джени.

Нямаше капчица нежност в гласа ѝ — само студена и безчувствена гордост.

— Знам това. Искам да имам и нея. Искам да я обичам и да ти помагам да се грижиш за нея.

Сара дълго задържа погледа си върху него. Той видя страха в очите ѝ. Досети се накъде клоняха мислите ѝ. Огромен камък притисна сърцето му.

— Не е толкова лесно — каза тя накрая.

— Нищо ценно не се постига лесно.

— Няма да понесеш тежестта.

— Тя не е тежест, Сара.

— Не за мен. Но на теб може впоследствие да ти се стори такава.

— Не, тя е радост за сърцето ми.

— Не мога да разделям времето си, Джейк. Тя има нужда от мен. Не искам да те ощетявам.

— Сара... — Той погали лицето ѝ. — Досега не се ли убеди, че с двама нещата са по-лесни. Мога да си позволя гледачка, най-добрите учители, най-добрите грижи за Джени.

— Ами други деца?

Джейк се усмихна, като си спомни Бони.

— Ще си имаме много момиченца с красиви личица като теб, Сара.

— О, Джейк. Не виждаш ли? — Тя се отдалечи от него и се обърна към колата, където спеше Джени. — Ти говориш за здрави деца, които да играят бейзбол и да тичат на дълги разстояния. Говориш за деца, които ще завършат успешно училище и ще се оженят щастливо. Мислиш си за нормални деца, Джейк.

Сърцето му се сви.

— Сара... знам за какво намекваш.

— Никой не би могъл да знае за какво си мисля. Едва ли някой може да разбере какво е да си се провалил... да имаш дефект.

Той я хвана за раменете и я накара да го погледне в очите.

— Единственият ти дефект е в начина ти на мислене. Това, че Джени е особена, не означава, че...

— Да — прекъсна го Сара. — Особена е, Джейк. И аз я обичам повече, отколкото ако беше най-нормалното дете на света. — Тя сви ръцете си в юмруци и блъсна Джейк по гърдите. — Не мога да рискувам отново, с никого, особено с теб, Джейк.

— Тогава Джени ще си остане единственото ни дете. Ако не искаш да поемаш повече рискове, ще съм щастлив да си имаме само едно дете.

— Казваш това сега. Какво ще мислиш две години по-късно? А след четири години? След шест? — Тя се освободи от прегръдката му и го погледна в лицето. — Видях изражението ти, когато говореше за Бони. Видях колко много я обичаш, колко се гордееш с нея... дете от твоята плът и кръв, Джейк, дете на сърцето ти. Не бих могла да ти откажа това.

Душата на Джейк се изпълни с отчаяние. Сара беше непреклонна. Направи последен отчаян опит да я увещае.

— Ще поема всички рискове, цялата отговорност. Бях почти се отрекъл от любовта заради миналото, Сара. Недей я отблъсква заради това, което би могло да се случи в бъдеще.

Тя се приближи към него и той си помисли, че я бе спечелил. Сара протегна ръка, сякаш да го погали по бузата. Беше толкова близо, че Джейк можеше да усети топлината ѝ, да помирише парфюма на кожата ѝ. Задържа дъха си, чакаше, надяваше се, молеше се. Това беше само за миг, защото Сара бързо се отдръпна.

— Не, Джейк. Съжалявам — Тя се обърна, за да си тръгне.

— Сара, не си отивай.

— Трябва.

— Обичам те! Винаги ще те обичам.

— Моля те, Джейк...

— Ще се върнеш ли?

— След няколко дни.

— За постоянно ли?

— Не знам. Мислех, че можем да започнем нов живот с Джени във Флорънс. Сега вече не знам.

— Няма да се опитам да те задържа... не сега. Но трябва да знаеш: когато се върнеш, аз ще бъда във Флорънс и ще те чакам. Щом си готова да бъдеш с мен, аз ще бъда там, за да те обичам.

— Довиждане, Джейк.

— Докато се видим пак, Сара.

Той я проследи, докато се качи в колата. Походката ѝ беше стегната и издаваше гордостта ѝ. Джейк стоеше неподвижен под дървото и наблюдаваше синята кола, докато тя се превърна в малка незабележима точица. После се запъти към вертолета и се качи на борда.

— Е? — попита Бърт.

— Ще се върне, точно както каза. И когато се върне, ще сложим всичко на мястото му. Трябва да има изход от положението.

— Не обичам да казвам „Аз ти казах“, но наистина ти казах.

— Ти си много мъдър човек, Бърт.

— Накъде?

— Към къщи.

* * *

Джейн запази мълчание десет минути след като Сара се качи в колата. Това беше голямо постижение за нея. Накрая не издържа и попита:

— Кой беше този готин мъж, който те гонеше с хеликоптер?

— Джейк Таунсънд.

— Това ли е всичко, което ще ми кажеш... само името му?

Дори само споменаването на името му караше сърцето на Сара да се свива. Но Джейн бе изоставила мъжа си, дома си, за да задоволи един каприз на Сара. Заслужаваше да ѝ се даде обяснение.

— Направих грешката да се влюбя, Джейн.

— Какво толкова лошо има в това?

— Той заслужава повече. — Дори когато го казваше, Сара се чудеше дали заблуждава себе си или него.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Скоро след като се разделиха с Джейк, Джейн и Сара се спряха за малка закуска. Джени, която най-последно се събуди, вече протестираше, че е гладна.

— Сега няма нужда да се бърза толкова — каза Сара, докато тя и Джейн простираха едно одеяло на равна поляна край поточе. — Проблемите, от които бягах, вече ме догониха.

— Проблемите не са те догонили, Сара. Ти никога не ги бе оставяла зад себе си. Те непрекъснато бяха с теб. — Джейн орони своето парче хляб и хвърли трохите на птичките. — Повярвай ми, аз съм най-големият специалист на земята по унищожаване на проблеми.

— Гладна — каза Джени, като придружи забележката си с тъжна физиономия.

Сара подаде на Джени един сандвич и пластмасова чашка прясно мляко. После се обърна към приятелката си.

— Какво да направя, Джейн?

Джейн захапа от сандвича си, за да има време да помисли. Беше много разсеяна и невнимателна, но когато се зададеше истински проблем, захващаше се сериозно с него. Сара познаваше добре приятелката си и затова търпеливо я почака да си помисли.

— Не мога да отговоря на този въпрос. Животът си е твой. Само ти можеш да си решиш този проблем.

— Знам това. Повярвай ми — знам го. Но постави се на мое място, как би постъпила ти?

— Е... едно е сигурно. Толкова ми е писнало да бъда разумна и смела, че от време на време ще правя това, което ми харесва. Ще го направя само защото ми доставя удоволствие. — Джейн хвърли още трохи през рамото си. — На теб какво би ти доставило удоволствие?

— Джейк — каза Сара, без да се поколебае. После веднага се изчерви само като си спомни как се бе чувствала, когато бе с него.

— Видя ли? Ти сама си отговори на въпроса.

— Само да беше толкова просто.

— 'ейк? — Джени скри лицето си в полата на Сара. — 'ейк?

— Ето, скъпа. Можеш да го нахраниш. — Сара напълни малка пластмасова чинийка с храна за кучета и я подаде на дъщеря си. Джени я отблъсна.

— Не. Голям 'ейк! — Обърна дланите си нагоре в красноречив жест. Сара я разбра прекрасно. — Къде? — Джени вдигна многозначително вежди.

Буца заседна в гърлото на Сара. Когато отпрати Джейк, тя мислеше само за себе си, а ето че дъщеря ѝ беше объркана, притеснена и може би страдаше. Бе загубила много важна личност, която вече не беше част от нейния живот.

Сара взе Джейн в скута си и я притисна към себе си. Опита се да обясни отношенията им с Джейк колкото се може по-понятно.

— Джейк си е вкъщи, Джени. Той си живее там, а ние си живеем у нас. Ние с теб сме едно семейство, скъпа. Джейк не е част от това семейство. Той е само приятел. Не можеш винаги, когато поискаш, да имаш всичките си приятели наоколо.

Джени докосна гърдите на майка си с единия си пръст, сетне посочи себе си.

— Точно така, Джени. Ние сме едно семейство. Само двечките.

Джени се замисли известно време над думите на майка си. После стана от скута ѝ и отиде да си вземе моливите и блокчето за рисуване. Сара знаеше, че Джени обожава да рисува и може да се занимава сама поне час. Затова се зарадва, че е разбрала, и въздъхна облекчено.

— Откакто тръгнахме от Флорънс, говорим все за моите проблеми, Джейн. Кажи ми какво става с теб.

Докато двете приятелки си бърбяха, Джени усърдно скърцаше с моливите по блокчето. Беше се навела по-близо до творението си и от време на време се мръщеше в желанието си да се съсредоточи. Всички умения, които ѝ липсваха — да ходи, да тича, да говори, — бяха стократно компенсирани от таланта ѝ да рисува, ръцете ѝ бяха сръчни, бързи и уверени. За разлика от другите четиригодишни деца, които можеха да рисуват само човечета от чертички, Джени можеше да създаде лица с определено изражение. Талантът ѝ беше дар от един щедър Господ, който обичаше по-особените си деца повече от всички оставали деца на света.

Когато завърши рисунката си, Джени отиде да я покаже на Сара. На рисунката имаше една къща с порутена веранда. Пред нея стояха трима души — Сара, Джени и Джейк.

— Семейство — каза Джени толкова ясно, че Сара бе удивена. После посочи собствените си гърди и каза: — Аз обича 'ейк.

Ръката на Сара трепереше, докато разглеждаше рисунката. Летните спомени изплуваха в съзнанието ѝ — Джейк косеше тревата в градината, докато Джени му махаше от верандата. Спомни си за медените човечета, представи си как Джейк пее приспивна песничка на Джени, а после я пренесе до леглото и внимателно я зави с одеялата. Отново видя Джейк и Джени, прегърнати на люлката на верандата.

Не бе имало нужда да изказва любовта си с думи. Той я бе показал. А тя беше прекалено сляпа, за да я види. Беше казал, че иска да обича, уважава и защитава нея и Джени, когато всъщност той вече бе направил всички тези неща. Цяло лято вече Джейк бе част от техния живот. Беше верен, нежен, сигурен. Без да го съзнава, тя вече му беше позволила да стане част от тяхното семейство.

Сара бе прекалено упорита, за да си го признае. Едва това дете бе ѝ показало истината.

— Да, Джени, ние сме семейство. — Тя целуна малката си дъщеря и я притисна силно към себе си. Изведнъж ѝ стана толкова леко, та чак си помисли, че може да политне във въздуха и да се разтопи от щастие.

Джейн се надигна и започна да прибира остатъците от закуската.

— Това означава ли това, което си мисля, че означава? — попита тя.

— Да, Джейн. Отведи ни у дома, моля те.

* * *

Джейк стоеше до прозореца си и гледаше в тъмнината. Два дни бяха минали от следобеда, в който я беше гонил с вертолета. Два дни, откакто я беше държал в ръцете си, откакто му бе разкрила причините, поради които не може да го обича и не иска да се омъжи за него.

Хвърли поглед на телефона. Гледката го изкуши, той отиде и вдигна слушалката. Дали Сара си беше вече вкъщи? Дали още беше на път?

Набра първата цифра от номера. После нервно тресна слушалката. Достатъчно я бе тормозил. Тя имаше нужда от време. Да, точно това беше. Време!!!

Наля си чаша алкохол и се загледа в нея. Как да намери търпение да я чака?

На вратата се позвъни. Джейк подскочи и погледна часовника — беше девет часът. Кой ли можеше да го търси по това време?

Остави чашата си настрана и забърза към входната врата. Стъпките му отекаха в огромната самотна къща.

— Да? — каза той, като отвори широко вратата.

На прага стоеше Сара, облечена в роклята с цвят на праскови. В нея изглеждаше като крехка порцеланова кукла. Очите ѝ блестяха, усмихваше се. Джейк си помисли, че междувременно е заспал и сега сънува.

— Сара?

Любовта му го омая, замъгли съзнанието му, парализира крайниците му.

— Може ли да вляза?

Той отвори широко вратата.

Сара добре познаваше къщата. Джейк само вървеше след нея и светваше лампите. Когато стигнаха до голямата зала, в която бяха танцували в нощта на бала, Сара се обърна в го хвана за ръката.

— Имам нужда да си до мен.

— Сега и завинаги, Сара. — Вярата и надеждите му се възвърнаха. Къщата се изпълни с любов.

Очите на Сара блестяха като скъпоценни камъчета. Тя стисна ръката му и отново се усмихна.

— Това е доста сериозна стъпка за мен, Джейк.

— Какво да направя, за да те улесня?

— Да си вечно до мен.

Джейк я взе в прегръдката си. Тя долепи глава до гърдите му, а той зарови лицето си в косите ѝ.

— Джени е у дома с приятелката ми, Джейн Маркс. С нея се познаваме още преди Джени да се роди. Бяхме съседки в Бирмингам.

Самото споменаване на Джени някак си я облекчаваше. Джейк я слушаше и нежно галеше гърба ѝ. Всичко, за което мечтаеше сега, беше нощта да бъде вечна.

— Обадох се на Джейн, когато имах нужда... да се махна. — Тя прикри лицето си в рамото му и продължи да говори: — Мислех си, че животът ми се е подредил — един приличен живот с Джени. Толкова ми е скъпа, Джейк.

— На мен също ми е скъпа.

— Знам това. — Погледна го в очите. — След като тръгна с вертолета, аз все още се опитвах да се оправдая защо те отпратих. Все още търсех доводи да докажа, че съм права.

Джейк се усмихна. Вече смееше да вярва в някакво бъдеще.

— Грешах... за всичко. Ти толкова пъти бе доказал любовта си към мен... и към Джени. Бог знае, че имаше достатъчно причини да си отидеш. Но ти продължи да се връщаш. — Тя очерта с пръст веждите му, скулите му, устните му. Опитваше се да си ги припомни, въпреки че ги помнеше наизуст. — Дойдох тук тази вечер, защото вярвам в нашето бъдеще.

Любовта на Сара разпръсва и последните мрачни спомени от миналото.

Тя отстъпи крачка, хвана го за ръката и се усмихна.

— Казвала ли съм ти някога, че те обичам, Джейк?

— Никога.

— Тогава мисля, че е крайно време да поправим това. — Тя хвана лицето му с двете си ръце в тържествено каза: — Обичам те, Джейк Таунсънд.

— Някоя жена не ми бе казвала това... Казвали са ми други неща — какъв съм експерт в целувките, колко хубаво танцувам и...

— Шшшт! — Сара сложи пръст на устата си. — Оттук нататък само аз ще ти говоря хубави неща.

— Оттук нататък ли, Сара?

— Да. Като се почне отсега, докато станем толкова стари, че да не можеш да ме чуваш и гласът ми да трепери, когато ги казвам. — Тя притисна устните си страстно към неговите за миг, а после се отдръпна и лъчезарно се усмихна. — Джени е тази, която ми разкри истината, Джейк. Тя ни нарисова тримата заедно като семейство.

— Едно много особено семейство, Сара. — Той я изглежда изпитателно. — Съвсем ли си сигурна? Никакви съмнения?

— Никакви. Сърцето ми отдавна бе казало *да*. На упорития ми разум му трябваше повече време.

— Ако ти задам определен въпрос още веднъж, какъв ще бъде отговорът?

— *Да*, Джейк. — Тя обгърна врата му. — О, да, Джейк, искам да се омъжа за теб.

Той я вдигна на ръце и я поведе към стълбите. Като сложи крак на първото стъпало, погледна я в очите:

— Това е желание и страст, Сара, която става неконтролируема, когато съм с теб... Но най-вече е любов. — Прокара устните си по косите ѝ, после по бузата ѝ и накрая през устните ѝ. — Обичам те, Сара.

— И аз те обичам, Джейк. — Тя преплете ръце в косите му и го притегли към себе си. — Нека ти покажа колко много те обичам.

— И къде ще бъде това? — попита той шеговито. Игривата сърдечност, която си мислеше, че е загубил, отново се възвърна.

— Някоя спалня на някой тъмнокос зеленоок мъж, който си няма и представа колко е прекрасен.

Тогава той долепи устните си до нейните и не ги отдели, докато не стигнаха до спалнята.

— Предполагам, че Джейн е подготвена да остане с Джени много, много дълго време.

— Няма да си тръгне, докато не се върна.

— Мислиш ли, че ще прекара сто години с толкова малко храна в хладилника?

— Откъде знаеш какво има в моя хладилник?

И двамата се засмяха, щастливи от откритието си, че любовта може да бъде и забавна.

— Знам почти всичко за теб, Сара Лав.

Той я постави внимателно на леглото и притисна раменете ѝ. Косата ѝ беше разпиляна на възглавницата. Бе светла, лъскава и мека. Усмехнатите ѝ устни го съблазняваха. Греещите ѝ очи го предизвикваха. Желанието го обзе толкова бързо, че едва успяваше да си поеме дъх.

Като видя промяната в израза му, Сара докосна лицето му:

— Джейк? — нежно прошепна тя.

— Нещата, които не знам, смятам да открия сега.

Той се отдаде на една бавна и страстна целувка. Подейства му като магия.

— Колко дълго чаках това — прошепна той.

— Също и аз.

Той се повдигна на лактите си.

— Мечтал съм си за теб в това легло, за тялото ти — толкова близо до моето, за устните ти... — С показалеца си очерта устните ѝ и събра влагата от тях.

— Прави любов с мен, Джейк — прошепна тя.

— Първия път, когато те видях с тази рокля, се влюбих в теб.

— Когато те видях край малката масичка с жълтата роза в ръка, аз се влюбих в теб и тогава исках да ме докоснеш.

— Така ли? — Той нежно погали шията ѝ.

— Да — прошепна тя. — А също и така... — И тя прокара пръсти по гърдите му.

— Как съм живял без теб, Сара?

— Моят свят беше малък без теб, Джейк... малък и пуст. — Тя го притегли към себе си.

Летните ветрове пееха навън. Птичките им правеха серенада на лунната светлина. Щурчетата се присъединиха към симфонията.

Тази нощ Джейк научи най-голямата тайна на любовта: Не е толкова важно кого обичаш, а какъв си спрямо човека, когото обичаш. Със Сара той беше герой. С нея проявяваше най-добрите си качества, които сам не съзнаваше, че притежава, преди да се появи тя. С нея беше силен и смел, нежен и мил, и страстен... С нея той се прераждаше.

— Сара... скъпа моя... — шепнеше той.

— Джейк... моя любов... — повтаряше тя.

Сутрешното слънце събуди Сара. Светлината му се сипеше върху лицето ѝ. Ти седна, усмихна се и се протегна.

— Джейк — каза, като отвори бавно очите си. Това, което видя, я накара да ахне. Виолетки!!! Цялата стая беше покрита с виолетки. Те обсипваха леглото, подаваха се от прозореца, украсяваха тоалетката, затрупваха креслата. Тя взе едно цвете и го притисна към бузата си.

— Добро утро. — Джейк се появи на прага на спалнята. В ръцете си носеше табла с кифлички, ягоди и сладолед в сребърна купичка.

— Всичко това за мен ли е? — попита тя и разпери широко ръце.

— За теб. Възнамерявам да напълня живота ти с цветя.

— Караш ме да се чувствам като принцеса.

— Ти ме караш да се чувствам като крал.

Той постави таблата на нощната масичка и се наведе да я целуне.

— Гладна ли си тази сутрин?

— Да, много. — Тя го хвана за врата и после прокара пръстите си по косата му.

— Също и аз... за теб. — Той я притисна към купчината виолетки.

— Точно каквото винаги съм си мечтала да имам за закуска — ягоди и теб.

Закуската продължи до обяд. После Джейк закара Сара до вкъщи и отиде на работа.

Гуендълин вдигна очи от бюрото си, готова да му се скара, но когато видя лицето му, не можа да се въздържи и изпадна в пристъп от смях.

— Добро утро, Гуендълин — каза той, като мина покрай нея.

— Добро утро, наистина! — Тя погледна часовника си. После го последва в кабинета, наля си чаша кафе и се разположи в креслото си.

— Къде е моето? — попита Джейк.

— От физиономията ти усещам, че не ти е нужно кафе да те събужда.

— Нали знаеш, че кафето е първото нещо за сутринта — усмихна се той.

— Първото нещо за сутринта! — Тя изпuffтя по най-невъзмутим и неприсъщ на дама начин. После го погледна втренчено. — В случай че не си забелязал, в момента е близо един часът следобед.

— Крайно време е да започнем да готвим сватба, не мислиш ли?

Гуендълин онемя. После компенсира с лавина от предложения:

— Бих искала да съм шаферка.

— Ако обещаеш да не носиш онази рокля.

— Планувам да дойда облечена само с една панделка в косата.

Дълго се гледаха мълчаливо — като стари приятели, които не се нуждаят от думи, за да си говорят. Гуендълин заобиколи бюрото и

прегърна Джейк.

— Толкова се радвам за теб.

Прегърна го още веднъж, после седна отново и взе стенографския си бележник. Джейк я гледаше и се усмихваше.

— Гуендълин, мислиш ли, че тази компания ще рухне, ако си вземеш няколко дни отпуск, за да помогнеш на Сара да се подготви за сватбата?

— Няма да рухне, ако ти не се бъркаш много в работата.

Тя изхвърча навън, а той седна на бюрото си и се засмя. Животът му беше получил невероятен обрат и ставаше все по-хубав всеки ден.

* * *

Сватбата им беше в градината. Гуендълин сновеше из голямата зала в имението Таунсънд. Помагаше на Сара и Джени да свършат с приготовленията си. Самата тя беше облечена в светлолилава рокля, за която продавачката твърдеше, че я прави по-слаба.

— Изглеждате като две ангелчета — каза тя, като оправи рокличката на Джени.

— Така ни нарича и Джейк — ангелчета. — Сара нагласи воала си и приглади сатенената си пелерина с цвят на слонова кост. Беше доста поспорила с продавачката за нея.

— Не е редно да се носи бяло на втора сватба — бе казала тя.

Сара не се притесняваше за благоприличието. Дори не се тревожеше да бъде разумна и практична през цялото време. Джейк не й бе дал само любов. Той бе я дарил със свобода, която тя досега не познаваше.

— Толкова съм щастлива, имам чувството, че сънувам.

— И докато сънуваш, би ли помислила и за двадесет лири за мен — каза Гуендълин. — Това ще ми стигне точно за роклята, която този стар глупак ме агитираше да взема.

— Стар глупак! — каза Джени и се изсмя.

Гуендълин се престори на ужасена:

— Ето каква я свършихме — Джейк ще ме убие!

— Трябваше да чуеш какво я научи той да казва — засмя се Сара. — Ако поразмисли, може би ще ти прости.

От градината се носеше музика от арфа. Сара се наведе над прозореца, за да се полюбува на приказната обстановка вън. Гостите седяха на сгъваеми столчета под едно голямо бяло платно. Бял килим ги разделяше от свещеника. Навсякъде имаше виолетки. Джейк я чакаше. В ръката си държеше една-единствена жълта роза.

Наведе се към дъщеря си и каза:

— Време е да тръгваме, Джени.

— Отиваме 'ейк?

— Да, скъпа, отиваме при Джейк. На път сме да станем едно семейство.

— Хубаво, хубаво, хубаво — започна да повтаря Джени и да пляска с ръце.

Сара повдигна воала на сватбената си рокля и се запъти към стълбите. Джейк я чакаше.

* * *

Джейк присви очи, за да може да я види още в момента, в който тя излизаше от къщата. Предполагаше, че би трябвало да е достатъчно спокоен. Беше спретнат, в черен смокинг, но вътрешно се надсмиваше над себе си. Беше близо четиридесетгодишен, а така се притесняваше, сякаш бе първият човек на земята, който се жени.

И ето че я видя Сара, облечена в бялата си рокля и с бял воал. В момента, в който прекрачи прага, слънцето я покри с топлите си ласки. Косата и лицето ѝ бяха нежно огрени от неговите лъчи. Тялото ѝ изглеждаше като изваяно и покрито със злато. Беше като ангел, идващ направо от небесата.

Тя тръгна към него. Воалът ѝ шумолеше по белия килим. Лицето ѝ грееше от щастие. Джейк губеше дъха си само като я гледаше. Скоро щеше да бъде негова. Щеше да я обича и защитава, да я уважава завинаги. Очакваше остатъци от старите чувства, чувствата на мрачен натрапник, който краде съкровища от райската градина. Почака, но те не го връхлетяха.

Наоколо се носеше музика от арфа. Птички пееха над главата му. Един слънчев лъч се промъкна между клоните и озари челото му. Беше като небесна благословия! Сърцето му се изпълни с радост.

Погледна към Сара и ѝ намигна. Устните ѝ потрепваха беззвучно.
„Моят герой“ — казваха те.
И Джейк знаеше, че е така.

ЕПИЛОГ

Две години по-късно

— Ти май ще изпълниш съпружеските си задължения докрай? — Гуендълин подхвана Джейк за ръката, когато той мина покрай стола ѝ. — Защо не направиш като останалите мъже? Прочети една книга, запали си една пура.

— Не пуша и съм прочел всяка книга на пазара — отвърна той и седна на един стол до нея. После размаха ръце и продължи: — Ами ако нещо ѝ се случи? Дали не съм ѝ направил нещо лошо, Гуендълин?

Тя го потупа по ръката.

— Направил си това, което всеки нормален американец от мъжки пол би направил. Ти ме подлудяваш!

Той се засмя. После я погледна като малко палаво дете:

— Толкова ли съм лош?

— Следващия път, като решиш да си имаш дете, моля те, не ме викай.

— Щеше да ревнуваш ужасно, ако не го направех.

Доктор Рейнхарт се появи на прага на чакалнята.

— Джейк, тя е готова, можеш да дойдеш.

Той се изправи и тръгна след доктора. Гуендълин го дръпна за ръкава:

— Джейк, успех! — каза тя.

Сара го чакаше. Лицето ѝ излъчваше и щастие... и болка... В корема си тя носеше тяхното дете. Протегна ръка към него:

— Джейк!

Той я пое:

— Ще бъдем заедно, Сара. Всичко ще мине прекрасно.

— Аз не се притеснявам — каза Сара. — А ти?

Беше прекарал последните шест месеца в ужасен страх и притеснения. Грижите за Сара и нероденото му дете така го бяха обсебили, та Гуендълин го заплаши, че ще му забрани да идва на работа.

— Не — излъга той. — Не съм притеснен.

— Както Джени би се изразила: Хубаво, хубаво, хубаво.

Сара направи измъчена физиономия.

— Боли ли те?

— Не. — Ако лъжата можеше да успокои мъжа, когото обичаше, Сара беше готова да излъже. — Но мисля, че това бебе иска да ни каже нещо.

Доктор Рейнхарт се появи на момента. Внимателно погледна Сара, пипна корема ѝ и заяви:

— Време е.

Джейк държеше ръката ѝ, докато я отвеждаха към родилното отделение. Нежно избърса потта от челото ѝ. Наблюдаваше със страхопочитание и благоговение как детето му се появява на този свят.

— Момченце е — заяви доктор Рейнхарт и повдигна бебето нависоко. — Едно съвършено малко момченце.

— Още един герой — каза Сара и хвана ръката на Джейк.

Докторът подаде бебето на Джейк, който не се и стараеше да прикрие сълзите си. Искаше да покаже на сина си, че и героите могат да плачат.

Тридесет години по-късно. Университетът във Вандербилт.

Сара и Джейк влязоха в лагера на университета, хванати за ръка. Пролетта разцъфваше наоколо, дърветата бяха покрити със зелени листенца. Тревата се превръщаше в пищен килим.

Едва си пробиваха път сред тълпата. Връчването на дипломите винаги носеше тържествено настроение.

— Някога, когато стояхме на пътя до вертолета, помисли ли си, че можем да стигнем толкова далеч? — попита Сара.

— Никога не се усъмних и за секунда.

Джейк я хвана за лакътя и я накара да спре. Искаше да се наслади на лицето на жена си, преди да се присъединят към тълпата. Годините я бяха променили съвсем слабо. Косата ѝ беше още мека и златиста. Тук-там имаше по някой сив косъм, но това я правеше още по-привлекателна. Когато се вълнуваше, Сара отново захващаше да оправя косата си. Същият кичур, който Джейк вече толкова години обожаваше, отново падна и се зави край бузата ѝ. Очите ѝ все още

можеха да се усмихнат. Устните ѝ пак добиваха приятното си очертание, когато се учудваше.

Сара се изправи на пръсти, докосна лицето му и се усмихна.

— Радвам се, че тогава ме гони, докато ме хвана.

— Аз все още те държа — отвърна Джейк.

— Това е, защото ти се оставям.

— Ако не бяхме сред толкова много хора... — Джейк очерта устните ѝ с пръст и я погали по бузата. — Сега те обичам толкова, колкото те обичах първия път, когато те видях край шосето, с лице, покрито цялото с прах.

— А ти си все още моят герой.

Гледаха се толкова влюбено, че неколцина спряха, за да ги позяпат.

— Спираме движението — каза Сара с усмивка.

— Това е, защото такава старческа страст е рядкост.

— Говори за себе си, Джейк. Аз все още съм младо момиче.

Те се хванаха за ръка и тръгнаха към поляната, където бяха разположени сгъваеми столчета за гости и родители на дипломиращите се. Сара и Джейк си бяха запазили места отпред.

Завършилите студенти вървяха в редица под тържествените звуци на тромпетите. Първи минаха висшистите със степен бакалавър. След тях вървяха кандидатите за магистърска степен и най-накрая бяха тези за докторска.

— Виждаш ли го? — попита Сара, като се загледа към медиците, за да намери с очи сина си.

Джош забеляза майка си и ѝ даде знак с ръка.

— Не, но виждам нея — каза Джейк, който пък беше обърнал глава към групата от дипломирали се студенти по право.

Виктория, втората им дъщеря, видя баща си и му направи знак.

Чу се шум и Уилям се промъкна на съседната седалка до родителите си.

— Съжалявам, че закъснях. Хвана ме задръстване по улицата.

Когато присвиеше красивите зелени очи като на баща си и чаровно извиеше приличните на майчините си устни, родителите можеха да му простят всичко. Уилям беше последното им дете.

Дипломиращите се заеха местата си и церемонията започна. В дъното на сцената, до всички възпитаници с черни тоги, седеше жена,

облечена в бяло. Лицето ѝ беше нежно като на цвете.

Президентът на университета във Вандербилт излезе на подиума. Приблужи се и дари публиката с очарователна усмивка.

— Речта по случай завършването днес ще бъде държана от една много особена жена. Тя е художник-портретист и е рисувала почти всеки — като се започне от президента и се стигне до кучето на английската кралица. Родена с особен дефект, тя успя да се пребори с всички трудности в живота. Днес брат ѝ завършва медицинския факултет, а сестра ѝ — правния. Счетохме, че най-разумно би било да предоставим на Джени Лав-Таунсънд да приветства родители и гости на дипломиращите се възпитаници на университета във Вандербилт.

Публиката стана на крака, за да я приветства. Джени се приблужи към микрофона с тържествената си походка. Преди да започне да говори, тя вдигна елегантно едната си ръка и изпрати въздушна целувка на родителите си.

Джейк хвана Сара за ръката, когато Джени се присегна към микрофона. Очите му се напълниха със сълзи. Джени беше първородното дете на Сара, а Сара — първата и най-силна любов на Джейк.

Джени се наведе към микрофона. Слънцето огряваше косата ѝ и ѝ придаваше очертанията на ореол.

— Думите ми са обикновени... те излизат направо от сърцето ми.

Гласът ѝ звучеше чисто и искрено. Усилен от микрофона, той ехтеше над зелената поляна и приличаше на песен на арфи и сребърни звънчета. Единствено ритъмът и редките колебания в гласа ѝ подсказваха, че е особена.

— Желая ви успех. Каквото и да означава това за всеки от вас, желая ви го. Той ще бъде ваш, ако се трудите сериозно и не се предавате. Ще бъде ваш, ако си поставяте цели и ги изпълнявате. Ще успеете, ако имате подкрепата и любовта на приятелите и семейството си.

Тя замълча и се усмихна на Сара, Джейк и Уилям. После се обърна към дипломиращите се и се усмихна на Виктория и Джош.

— Обръщайте внимание на любовта — каза Джени, — защото без нея успехът е безсмислен.

Тя седна отново на мястото си сред овации и аплодисменти. Сара и Джейк изтриха сълзите си. Дори Уилям тайничко попи влагата от своите очи.

Президентът връчи дипломите. Имаше такава тълпа около Джени, че се наложи Джейк и Сара да чакат на опашка. Виктория и Джош се отделиха от студентите с черни тоги и се присъединиха към семейството си.

— Твой ред е, братле — каза Виктория и разроши тъмната коса на Уилям.

— Да, браток — добави Джош и приятелски го бутна по рамото. — Ще вървиш, по утъпкана пътека, но ще трябва достойно да запълваш стъпките ни.

Уилям се усмихна многозначително.

— Докато вие двамата спорите в прашни съдебни зали и дисекцирате мъртъвци, аз ще последвам съвета на Джени.

— Желая ти успех — рече Джош подигравателно.

— Ще обръщам внимание и на любовта. Имам само един проблем.

— Какъв? Сподели със сестра си. Нали съм правно лице, мога да помогна.

— Не знам дали да започна с тази готина блондинка до сградата на правния факултет или с червенокосото момиче, което ме чака вкъщи.

Братята и сестрите се засмяха дружно. Сара и Джейк ги наблюдаваха щастливо.

— Гордееш ли се с децата ни, Джейк? — попита Сара.

— Гордея се с всичките... и най-вече с Джени.

Държаха се за ръцете, а смехът на децата им разцепваше въздуха.

— Мамо...

Джейк и Сара се обърнаха при този далечен и дълбок глас. Джени беше застанала до тях в красивата си бяла викторианска рокля. Косата ѝ беше хваната на опашка. За момент Джейк я видя отново на чаената закуска като малка в онзи плевясал двор във Флорънс, Алабама.

— Тате... — Тя пхна ръката си в неговата. Той погали нежните пръсти на дъщеря си. — Обичам те повече от всичко на света, татко — каза тя.

Джени и Сара тайно си размениха по една усмивка.

Издание:

Пеги Уеб. Докоснат от ангели
Американска. Първо издание
ИК „Хермес“, Пловдив, 1994
Коректор: Светлана Проичева
ISBN: 954-459-131-1

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.